

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETENS VEI

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETENS VEI

Lasse Thoresen

Bahá'í
FORLAG

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETENS VEI

Lasse Thoresen

© 2017 Bahá'í Forlag

Forsidedesign:
Kari Skåtun
Kragh Designing

ISBN 978-82-90224-27-6 (trykt)

ISBN 978-82-90159-89-9 (PDF)

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

INNHold

Forord	8
DEL I – Den guddommelige kjærlighetens vei	13
1 Den guddommelige kjærligheten	15
2 Enhetens prinsipp	32
3 Helligåndens prinsipp	47
4 Kjærlighetens fullkomne speil	51
DEL II – Å leve i kjærlighet	55
5 Menneskets kjærlighet til Gud	57
6 Å ta imot Guds kjærlighet	64
7 Nestekjærlighet	83
8 Å gi varig glede til andre	132
DEL III – Å vandre den guddommelige kjærlighetens vei	143
Forslag til åndelige øvelser	143
Innledning	144
Åndelige øvelser	146
Bokhenvisninger og forkortelser	180

*Dette er Dagen da Guds barmhjertighets hav
er blitt åpenbart for menneskene,*

*Dagen da hans kjærlige dagstjerne
har utgytt sin stråleglans over dem,*

*Dagen da hans rike nådes skyer
har overskygget hele menneskeheten.*

*Nå er tiden for å oppmuntre og forfriske
de nedslåtte gjennom kjærlighetens
og kameratskapets livgivende bris,*

*gjennom vennlighetens og barmhjertighetens
levende vann ...*

Bahá'u'lláh, GWB, V

FORORD

Å skrive en bok om guddommelig kjærlighet kan synes å være en merkelig idé, og jeg er selv den første til å innrømme at å praktisere kjærlighet er langt bedre enn å skrive om den. Jeg begynte med skrivingen fordi jeg innså at dette representerte en side ved livet mitt som hadde fått for lite oppmerksomhet og jeg ønsket å forbedre meg.

Heldigvis har jeg ikke vært alene om å mene at å skrive og lese om dette emnet kan være nyttig. Bahá'u'lláh, bahá'í-troens profetiske grunnlegger, og 'Abdu'l-Bahá, hans sønn og forbilde på hvordan bahá'íene bør leve, skrev tusener av sider om emnet og oppfordret oss til handling.

Et par år før jeg skrev denne boka, hadde jeg fullført en annen bok om bønn og meditasjon *Nøkler til Forvandling*. Den beskrev åndelige øvelser for den som vil ivareta sin åndelige utvikling med utgangspunkt i bahá'í-religionens hellige skrifter. Men da jeg hadde avsluttet boka fant jeg at jeg ikke i tilstrekkelig grad hadde behandlet temaer forbundet med den guddommelige kjærligheten. Jeg måtte erkjenne at jeg hadde en svært begrenset forståelse for dette emnet som har så mange praktiske, åndelige, sosiale, metafysiske og kosmologiske dimensjoner ved seg.

Når jeg så gikk i gang med denne boka, var mitt hovedsiktemål, i

likhet med forrige bok, å tilnærme meg emnet på en slik måte at jeg skulle kunne integrere stoffet i min egen tanke og følelse, ikke bare beskrive feltet teoretisk. Jeg forsto at jeg trengte å innøve nye tanke- og handlingsmønstre som jeg etterhvert fant sporet av i bahá'í-skriftene. Jeg begynte å se meg om etter fremgangsmåter for å øve meg i disse. Jeg har bakgrunn som musiker, og en stor mengde av en musikers virksomhet består i å øve. Når en erfaren musiker sier til studenten: “bare gjør slik, det er ikke vanskelig” – og studenten ikke mestrer det – kan det godt være at musikeren har glemt at det han nå anser for lett og naturlig, er kommet som et resultat av tålmodig innstudering og øvelse. En student som har et stort talent vil selvsagt måtte øve mindre enn en med et normalt talent, og det gjelder i høyeste grad temaet kjærlighet. Men for de fleste av oss vil ikke en viss øvelse være unyttig. Og nettopp slik som en perfekt mestret musikalsk teknikk er verdifull først når den ikke lenger trenger oppmerksomhet, men lar musikken ubesværet flyte gjennom, slik er øvelsene i boka bare ment som hjelp til at kjærlighetskraften skal kunne flyte fritt med oss som sitt instrument.

I min søken etter måter og midler for å øve seg i guddommelig kjærlighet kom jeg over en artikkel av Jordan and Margaret Paul, kalt *The Journey from Conflict to Love* (Lotus høsten 1991). Noen av idéene i denne artikkelen har kommet med i del tre av boka i form av en øvelse som hjelper oss å avdekke strategier som anvendes av vårt lavere dyriske selv når vi føler oss truet. Den neste ting jeg fant var et større arbeid om guddommelig kjærlighet: *A Course in Miracles* (Foundation for Inner Peace, 1992). Dette fikk avgjørende innflytelse på hvordan jeg organiserte andre og tredje del av boka. Noen av øvelsene foreslått i del III, er basert på dette kurset, men jeg har overført metodene til bahá'í-troens kontekst. I en av øvelsene i del III vil den oppmerksomme leser også finne spor av en åndelig øvelse foreskrevet av en annen gudsmanifestasjon, Buddha, i hans *Mahasattapathana Sutta*. Men den største del av boka, og hele dens essens, er ikke det jeg

selv har skrevet, men sitatene fra bahá'í-skriftene – det er mer enn 200 av dem. Det er disse som fortjener leserens oppmerksomhet fremfor noe, for det er disse som fortetter en transcendent kraft som er i stand til å utvirke en åndelig forvandling i leserens sjel.

Disposisjonen til boka utkrystalliserte seg slik at Del I omhandler Guddommelig kjærlighet generelt med fokus på dens transcendent opphav, og hvordan den er spesiell i forhold til andre mer opplagte former for kjærlighet; dessuten helligåndsprinsippet, som man må praktisere for å bringe denne, nesten overmenneskelige form for kjærlighet, inn i virkelighet.

Del II gjentar de fleste av de samme emnene, men omformulerer dem som om Ånden tiltaler leseren. I stedet for rett og slett å lese om emnet, blir leseren tiltalt og utfordret i et “Jeg – Du” forhold.

Del III er for dem som godtar utfordringen og samtidig bestemmer seg for å mestre og omsette i handling noe som for mange vil være nye perspektiver på menneskelige forhold. Her kommer de samme temaene igjen for en tredje gang, men nå i form av spesifikke øvelser som leserne kan velge å utføre for å trene sine mentale vaner og dermed legge grunnlaget for å overføre essensen av denne boka til virkelighet.

Denne boka ville ikke kunne blitt en realitet om det ikke hadde vært for en hel del velvillige hjelpere. Min hustru, Britt Strandlie Thoresen, bidro med idéer, diskusjoner, støtte og inspirasjon, og hjalp til med korrekturlesning. Arianne Schelderup gjorde en stor innsats for å organisere sitatene som ble benyttet og oversette noen av dem. Det norske bahá'í-samfunnets sommerskolekomité, særlig Kari og Tore Skåtun, hjalp til som rådslagningspartnere, og la praktisk til rette for den første presentasjonen av boka i 1995. Min datter, Sanra Thoresen, gjorde den første engelske oversettelsen av boka da jeg ble invitert av Hussein Danesh til å presentere

boka på Landegg-akademiet. Del III ble skrevet som svar på en invitasjon fra rådgiver Larissa Tsutskova til å komme til Russland å holde et weekend retreat der. Redaktørene for den engelske utgivelsen på forlaget George Ronald har forbedret språket og kvalitetssikret sitatene, noe som igjen er kommet denne utgivelsen på norsk til gode.

Lasse Thoresen februar 2004/juli 2016

DEL I

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETENS VEI

Knapt noe tema berøres så ofte i bahá'í-skriftene som kjærlighet og enhet. Kjærligheten er motivet til at verden ble skapt, og er det eneste som gir mennesket sann og varig glede, både i denne verden og den neste. Kjærligheten er ett i sitt vesen, men ytrer seg på utallige måter i skaperverket. Selv om den materielle verden til syvende og sist er oppstått av Guds kjærlighet, er den ikke i stand til å gi mennesket noen varig lykke og tilfredsstillelse; den er flyktig og forgjengelig og sviker alltid den som setter sin kjærlighet til den. Bare ved å basere sitt liv og sine handlinger på den store, evige Kjærlighet - den guddommelige Kjærligheten - kan mennesket finne sann lykke, en lykke som varer evig. Når engang denne kjærligheten er rotfestet i det enkelte menneskes hjerte, vil det være i stand til å handle med glede og trygghet i denne verden, og dermed gjøre jorden til et bedre sted å være. Den forgjengelige verden blir en arena for å praktisere en kjærlighet som ikke kommer fra denne verden, men fra en utømmelig kilde vi har funnet i vårt eget indre, en kilde som får sitt tilsig i form av åndelige energier som strømmer ut fra universets evige kraftsentrum, Guds Ord.

Å finne denne kjærligheten er det viktigste et menneske kan foreta seg i livet. I bunn og grunn leter alle mennesker etter denne,

for alle lengter etter fred og lykke. Men kjærlighet er så mangt, og enhver form for kjærlighet leder ikke til den store, sanne Kjærligheten. Lengselen etter den kan fort spore av, og ikke nå sitt sanne mål.

Letingen etter den vanskeliggjøres av at det samfunn vi lever i, har en forståelse av hva kjærlighet er som avviker sterkt fra den forståelse vi finner utdypet i bahá'í-skriftene. Rimeligvis er våre holdninger og følelser formet av vår kulturbakgrunn. Skal vi nærme oss den sanne, evige kjærligheten er det derfor viktig at vi er villig til å ta opp overleverte, forutfattede meninger til vurdering, og være åpen for å justere disse i lys av veiledningen fra de hellige Skriftene. Ingen vil vel egentlig la redselen for å gi slipp på en forgjengelig verden hindre seg i å motta kilden til evig lykke. Men dette vil innebære at vi bevisst tar inn over oss den guddommelige inspirerte innsikten i sann lykke og kjærlighet som bahá'í-skriftene tilbyr, og at vi samtidig er villige til å gjennomskue det illusoriske i de mange idealbilder av lykke og kjærlighet som samfunnet har indoktrinert oss med.

Den første del i denne fremstillingen beskriver viktige sider av kjærligheten, og presenterer beslektede områder som enhet og Helligåndens prinsipp.

1

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETEN

“Kjærlighet er i virkeligheten guddommens første lysutstråling og Guds største prakt.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP397

KJÆRLIGHETENS SKAPERKRAFT

Kjærlighet var motivet for at Gud skapte mennesket.

“O menneskebarn! Bak sløret av min urgamle tilværelse og mitt innerste vesens eldgamle evighet, kjente jeg min kjærlighet til deg; derfor skapte jeg deg, og har preget mitt bilde på deg og åpenbart min skjønnhet for deg.”

“O Menneskebarn! Jeg elsket ditt vesens tilblivelse, derfor skapte jeg deg. Elsk da meg, så at jeg kan nevne ditt navn og fylle din sjel med livets ånd.”

BAHÁ’U’LLÁH, SO A3,4

“... kjærlighet er årsaken til alle fenomeners eksistens, og ... fravær av kjærlighet er årsaken til oppløsning eller ikke-eksistens ...”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 255

Hensikten med Guds skaperakt fullbyrdes når mennesket besvarer Skaperens kjærlighet:

“Jeg bevitner, o min Gud, at du har skapt meg til å kjenne deg og tilbe deg.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 223

“Jeg har inngitt deg et pust av min egen ånd, så at du kan elske meg ...”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 19

Når mennesket forlater denne fysiske dimensjonen, vil det kunne vende tilbake til en barmhjertighetens verden som tilhører det evige Riket som var til før både jorden og himmelen ble skapt:

“Tillat ham å tre inn på enmerkene for din altoverskyggende barmhjertighet som var til før jordens og himmelens grunnvoll ble lagt.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 243

‘Abdu’l-Bahá sier at kjærligheten er av fire slag:

- ✧ Guds kjærlighet overfor Guds eget Selv; Gud er kjærlighet
- ✧ Guds kjærlighet overfor sine barn, sine tjenere
- ✧ Menneskets kjærlighet til Gud
- ✧ Kjærlighet mellom menneske og menneske.

‘Abdu’l-Bahá forklarer at skjønt den guddommelige kjærligheten ytrer seg på disse fire måtene, har den likevel sin opprinnelse i Gud:

“Disse fire slags kjærlighet har sin opprinnelse hos Gud. Disse er stråler fra virkelighetens sol; disse er Den hellige ånds ånde; disse er virkelighetens tegn.”

ABDU'L-BAHÁ, ABV 120-121

‘Abdu’l-Bahá beskriver de fire kjærlighetsaspektene slik:

“Der er fire slags kjærlighet. Den første er den kjærlighet som strømmer fra Gud til mennesket; den omfatter de uuttømmelige nådegaver, den guddommelige lysglans og himmelsk opplysning. Gjennom denne kjærlighet mottar tilværelsens verden liv. Gjennom denne kjærlighet blir mennesket skjenket sin fysiske eksistens, inntil det, gjennom Den hellige ånds ånde - den samme kjærlighet - mottar evig liv og blir et bilde på den levende Gud. Denne kjærligheten er opprinnelsen til all kjærlighet i den skapte verden.

Den annen er den kjærlighet som strømmer fra mennesket til Gud. Denne er tro, tiltrekning til det guddommelige, oppgløden, fremgang, inntreden i Guds rike, mottagelse av Guds nådegaver, opplysning fra Guds rikes lys. Denne kjærligheten er opprinnelsen til all menneskevennlig virksomhet, denne kjærligheten er det som får menneskenes hjerter til å reflektere strålene fra virkelighetens sol.

Det tredje er Guds kjærlighet overfor Guds Selv eller identitet. Dette er hans skjønnhets forklarelse, gjenspeilingen av ham selv i hans skaperverks speil. Dette er kjærlighetens virkelighet, den eldgamle kjærlighet, den evige kjærlighet. Gjennom én stråle fra denne kjærlighet er all annen kjærlighet blitt til.

Den fjerde er kjærligheten mellom menneske og menneske. Den kjærlighet som består mellom de troendes hjerter, har sitt utspring i idealet om åndelig enhet. Denne kjærlighet oppnås gjennom kunnskapen om Gud, slik at mennesker ser den guddommelige kjærlighet gjenspeilet i sine hjerter. Hver ser i den annen Guds skjønnhet reflektert i sjelen, og idet de erkjenner dette likhetspunkt, trekkes de mot hverandre i kjærlighet.

Denne kjærligheten vil gjøre alle mennesker til bølger på ett hav, denne kjærligheten vil gjøre dem alle til stjerner på én himmel og til frukter på ett tre. Denne kjærligheten vil bringe med seg virkeligjørelsen av sann enighet og grunnlaget for virkelig enhet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 120-121

KJÆRLIGHET ER ESSENSEN AV BAHÁ’Í-TROEN

Kjærligheten er den største kraften i universet. Derfor er den også det mest sentrale i bahá’í-læren:

“For en kraft kjærligheten er! Den er den vidunderligste, den største av alle eksisterende krefter. Kjærligheten gir kraft til de livløse. Kjærligheten tenner en flamme i det hjerte som er kaldt. Kjærligheten bringer håp til dem som er uten håp og gleder de sorgmodiges hjerter. I tilværelsens verden er der i sannhet ingen større kraft enn kjærlighetens kraft.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 120-121

“O dere Guds elskede! I denne bahá’í-troens religionsordning er Guds Saks ånd, ren og ublandet. Hans Sak tilhører ikke den materielle verden. Den kommer verken for å bringe strid eller krig, eller for å gjøre fortreidelige og skammelige gjerninger; den kommer ikke for å kives med andre trosretninger, ei heller for å stride med nasjonene. Dens eneste hær er guds-kjærligheten, dens eneste glede hans kunnskaps klare vin, dens eneste slag å utlegge sannheten; dens eneste korstog er mot det gjenstridige ego, mot menneskehertets onde innskytelser. Dens seier består i å underkaste seg og å gi etter, og å være uselvvisk er dens evigvarende ære. Kort og godt, den er ånd over ånd ...”

‘ABDU’L-BAHÁ SWAB 256-258

“Vit med sikkerhet at Kjærlighet er hemmeligheten i Guds hellige religionsordning, manifestasjonen av den allbarmhjertige, kilden for de åndelige utstrømninger.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 27

“Selve kjernen i Bahá’u’lláhs lære er den altomfavnende kjærlighet, for kjærlighet innbefatter alle menneskehetens fullkommenheter. Den får hver sjel til å gjøre fremskritt. Den skjenker hver og en udødelig liv som sin arv. Om ikke lenge vil du være vitne til at hans himmelske lære, virkelighetens herlighet selv, vil kaste sitt lys på verdens himmelhvelv.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 66

Kjærlighetsbudskapet har også vært viktig i tidligere religionsordninger, men ofte har det vært slik at kjærlighet og samhold har vært forbeholdt en spesiell gruppe mennesker – slik som en stamme, et folkeslag, en nasjon eller dem som tilhører “den rette tro”. I bahá’í-troen er det det universelle ved gudskjærligheten som betones. Denne kjærligheten er ubegrenset og ikke forbeholdt noen spesiell gruppering. For dette er selve Skaperens egen kjærlighet til hvert eneste av sine barn:

“I hver religionsordning har budet om vennskap og kjærlighet forekommet, men det var et bud som var begrenset til fellesskapet av dem som var enig seg imellom, og det omfattet ikke fienden, dem med en avvikende lære. Men i denne underfulle tidsalder, lovet være Gud, er Guds bud ikke innskrenket til noen enkelt gruppe av mennesker, snarere er alle vennene blitt påbudt å vise vennskap og kjærlighet, omtanke og gavmildhet og hjertens godhet overfor hvert eneste samfunn på jorden.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 20-22

HVORDAN KJÆRLIGHETSKRAFTEN YTRER SEG I VERDEN

*“Kjærlighet er himmelens vennlige lys,
Helligåndens evige pust som gir liv til menneskesjelen.*

*Kjærlighet er årsaken til Guds åpenbaring overfor mennesket,
og er livsnerven som er iboende i alle tings virkelighet,
i overensstemmelse med det guddommelige skaperverk.*

*Kjærlighet er det eneste middel som sikrer sann lykke
både i denne verden og den neste.*

*Kjærlighet er lyset som viser vei i mørke,
det levende bånd som forener Gud og menneske,
og som sikrer fremskritt hos hver en opplyst sjel.*

*Kjærlighet er den største lov som styrer
denne mektige og himmelske syklus,
den unike kraft som binder sammen de ulikeartede
elementer i denne materielle verden,
den største magnetiske kraft som regulerer sfærenes
bevegelse i de himmelske riker.*

*Kjærligheten åpenbarer med usvikelig og grenseløs kraft
de mysterier som er skjult i universet.*

*Kjærligheten er selve livets ånd i menneskehetens
smykkede legeme,
grunnleggeren av sann sivilisasjon i denne
forgjengelige verden,
og kilden til uforgjengelige herlighet for enhver
høytstrebende rase og nasjon.”*

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 27

Kjærligheten er den sammenholdende kraft i universet og er derfor årsak til alt som er. Uten den ville alt dø, falle fra hverandre og oppløses. Denne sammenholdende kraften manifesterer seg på ulike måter på de forskjellige nivåer av skaperverket – fra mineralriket gjennom plante og dyreriket – og viser seg i forholdet mennesker i mellom. Sin sanne kraft viser kjærligheten i åndens Rike, for gjennom kjærligheten får mennesket del i Guds nådegaver og et liv i Guds evige verdener:

“Vi erklærer at kjærlighet er årsaken til at alle fenomener eksisterer og at fravær av kjærlighet er årsaken til oppløsning eller ikke-eksistens. Kjærligheten er Guds bevisste gave, den er det sammenholdende bånd i alle synlige ting. Vi vil først betrakte det bevis for dette som sansepersepsjonen gir oss. Når vi betrakter universet, legger vi merke til at alle sammensatte vesener eller eksisterende fenomener først og fremst består av enkeltdeler som er sammenholdt ved en tiltrekningskraft. Gjennom denne tiltrekningskraften viser samholdet mellom disse atomære bestanddeler seg. Det resulterende vesen er en synlig ting av den lavere, betingede type. Den sammenholdende kraft som kommer til uttrykk i mineralriket, er i virkeligheten kjærlighet eller tiltrekning manifestert på et lavere plan, i overensstemmelse med det som fordres i mineralriket. Tar vi et skritt høyere opp til planteriket, finner vi at det her manifesteres en økende tiltrekningskraft mellom bestanddelene som danner fenomenene. Gjennom denne grad av tiltrekning blir en sammensetning av celler frembragt blant disse elementene, som dermed danner en plantes legeme. Følgelig er dette kjærlighet på planterikets nivå. Vi trer videre inn i dyreriket og finner at det her er den samme tiltrekningskraften som holder sammen de enkelte elementene som vi fant hos mineralet, dertil sammensetningen av celler, og i tillegg til dette fornemmelsesevne og følsomhet. Vi legger merke til at dyrene er følsomme for visse slektskapsbånd og fellesskap og

at de utøver naturlig utvelgelse. Denne elementenes tiltrekning, denne sammenslutning og valg av slektskapsbånd er kjærlighet slik den kommer til syne i dyreriket.

Endelig kommer vi så til menneskeriket. Ettersom dette er et høyerestående rike, er kjærlighetens lys mer strålende. I mennesket finner vi tiltrekningskraften mellom de elementer som utgjør dets materielle legeme, dertil den tiltrekning som frembringer cellenes sammensetning eller vekstkraften, dertil den tiltrekning som kjennetegner dyrerikets følsomhet, men enda et trinn videre og over disse lavere kreftene, oppdager vi i de menneskelige vesener hjertets tiltrekning, den følsomhet og samhörighet som binder menneskene sammen, og gjør dem i stand til å leve og knytte seg til hverandre i vennskap og solidaritet. Det er følgelig innlysende at i menneskets verden er det kjærligheten som er den høyeste konge og overhode. Om kjærligheten skulle utslettes og tiltrekningskraften bli fordrevet og følelsen av slektskap mellom menneskehjertene bli ødelagt, så ville alle menneskelivets fremtoninger forsvinne.

... Men dette er kun trinn av kjærlighet som finnes i den naturlige og den fysiske verden. Deres ytringsformer er alltid i overensstemmelse med de naturgitte forhold og de krav som naturen setter.

Sann kjærlighet er den kjærlighet som eksisterer mellom Gud og hans tjenere, kjærligheten som binder sammen helige sjeler. Dette er den åndelige verdens kjærlighet, ikke de fysiske legemers og organismers kjærlighet. For eksempel, tenk over og legg merke til hvordan Guds gaver regner ned over menneskeheten én etter én, hvordan den guddommelige stråleglans alltid skinner på den menneskelige verden. Det kan ikke herske noen tvil om at disse foræringene, disse gaver, denne stråleglans strømmer frem av kjærlighet. Om ikke det

guddommelige motiv hadde vært kjærlighet, så ville det ikke ha vært mulig for det menneskelige hjerte å motta dem. Om ikke kjærligheten eksisterte, ville ikke de guddommelige vel-signelser kunne strømme ned over noen gjenstand eller ting. Om ikke kjærligheten var til, kunne ikke mottageren av den guddommelige lysglans stråle, og derved reflektere denne lysglans over på andre gjenstander. Om vi har evnen til å se, innser vi at Guds gavmildhet uopphørlig manifesterer seg, slik solens stråler uopphørlig strømmer ut fra solens sentrum. Den synlige verden er lys og strålende i kraft av solens glitrende lysprakt. På den samme måte er hjertenes og åndenes rike opplyst og gjenopplivet av strålene fra virkelighetens Sol og Guds kjærlighets nådegaver. Ved dette blir eksistensens verden, hjertets og åndens rike alltid gitt nytt liv. Hadde det ikke vært for Guds kjærlighet, ville hjertene vært livløse, ånden ville visne, og menneskets virkelighet ville vært berøvet de evigvarende foræringene.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 257

Kjærligheten er kraften bak den eneste sanne lykke; et menneske som har vunnet denne kjærligheten, er kommet til paradiset enten han lever i denne fysiske verden eller er gått videre etter døden:

“O tilværelsens sønn! Min kjærlighet er ditt paradiset; gjenforening med meg er ditt himmelske hjem. Gå inn der og nøl ikke. Dette er det som er blitt bestemt for deg i vårt himmelske rike og vårt opphøyede kongedømme.”

BAHÁ’U’LLÁH, SO A 6

“Angående paradiset: Dette er en realitet som det ikke kan herske noen tvil om, og nå i denne verden blir det virkeliggjort gjennom kjærlighet til meg og mitt velbehag. Hver og en som når frem til dette i denne den lavere verden, vil Gud bistå, og etter døden vil han gjøre ham i stand til å oppnå adgang

til paradiset, hvis umåtelige utstrekning er som himmelens og jordens. Der vil herlighetens og hellighetens jomfruer oppvarte ham både dag og natt, mens hans Herres udødelige skjønnhet vil kaste sine solstråler på ham, og han vil skinne så klart at ingen vil kunne tåle å rette sitt blick mot ham.”

BAHÁ'U'LLÁH, TB 189

Skjønt Guds kjærlighet omfatter alt, eksisterer spesielt nære bånd mellom de sjeler som befinner seg på det samme trinn av åndelig innsikt.

“Bahás folk, som er innvånerne av Guds Ark, er hver og en vel kjent med hverandres tilstand og stade, og er forenet ved fortrolighetens og vennskapets bånd. Et slikt stade vil imidlertid bero på deres tro og deres oppførsel. De som er av samme rang og stade, er fullt klar over hverandres evner, karakter, ferdigheter og fortjenester. De som er av en lavere rang, er imidlertid ikke i stand til fullt ut å forstå eller verdsette stillingen til dem som står over dem. Enhver skal motta sin del fra sin Herre. Velsignet er det menneske som har vendt sitt ansikt mot Gud og vandret standhaftig i hans kjærlighet, inntil hans sjel har vinget sin flukt til Gud, alles suverene Herre, den mektigste, den evig tilgivende, den overmåte barmhjertige.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB LXXXVI

KJÆRLIGHETEN TIL “VERDEN” OG GUDSKJÆRLIGHETEN LAR SEG IKKE UTEN VIDERE FORENE

Kjærlighetskraften har både materielle og åndelige uttrykk. De materielle formene for kjærlighet er lettere å observere og forholde seg til, men det virkelige målet for menneskelivet er å tilegne seg den åndelige formen for kjærlighet. De fleste vil være enig i at det ikke krever noen spesiell bestrebelse av et menneske å

oppleve kjærlighet i form av tyngdekraft, som er den måten Jorden uttrykker sin kjærlighet til oss. Seksuell kjærlighet er et annet materielt uttrykk for kjærligheten. Selv slike kjærlighetsformer som fedrelandskjærlighet, interessefellesskap osv. er materielle uttrykk for kjærligheten. Som alt materielt, dreier dette seg om flyktige og forgjengelige uttrykk for kjærlighet; ingen av disse sikrer mennesket varig lykke, for den materielle kjærligheten er alltid svikefull. Bahá'í-skriftene oppfordrer oss til å være på vakt, så vi ikke forveksler materielle former for kjærlighet med sann kjærlighet. Sann kjærlighet stammer ikke fra det materielle, den kommer tvert om fra det stedløse Rike, åndens verden. Denne kjærligheten vil gi menneske evig glede og virkelig trygghet. Oppnåelsen av denne kjærligheten er målet og middelet både for den åndelige utvikling av individet og samspillet mellom dem. Den kan bare oppnås når mennesket åpner seg for Helligåndens innflytelse og kraft.

En sterk følelsetilknytning til et annet menneske er ikke nødvendigvis sann kjærlighet. Forelskelse, beundring osv. kan raskt forandre seg og mangler det varige og bestandige som ligger i guddommelig kjærlighet:

“... den kjærlighet som noen ganger oppstår mellom venner, er ikke (sann) kjærlighet, fordi den er underkastet forandring; den er bare fortryllelse. Når vinden blåser, gir de svake trær etter. Hvis vinden kommer fra øst, bøyer treet seg mot vest, og hvis vinden snur og kommer fra vest, bøyer treet seg mot øst. Denne slags kjærlighet oppstår på grunn av livets forskjellige forhold. Dette er ikke kjærlighet, bare bekjentskap, utsatt for forandring.

I dag kan dere se to sjeler som tilsynelatende er knyttet sammen i nært vennskap; i morgen kan alt dette være forandret. I går var de villige til å dø for hverandre, i dag skyr de

hverandres selskap! Dette er ikke kjærlighet, det er hjertene som føyer seg etter livets tilfeldigheter. Når det som har forårsaket denne "kjærlighet" blir borte, opphører også kjærligheten; dette er ikke i virkeligheten kjærlighet."

'ABDU'L-BAHÁ, ABV 120-121

I Vesten er lidenskapelig kjærlighet for ett annet menneske ansett som den høyeste formen for kjærlighet. Filmer, ukeblad og bøker bygger opp under myten at den lidenskapelige kjærligheten til den ideelle livspartner vil gjøre mennesket lykkelig. Følgelig florerer også utroskap og skilsmisser, fordi et menneske plutselig føler en sterkere lidenskap overfor et annet menneske enn sin partner. I bahá'í-skriftene verdsettes ikke lidenskapen overfor et annet menneske som det høyeste mål i livet. Tvert om settes gudskjærligheten i høysetet, og den er uatskillelig fra troskapen overfor de etiske prinsipper som er åpenbart av Ham som vi elsker over alt annet:

"Vi må nå et åndelig plan der Gud kommer først, der de store menneskelige lidenskapene er ute av stand til å vende oss bort fra ham. Vi ser ustanselig mennesker som enten på grunn av hatets makt eller sin lidenskapelige tilknytning til et annet menneske ofrer sine prinsipper eller stenger seg ute fra Guds vei."

SHOGHI EFFENDI, 4/10-1950, LL 32

Den guddommelige kjærligheten er ubegrenset. Den er en kraft som Skaperen har latt omslutte hele menneskeheten, dermed også hvert eneste individ. Vi må ikke la oss forlede til å tro at kjærligheten til en begrenset gruppe mennesker fullt ut kan uttrykke denne kjærligheten. Det viktige synes å være dette, at vi ikke forholder oss overfor dem som ikke tilhører vår egen gruppe med hat, forakt, likegyldighet eller avstandstagen.

“For at kjærligheten skal kunne åpenbare sin kraft, må der være et objekt, et redskap, et motiv.

Det er mange måter å uttrykke kjærlighetens prinsipp på; vi har kjærligheten til familien, til fedrelandet, til rasen, vi har sterk politisk begeistring, og vi har også den kjærligheten som tjeneste i felles interesse gir oss. Alt dette er midler til å vise kjærlighetens kraft. Uten slike midler ville kjærligheten ikke kunne bli sett, hørt eller følt – ikke kunne bli uttrykt eller åpenbart i det hele tatt! ... Det er altså nødvendig å ha et redskap, et motiv for kjærlighetens åpenbaring, et objekt, en uttrykksform.

Vi må finne en måte å spre kjærlighet blant menneskehetens barn på.

Kjærligheten er uten grenser, uinnskrenket, uendelig! Materielle ting er begrensede, innskrenkede, endelige. Man kan ikke på en fullgyldig måte uttrykke uendelig kjærlighet med begrensede midler.

Den fullkomne kjærlighet behøver et uselvvisk redskap, fullstendig befridd for bånd av ethvert slag. Kjærligheten til familien er begrenset; blodets bånd er ikke det sterkeste bånd. Medlemmer av den samme familien er ofte uenige, og kan til og med hate hverandre.

Fedrelandskjærligheten er endelig; ...

Kjærligheten til rasen er begrenset; ...

Politisk kjærlighet er også i høy grad forbundet med at ett parti hater et annet; ...

Den kjærligheten som tjeneste i felles interesse gir oss, er også ustadig; ...

Den store uselviske kjærlighet til menneskeheten er ikke begrenset av noen av disse ufullkomne, halvt egoistiske bånd; denne er den eneste fullkomne kjærlighet som er mulig for alle mennesker, og den kan bare oppnås gjennom Den hellige ånds kraft. Ingen verdslig kraft kan fullbyrde den universelle kjærlighet.

La alle forenes i denne guddommelige kjærlighetens kraft! La alle bestrebe seg på å vokse i lyset fra sannhetens Sol, og måtte deres hjerter – idet de bringer denne lysende kjærlighet videre til alle mennesker – bli så forenet at de for alltid kan leve i lysglansen fra den grenseløse kjærlighet.

Når dere elsker et medlem av deres familie eller en landsmann, la det være med lyset fra den uendelige kjærlighet! La det være i Gud og for Gud! Hvor som helst dere finner Guds egenskaper, elsk det mennesket, enten det hører til deres familie eller til en annen. Spre den grenseløse kjærlighetens lys over ethvert menneskelig vesen dere møter, enten vedkommende er fra deres land, deres rase, deres politiske parti, eller fra et hvilket som helst annet land, har en annen hudfarge eller et annet politisk syn. Himmelen vil hjelpe dere mens dere arbeider med denne samling av jordens splittede folk under skyggen av den allmektige enhetens baldakin.

Dere vil være Guds tjenere, som holder seg nær ham, hans guddommelige hjelpere i tjeneste for å tjene hele menneskeheten. Hele menneskeheten! Hvert eneste menneske! Glem aldri det.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 15-19

Den åndelige formen for kjærlighet er ikke noe som stammer fra det fysiske legemet. Det vil si at den ikke er underkastet de forskjellige følelser og stemninger som kroppen har. Den

åndelige kjærligheten stammer ikke fra den fysiske verden, den stammer fra en åndelig verden. Det betyr ikke at også legemet kan føle denne kjærligheten under gunstige omstendigheter, men at denne formen for kjærlighet ikke har sitt opphav i den materielle delen av mennesket. Menneskets fysiske legeme er et redskap for denne prosessen, kraften og motivasjonen er å tjene andre og komme Gud nærmere:

“Guds åndelige kjærlighet gjør menneskehjertet rent og hellig og ikler det ærbarhetens og renhetens kledning. Og når mennesket helt ut fester sitt hjerte til Gud og blir forbundet med Den velsignede fullkommenhet, vil den guddommelige nåde gry. Denne kjærligheten kommer ikke fra legemet, nei, den kommer helt og fullt fra sjelen.

Derfor må dere, o Guds venner, i fullkommen renhet og enighet heve dere opp i ånden, i enhet med hverandre, i så stor grad at dere vil bli som ett vesen og en sjel.

På dette plan er ikke det fysiske legeme delaktig; makten og myndigheten er snarere i åndens hender; og når dens kraft omfatter alle, da oppnås åndelig enhet. Bestreb dere natt og dag for å dyrke enheten blant dere i høyeste grad. La deres tanker dvele ved deres egen åndelige utvikling og lukk øynene for andres mangler. Gå frem på dette vis, med gode gjerninger, beskjedenhet og ydmykhet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 202-203

De materielle uttrykkene for kjærlighet har alltid et islett av egoisme i seg, og kan lett bli til dårlige erstatninger for den sanne kjærligheten. Mennesket har nemlig bare ett hjerte, bare ett hovedsete for kjærligheten. Så lenge den materielle kjærligheten råder i dette hovedsetet, er den åndelige kjærligheten lukket ute. Den guddommelige kjærligheten må få ha første-plassen i hjertet; alle andre former for kjærlighet må underordne seg denne

kjærligheten. En stråle av den guddommelige kjærligheten vil kunne belyse og gi mening til alle andre, mer begrensede former for kjærlighet, dersom vi bare våger å gi slipp på disse formene, og la Guds ånd få hedersplassen i våre hjerter.

Å bli fri fra å la seg styre av verdslig kjærlighet, er en prosess som fordrer en viss disiplin. Den krever vilje til å se det meningsfulle også i kritiske og smertefulle hendelser. Guddommelig kjærlighet forutsetter altså løsrivelse fra annen kjærlighet.

“Vend da om, hold deg helt til Gud, og rens ditt hjerte for verden og alle dens forfengeligheter, og tillat ingen fremmed kjærlighet å komme inn og ta bolig der. Ikke før du har rensset ditt hjerte fra ethvert spor av en slik kjærlighet, kan strålene fra Guds lys spre sin glans over det, for Gud har ikke gitt mer enn ett hjerte til noen. Dette er visselig forordnet og nedtegnet i hans urgamle Bok. Og da det menneskelige hjerte er ett og udelt slik det ble formet av Gud, så sømmer det seg for deg å påse at dets hengivenhet også er én og udelt. Fest deg da med hele ditt hjertes hengivenhet til hans kjærlighet, og trekk deg tilbake fra enhver annen kjærlighet enn hans, så at han må hjelpe deg til å senke deg ned i hans enhets hav, og gjøre deg i stand til å bli en sann opprettholder av hans enhet. Gud er mitt vitne. Min eneste hensikt med å åpenbare disse ord er å helliggjøre deg fra denne jords forgjengelige ting og hjelpe deg til å tre inn i den evigvarende herlighets rike ...”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXIV

Løsrivelsesprosessen er ensbetydende med at vi lærer oss til å mestre vårt ego, vårt lavere selv, og å underordne dette under vårt høyere selv.

“Egoet er dyret i oss, den kjødets arv som er full av selvisk begjær. Ved å adlyde Guds lover, ved å søke å leve det liv som er foreholdt oss i læren, og ved bønn og streben, kan vi

betvinge våre ego. Vi kaller de mennesker "helgener" som har oppnådd den høyeste grad av mestring av sitt ego."

SHOGHI EFFENDI, 8/1-49, LG n. 387

Kjærligheten er alfa og omega, begynnelsen og avslutningen. Når den guddommelige kjærligheten er i høysetet, vil det vi foretar oss være til gagn for oss selv og andre; uten denne vil alt være til skade. Intellektuell kunnskap, studier i og anvendelse av vitenskapelige prinsipper er først til gagn for menneskene når den sees i lys av den universelle kjærligheten, og tar i betraktning hva som tjener menneskeheten til det beste:

"O du Rikets sønn! Alle ting er gavnlige om de er forbundet med Guds kjærlighet; og uten hans kjærlighet er alle ting skadelige og tjener som slør mellom mennesket og Rikets Herre. Når hans kjærlighet er til stede, blir enhver bitterhet søt, og enhver gave befordrer en sunn nytelse. For eksempel bringer en melodi som behager øret, selve livets ånd til et hjerte som elsker Gud, men den tilsmusser med lyst en sjel som er full av sanselig begjær. Og enhver lærdomsgren er godkjent og prisverdig når den er forbundet med Guds kjærlighet; men berøvet hans kjærlighet, er lærdommen gold; ja den fører sannelig til galskap. Enhver type kunnskap, enhver vitenskap, er som et tre; om dets frukt skulle bli Guds kjærlighet, da er det et velsignet tre, men er den ikke det, da er dette treet ikke annet enn tørrved som kun er egnet til å kastes på bålet."

'ABDU'L-BAHÁ, SWAB 181

2

ENHETENS PRINSIPP

MENNESKEHETEN ER ÉN

“Den tidsalder har grydd da det menneskelige fellesskap vil bli virkeliggjort.

Det århundre er kommet da alle religioner vil forenes.

Den religionsordning er for hånden da alle nasjoner skal glede seg over den internasjonale freds velsignelser.

Den syklus er kommet da rasefordommer vil avskaffes av verdens stammer og folkeslag.

Den epoke har begynt da alle hjemland vil sammenføyes i én stor menneskelig familie.

For hele menneskeheten skal hvile i fred og trygghet i ly av den ene levende Guds mektige tabernakel.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 370

Menneskehetens enhet er et sentralt prinsipp i bahá’í-troen. Menneskeheten er én fordi vi alle kommer fra én Skaper. Vi har en naturlig tendens til å se oss selv og mennesker vi kjenner som atskilte, unike og spesielle. I bahá’í-troens hellige skrifter understrekes først og fremst at hele menneskeheten er en stor organisme, besjelet av en felles åndelig virkelighet. Denne åndelige

virkelighet er én og har alltid vært én. Den tid i menneskehetens historie er nå kommet, da denne åndelige, uforanderlige enhet skal bli manifestert i den materielle verden. Dette innebærer at menneskeheten vil utvikle globale institusjoner som koordinerer forholdene mellom folk og nasjoner, institusjoner som sikrer rettferdighet og fred i verdenssamfunnet. Det globale samfunnet på vår planet vil bli den fysiske verdens gjenspeiling av en høyere åndelig virkelighet. Selve den besjelende, sammenholdende og belivende kraft i denne felles åndelige realitet er Guds manifestasjoner gjennom tidene: budbringere som Moses, Buddha, Krishna, Kristus, Mohammed og Bahá'u'lláh:

“For alle deler av den skapte verden inngår i ett hele. Kristus den manifesterende representerte helheten ved å gjenspeile den guddommelige Sol. Alle delene er underordnet helheten og adlyder den. Alle vesener i den relative verden er grener av livets tre, mens Guds budbringer er roten til dette treet. Grenene, bladene og fruktene beror for selve sin eksistens på roten til livets tre.”

‘ABDU’L-BAHÁ, BWF 364

“På den samme måte som livsånden i mennesket er årsak til samordningen mellom de ulike deler av den menneskelige organisme, er Helligånden den styrende årsak til enhet og samordning av menneskeheten. Dette vil si at menneskehetens forbund eller enhet ikke kan bli effektivt etablert uten gjennom Helligåndens kraft, for menneskehetens verden er et sammensatt legeme, og Den hellige ånd er dens livgivende prinsipp.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 321

Bahá’í-skriftene sammenligner menneskeheten med grener på ett tre. For ‘Abdu’l-Bahá synes dette å være mer enn et poetisk bilde.

Det er snarere en innsikt i hvordan virkeligheten egentlig er, en innsikt som fører til en annen holdning overfor andre, en annen handlemåte.

“Den velsignede skjønnhet sier: “Dere er alle frukter på ett tre, blader på én gren”. Slik har han sammenlignet denne tilværelsens verden med ett enkelt tre, og alle dens folk med dets blader, blomster og frukter. Grenen behøver å blomstre, og blad og frukter trenger å skyte frem. Det er den gjensidige utveksling mellom alle deler av verdenstreet, som vil være bestemmende for knoppskytingen til blader og blomster og for fruktens sødme.

Av denne grunn må alle mennesker av all makt støtte hverandre og søke etter evig liv; og av denne grunn må Guds elskere i denne relative verden bli selve den miskunn og de velsignelser som er utsendt av de synlige og usynlige rikers milde Konge. La dem rense sitt blikk og anse hele menneskeslekten som blader og blomster og frukter av tilværelsens tre. La dem alltid beskjeftige seg med å gjøre en god gjerning for en av sine medmennesker ved å tilby kjærlighet, hensynsfullhet, omtenkstomt støtte. La dem ikke anse noen for å være sin fiende, eller å ønske dem noe ondt, men la dem tenke på hele menneskeheten som sine venner; betrakte den ukjente som en fortrolig venn, den fremmede som en ledsager, og være fri fra fordommer og aldri trekke skillelinjer.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 1-3

‘Abdu’l-Bahá viser her at fra erkjennelsen av alle menneskers organiske enhet, følger erkjennelsen av at ingen egentlig kan være totalt fremmede, fiendtlige eller uvedkommende. Vi må la alle skillelinjer fare, og holde opp med å kategorisere og dømme andre mennesker. For når vi tar på alvor at vi alle er ett, blir det å dømme andre ensbetydende med å dømme seg selv, det

å angripe andre det samme som å angripe seg selv, det å anse andre for fremmede å ta avstand fra seg selv. Tjener vi derimot andre og søker å finne Gud, vil vi komme vårt eget selv nærmere, og dette er ensbetydende med å komme Gud nærmere.

“I dag er Abhá-rikets bekreftelse med dem som forsaker seg selv, glemmer sine meninger, setter til side personligheter og tenker på andres velferd ... Enhver som beskjeftiger seg med seg selv, vandrer i uaktsomhetens og savnets ørken. “Hovednøkkelen” til å mestre sitt selv er å glemme seg selv. Veien til livets palass går langs selvforglemmelsens sti.”

ABDU'L-BAHÁ, LG n. 390

“Jo mer vi leter etter oss selv, jo mindre blir sjansen for at vi finner det vi søker; og jo mer vi leter etter Gud og søker å tjene våre medmennesker, jo dypere vil vi bli kjent med oss selv, og jo tryggere vil vi bli i oss selv. Dette er en av livets store åndelige lover.”

SHOGHI EFFENDI, 18/2-54, LG n. 391

‘Abdu’l-Bahás åndelige synsevne var så vel utviklet, at han var i stand til å se den åndelige virkeligheten som føyer menneskene sammen. Engang han stod overfor en forsamling, uttrykte han det slik:

“Hvis dere kunne se med sannhetens øye, ville store bølger av åndskraft være synlig for dere her. Den hellige ånds kraft er her for alle. Lovet være Gud at deres hjerter er inngitt med guddommelig varme! Deres sjeler er som bølger på åndens hav; skjønt hver enkelt er en egen bølge, er havet ett, alle er forenet i Gud.

Hvert hjerte bør utstråle enhet, slik at lyset fra den ene guddommelige kilde kan skinne klart og strålende. Vi må ikke

bare betrakte de individuelle bølgene, men hele havet. Vi bør løfte oss fra det individuelle til helheten. Ånden er som et stort hav, og bølgene på det er menneskenes sjeler.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 50-51

Bahá’í-religionen representerer en ny pakt mellom Gud og mennesker. Gjennom sin inngripen i historien forandrer Gud forholdet mellom menneskene, og åpner for en tid da verdensfred engang skal bli en virkelighet. Grunnlaget for denne nyorientering i menneskehetens historie er at fiendebildene fjernes fra religionen. Dette skjedde i form av en mystisk samhandling mellom Gud og Bahá’u’lláh som representant for hele menneskeheten i løpet av ridván-dagene da Bahá’u’lláh erklærte at alle ting var “nedsenket i renselsens sjø”:

“Sannelig, alle skapte ting ble nedsenket i renselsens hav da vi, på den første dag i ridván, utgjøt glansen av våre fornemste navn og mest opphøyede egenskaper over hele skaperverket. Dette er sannelig et tegn på vårt kjærlige forsyn, som har omfattet alle verdener. Omgås derfor tilhengerne av alle religioner, og forkynn for dem deres Herres, den mest medlidendes, Sak. Blant gjerninger er dette den ypperste, om dere er av dem som forstår.”

BAHÁ’U’LLÁH, KA § 75

I bahá’í-religionen er det ikke lenger snakk om at enkelte raser eller nasjoner er andre overlegne, heller ikke at noen mennesker er “Satans folk”, andre frelste. Det vi til vanlig gir den fordømmende betegnelsen ondskap, det betegner ‘Abdu’l-Bahá som svakhet som påkaller omsorg snarere enn fordømmelse. Gud har skapt hvert eneste menneske, og som Skaper er han glad i og stolt av sitt skaperverk. Dette perspektivet må vi gjøre til vårt eget, og tenke og handle ut fra dette universelle perspektivet, snarere enn ut fra vårt eget begrensede ståsted:

“Overvei hvilke skader, hvilke prøvelser og elendighet menneskeheten er blitt påført siden historiens begynnelse. Enhver by, ethvert land, enhver nasjon og ethvert folk er blitt utsatt for krigens ødeleggelser og herjinger. Hver og en av de guddommelige religionene anser seg selv for å tilhøre et godt og velsignet tre, den Barmhjertiges tre, og alle andre religiøse systemer for å tilhøre et ondt tre, Satans tre. Av denne grunn skjeller de hverandre ut og dynger hverandre ned med forbannelser.

Da Bahá'u'lláhs lys grydde i øst, forkynte han løftet om menneskehetens enhet. Han henvendte seg til hele menneskeheten da han sa: “Dere er alle frukter av ett tre. Det finnes ikke to trær hvorav det ene er et tre av guddommelig nåde, det andre et Satans tre”. Og atter sa han: “Dere er alle frukter av det samme tre, blader på én gren”. Dette var hans kunngjøring; dette var hans løfte om enhet i den menneskelige verden. Bannlysning og avskyerklæringer ble fullstendig avskaffet. Han sa: “Det passer seg ikke for mennesket å forbanne andre; det sømmer seg ikke for mennesket å tilskrive sin neste mørke; det sømmer seg ikke at ett menneske anser et annet for dårlig; nei, snarere er hele menneskeheten tjenere av én Gud; Gud er alles far; der finnes ikke ett eneste unntak fra denne loven. Det finnes ingen Satans folk; alle tilhører den barmhjertige. Det finnes ikke noe mørke; alt er lys. Alle er Guds tjenere, og mennesket må elske menneskeheten fra sitt hjerte. Det må i sannhet betrakte menneskeheten som nedsenket i den guddommelige barmhjertighet.”

Bahá'u'lláh har ikke gjort noe unntak fra denne regelen. Han sa at blant menneskene kan det finnes dem som er uvitende; de må læres opp. Noen er syke; de må behandles. Noen er umodne; de må hjelpes til å oppnå modenhet. I andre hen-seende er menneskeheten nedsenket i den guddommelige

nådes hav. Gud er alles Far. Han oppdrar, forsørger, og elsker alle; for de er hans tjenere og hans skaperverk. Skaperen elsker så visst sine skapninger. Det ville vært umulig å finne en kunstner som ikke er glad i det han selv lager. Har du noensinne sett et menneske som ikke var glad i sine egne handlinger? Selv om handlingene kunne være dårlige, så elsker det dem like fullt. Hvor uvitende er da ikke tanken at Gud, som skapte mennesket, oppdro og nærer det, omgav det med alle velsignelser, frembragte solen og all synlig eksistens til dets gagn og utøste over det ømhet og godhet, ikke skulle elske det! Dette er påtagelig uvitenhet, for uansett hvilken religion mennesket tilhører, om det så skulle være ateist eller materialist, så nærer Gud det likevel, skjenker det godhet og overøser det med sitt lys. Hvordan kan vi overhode forestille oss noe slikt, når vi rent faktisk er vitne til Guds ømhet og barmhjertighet på alle kanter? Overalt omkring oss ser vi manifestasjoner av Guds kjærlighet. Når altså Gud utviser kjærlighet, hva bør så vi gjøre? Vi har intet annet å gjøre enn å etterlikne ham. Nettopp slik Gud elsker alle og er god mot alle, nettopp slik må vi i sannhet elske og være god mot alle; ja, vi må betrakte alle som beslektet med oss, for alle er tjenere av én Gud, alle står under rettleiding av én oppdrager. Vi må dag og natt bestrebe oss for at kjærligheten og vennskapet må øke, at denne enhetens bånd må styrkes, at glede og lykke mer og mer må få overhånd, at hele menneskeheten må samles i enhet og solidaritet under Guds skygge, at folk må vende seg til Gud for støtte, for i ham å finne det liv som varer evig. Slik kan de bli befestet i Guds Rike og leve for all tid gjennom hans nåde og gunst.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 266-267

Mennesket har alltid en tendens til å sette opp skillelinjer, og vektlegge trekk som skiller det selv fra andre, dernest å erklære seg eller sin gruppe som de beste. Denne slags tenkning gjør begrens-

ninger og forskjeller til den viktigste faktoren for å etablere enhet; for det å etablere en enhet blir på denne måten ensbetydende med å markere forskjeller i forhold til en annen gruppering. Bahá'í-skriftene legger tvert om vekt på en type enhet som ikke har noen motsetning, en enhet som er grenseløs og altinkluderende:

“Hva er sann enhet? Når vi betrakter menneskets verden, finner vi her flere kollektive uttrykk for enhet. For eksempel har mennesket på sitt utviklingstrinn eller i sitt rike, særtrekk som skiller det fra dyret. Disse kollektive særtrekk omfatter hele Adams etertid og danner en stor husstand eller menneskelig familie, som kan betraktes som menneskehetens grunnleggende eller fysiske enhet. Videre har forskjellige grupper innen menneskeheten særtrekk basert på avstamning, slik at hver gruppe danner en rasemessig enhet som lar seg skille fra de øvrige. Det er også en enhet i talemål mellom dem som bruker det samme språk som kommunikasjonsmiddel; nasjonal enhet der hvor flere folkeslag lever under ett styresett, slik som det franske, det tyske, det britiske osv., og politisk enhet, som fremmer borgerrettighetene til partier eller fraksjoner innen den samme regjering. Alle disse enhetene er kun imaginære og har intet reelt grunnlag, for det kommer ingen virkelige resultater fra dem. Hensikten med sann enhet er virkelige og guddommelige resultater. Fra de ovenfor nevnte begrensede enhetene kommer det bare begrensede resultater, mens ubegrenset enhet frembringer ubegrensede resultater. For eksempel er resultatene fra de begrensede enhetene rase eller nasjonalitet selv i beste fall begrensede. Det er som med en familie som lever ensomt og isolert; den avstedkommer ingen ubegrensede eller universelle resultater.

Den enhet som forårsaker ubegrensede resultater, er først og fremst en menneskehetens enhet som anerkjenner at alle er beskyttet under den allerherligstes overskyggende herlighet, at alle er tjenere av én Gud: for alle puster i den samme luft,

lever på den samme jord, beveger seg under samme himmel, mottar stråleglans fra samme sol og står under beskyttelse av én Gud. Dette er den aller største enhet, og dens resultater er varige om menneskeheten holder fast ved den. Men menneskeheten har hittil krenket den ved å klynge seg til sekteriske eller andre begrensede enheter, som rasemessig, patriotisk eller egennyttig enhet; derfor er det ikke kommet noen store resultater fra dem. Det er ikke desto mindre sikkert at Guds utstråling og gaver er omfattende, at menneskenes sinnelag har utviklet seg, at oppfatningene er blitt mer skarpsindige, at vitenskap og kunst er blitt utbredt, og at det er kapasitet for å kunngjøre og fremme den virkelige og endelige menneskehetens enhet, som vil frembringe vidunderlige resultater. Den vil forene alle religioner, gjøre krigerske nasjoner vennligsinnede, få fiendtlige konger til å bli venner, og bringe fred og glede til menneskets verden. Den vil binde sammen øst og vest, fjerne grunnlaget for krig for all tid og heise fanen for den største fred.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 190-91

En vesentlig forutsetning for å kunne se mennesker på denne måten er en villighet og utviklet evne til å overse alt vi fra vårt eget ståsted vil kalle menneskelige feil og begrensninger. Det er klart at alt jordisk har begrensninger og det kan derfor kritiseres fra et annet, begrenset ståsted. Men en slik måte å se menneskene på, forsterker et materialistisk perspektiv både i oss selv og andre. Gud oppfordrer oss derimot til å se andre mennesker i lys av den fullkommenhet hvormed han har skapt hele menneskeheten:

“... Gud er stor! Gud er god! Han ser ikke menneskelige mangler; han legger ikke merke til menneskelige svakheter. Mennesket er en skapning av hans nåde, og til sin nåde innbyr han alle. Hvorfor skulle så vi forakte og avsky hans skapning-er fordi én er en jøde; en annen buddhist eller zoroastrianer

osv.? Dette er uvitenhet, for menneskehetens – Guds tjeneres enhet, er en sikker og forvisset kjensgjerning.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 269

Grunnlaget for å oppfatte dette virkelige brorskap mellom alle mennesker i verden ligger i inspirasjonen fra en levende åndskraft: Helligånden. Det er denne ånden som lærer oss å se hverandre i et annet lys, i enhetens lys. Uten denne kraften og inspirasjonen vil det ikke være mulighet for noe menneske å oppriktig fatte sannheten og realiteten i menneskehetens enhet.

“Det er derfor innlysende at grunnlaget for sant brorskap, årsaken til kjærlighetsfylt samarbeide og gjensidighet og kilden til ekte vennlighet og uegennyttig hengivenhet, ikke er annet enn Den hellige ånds ånde ... Når det menneskelige brorskap er grunnlagt på Den hellige ånd, er det evig, uforanderlig, ubegrenset.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 392

Man kan spørre om dette universelle perspektivet på kjærlighet betyr at vi skal la all slags alvorlig urettferdighet få passere – og at vi rett og slett skal tilgi. Det er imidlertid ingenting i bahá’í-skriftene som antyder at det å praktisere guddommelig kjærlighet er uforenlig med rettferdighet eller at det leder til etisk likegyldighet. Motivet bak virkelig rettferdighet er ikke hat eller hevn, men intensjonen å opprettholde en sivilisert atferdsnorm for samfunnet, til gagn for alle. I den nåværende tilstanden av menneskelig sivilisasjon er det opprettet institusjoner for å utmåle og iverksette rettferdighet, slik som rettsinstanser og politi. En slik ordning fritar enkeltmennesker fra ansvaret om å korrigere alvorlige lovover-tredelser personlig. I stedet for blir vi som enkeltmennesker fristilt til å praktisere kjærlighet og tilgivelse, og å fokusere vår oppmerksomhet på de gode sidene av andre mennesker, uansett hvor nedrige de måtte være.

Dersom en forbryter etter å ha sonet en rettferdig straff, ikke skulle anses som fullt menneske, – hvis han ikke tilgis av samfunnet rundt ham, hvordan kan han noensinne komme tilbake til samfunnet og begynne et nytt og bedre liv i verdighet og selvrespekt?

Spørsmålet om rettferdighet og tilgivelse vil bli behandlet senere i boka.

ENHETSBEVISSTHET: EN ANNEN MÅTE Å SE VERDEN PÅ

Menneskehetens enhet er en åndelig realitet. Et viktig skritt i et menneskes åndelige utvikling er ikke bare å vite om dette, men å erfare denne realiteten. Bahá'u'lláh beskriver denne erfaringen slik:

“I dette stade [Enhetens dal] bryter han igjennom flerdighetens slør, flyr fra kjødets verdener og stiger inn i den eneståendes himmel. Med Guds ører hører han, med Guds øyne skuer han den guddommelige skapelsens mysterier. Han stiger inn i Vennens helligdom, og sitter som en innvidd i paviljongen sammen med den Elskede. Han rekker sannhetens hånd frem fra det absoluttes erme; han avslører maktens hemmeligheter. Han ser hos seg selv verken navn eller ry eller rang, men finner sin egen ære i å lovprise Gud. Han skuer sitt eget navn i Guds navn; for ham “er alle sanger fra Kongen”, og hver melodi fra ham. Han sitter på tronen som er “Si at alle ting kommer fra Gud” og han finner hvile på teppet “Det er ingen makt og myndighet utenom Gud”. Han ser på alle ting med enhetens øye, og ser de skinnende stråler fra den guddommelige sol skinne fra det innerste Vesens morgengry like ens på alle skapte ting, og han ser gjenskinnet av enhetens lys i hele skaperverket ...”

“... Når som helst når glansen fra enhetens fyrste bestiger hjertets og sjelens trone, blir hans stråleskinn synlig i hvert ledd og lem. Der og da funkler den berømte tradisjonen ut av mørket: “En tjener dras henimot meg i bønn, helt til jeg svarer ham; og når jeg har svart ham, blir jeg det øre han hører med ...” Og lysets bevegelse og virkning kommer fra lysgiveren; slik er det at alle ting går gjennom ham og oppstår av hans vilje ...”

BAHÁ'U'LLÁH, BS 55-56, 59, SVFV 17-18, 22

Verden vil arte seg ganske annerledes for et menneske som har åpnet seg for denne enhetsbevisstheten. Men det er selvsagt ikke verden som er blitt annerledes, det er måten å se den på. Åndelig utvikling vil altså først og fremst si at vi lærer å se verden på en annen måte, – få nye øyne, nye ører. Gud har gitt enhver av oss muligheten til å oppleve verden ut ifra dette enhetsperspektivet; den er en evne som ligger latent i oss alle. Gjennom sin åpenbaring har Gud gitt oss veiledning i hvordan vi kan utvikle disse evnene.

Når Bahá'u'lláh forklarer enhetsbevisstheten, bruker han sollyset som bilde. Når sollyset skinner på ulike gjenstander, vil en iakt-tager oppleve ulike farger. Uten lyset ville det ikke vært noen fargeopplevelse. Men sollyset selv er alltid ett og gir oss således et bilde på enheten i alt som er. Retter vi blikket mot gjenstandene selv, vil vi oppleve forskjeller, men retter vi blikket mot lyset og dets kilde, solen, vil vi oppleve enhet. Uten lyset, enhetskraften, ville det ikke engang være mulig å oppleve forskjellen mellom gjenstandene. Derfor er lyset, enheten, mer fundamental enn alle forskjellene. Å vektlegge forskjeller blir å se verden med egoet i oss som utgangspunkt; da vil vi bare være i stand til å kunne se en verden der begjær og konflikter hersker. Å se henimot lyset, er å se Gud i alt, og er en betraktningssmåte som springer ut fra vårt høyere, åndelige selv. Når vi ser verden på denne måten, vil vi alltid

være oss bevisst at uten lyset ville det ikke vært noen verden å se i det hele tatt. Lyset tilsvarende en universell bevissthetsdimensjon som både er kosmisk og reflektert i det enkelte menneskes hjerte. Målet for menneskelivet er å utvikle et rent hjerte, der Guds lys kan skinne klart og derfra reflektere sitt lys videre inn i verden. Da kreves det villighet og åpenhet for å vende hjertets speil mot himmelens lys, enhetens lys, bort fra fargene i en brokete verden.

“Det er klart for deres ærverdighet at alle variasjonene som den veifarende på sin reises stadier skuer i det værendes rike, springer ut av hans egen evne til å se. Vi skal gi et eksempel på dette, slik at meningen kan bli helt klar: Betrakt den synlige solen; skjønt den skinner med én utstråling på alle ting og på befaling fra manifestasjonenes Konge skjenker lys til all skapningen, blir den likevel åpenbar og tildeler sin overflod i overensstemmelse med kapasiteten på hvert sted. For eksempel reflekterer den i et speil sin egen skives fasong, og dette skyldes speilets mottakelighet. Gjennom et prisme frembringer den ild, og på andre ting viser den bare virkningen av sitt skinn, men ikke selve solskiven. Og likevel, på denne måten, på Skaperens befaling behandler den hver enkelt ting i overensstemmelse med egenskapene hos den tingen, slik du kan observere.

På samme vis blir farger synlig i enhver gjenstand overensstemmende med denne gjenstandens natur. For eksempel skinner strålene gult på en gul kule, og på den hvite er det hvite, og på en rød blir de røde strålene åpenbart. Så disse variasjonene kommer fra gjenstandene, ikke fra det strålende lyset. Og hvis et rom, med sine vegger og tak, blir lukket for lyset, vil det bli fullstendig berøvet lysets glans og prakt, og solen vil heller ikke skinne dit inn.

Således er det at enkelte uutviklede sjeler har innskrenket kunnskapens område innenfor muren av selvtilstrekkelighet og lidenskaper og tildekket det med blindhetens og uvitenhetens skyer, og stengt ute som ved et slør lyset fra erkjennelsens sol og den evig elskedes mysterier ...

Kort sagt, gjenstandenes forskjeller er nå blitt klargjort. Så når den veifarende bare stirrer på tilsynekomstenes sted – det vil si, når han bare ser de mangefargede kulene – ser han gult og rødt og hvitt; det er grunnen til at det blir konflikt mellom skapningene. Et fordunklende støv fra innskrenkede sjeler har skjult verden. Og noen har drukket av enhetens vin, og disse ser ingenting annet enn solen selv ...

O min bror! Et rent hjerte er som et speil; rens det med kjærlighetens polering og løsrivelse fra alt utenom Gud, slik at den sanne sol kan skinne i det og den evige morgen demre.”

BAHÁ'U'LLÁH, BS 56-57,58, SVFV 18-22

SANNHETEN ER ÉN

Menneskeheten er ett fordi Sannheten er én. Dersom mennesket søker etter den ytterste sannhet, vil det oppstå enhet mellom menneskene. Forskjellene mellom mennesker er illusoriske når de sees i lys av denne store Sannheten. Å fri seg fra fordommer, og å søke oppriktig etter sannheten blir dermed vesentlig for å oppnå enhet.

“Ettersom sannheten er én, kan den ikke deles, og forskjellene som synes å eksistere mellom nasjonene kan bare være et resultat av deres tilknytning til fordommer. Om menneskene bare ville søke sannheten, ville de finne seg selv forenet.”

'ABDU'L-BAHÁ, PT 38

Sannhet og virkelighet er det samme. Det sanne er det som har en virkelighet som er urokkelig og evigvarende. Guds hellige manifestasjoner og budbringere har alle forsøkt å lede menneskene til denne virkelighetenes virkelighet. Dette er det egentlige fundament for fred og enhet i verden.

“Jeg håper at lysene fra virkelighetens Sol vil opplyse hele verden slik at det ikke lenger vil eksistere krigføring og strid, slag og blodsutgytelse. Måtte fanatisme og religiøst hykleri være ukjent, og hele menneskeheten tre inn i brorskapets bånd, måtte sjelene omgås i fullkommen enighet, jordens nasjoner til sist heise sannhetens fane og verdens religioner tre inn i det guddommelige tempels enhet, for grunnlaget til de himmelske religioner er én virkelighet. Virkeligheten kan ikke deles, den tillater ikke flerhet. Alle Guds hellige manifestasjoner har forkynt og fremmet den samme virkelighet. De har kalt menneskeheten til virkeligheten selv, og virkeligheten er én.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 90

3

HELLIGÅNDENS PRINSIPP

“Det er følgelig innlysende at grunnlaget for sant brorskap, årsaken til kjærlig samarbeide og gjensidighet, og kilden til virkelig godhet og uselvisk hengivenhet ikke er noe annet enn Den hellige ånds ånde. Uten denne påvirkning og besjelende kraft er dette umulig. Vi kan være i stand til i noen grad å virkeliggjøre brorskap gjennom andre motiver, men disse er begrensede sammenslutninger og gjenstand for forandring. Når menneskelig brorskap er grunnlagt på Den hellige ånd, er det evig, uforanderlig, ubegrenset.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 392

“På samme måten som den menneskelige livsånd er årsaken til samordningen mellom de ulike deler av den menneskelige organisme, er Den hellige ånd den styrende årsak til enhet og samordning av menneskeheten. Dette vil si at menneskehetens forbund eller enhet ikke kan bli virkningsfullt etablert uten gjennom Den hellige ånds kraft, for menneskehetens verden er et sammensatt legeme, og Den hellige ånd er det livgivende prinsipp for dens liv.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 321

Sann enhet, slik bahá’í-skriftene omtaler denne, kan ikke gjennomføres uten gjennom Helligåndens kraft. Helligånden er den

kraft som formidler mellom Gud og menneske. Denne er den kraft som besjeler Guds manifestasjoner, og gir dem kunnskap om forhold de ikke har fått gjennom materielle kanaler. Kraften fra Helligånden er imidlertid ikke forbeholdt Guds manifestasjoner, den kan inspirere og hjelpe alle som påkaller den og gjør seg til kanal for den.

Da 'Abdu'l-Bahá kunngjorde de grunnleggende bahá'í-prinsippene for verden i Paris, betegnet han Helligåndens prinsipp som ett av dem. Han forklarer dette slik:

“I Bahá'u'lláhs lære står det skrevet: “Alene ved Den hellige ånds kraft blir mennesket i stand til å gjøre fremskritt, for menneskets kraft er begrenset, men den himmelske kraft er uten grenser ...”

Guds profeter har ikke alle avlagt eksamen ved de høye lærdomssetene; nei, de var ofte mennesker av ringe herkomst, etter hva det så ut til, uvitende, ukjente mennesker uten noen betydning i verdens øyne, noen ganger var de til og med ukjente med lese- og skrivekunsten.

Det som hevet disse store skikkelser opp over menneskene, og som satte dem i stand til å bli lærere av sannheten, var Den hellige ånds kraft. Deres innflytelse på menneskeheten ble, på grunn av denne mektige inspirasjon, stor og gjennomgripende.

Innflytelse fra de viseste filosofer har, uten denne guddommelige ånd, vært relativt ubetydelig, hvor omfattende deres kunnskaper, og hvor dyptgående deres lærdom enn har vært ...

Vi forstår at Den hellige ånd er den bevegende faktor i menneskets liv. Hver den som mottar denne kraft, vil bli i stand til å påvirke alle dem som han kommer i berøring med ...

En enkelt mann uten lærdom, men fylt av Den hellige ånd, har større kraft enn den lærdeste doktor av edel byrd, som ikke har denne inspirasjon. Den som er oppdradd av Den hellige ånd, kan i sin tid lede andre til å motta den samme ånd.

Jeg ber for dere at dere må bli opplyst gjennom Den hellige ånds liv, slik at dere kan bli redskaper til å oppdra andre. Et åndelig menneskes liv og moral er i seg selv en undervisning for dem som kjenner det.

Tenk ikke på deres egen begrensning, tenk bare på det som gagnar herlighetens rike. Betenk den innflytelse som Jesus Kristus hadde på sine apostler, og overvei så den virkning disse hadde på verden. Disse enkle mennesker ble ved Den hellige ånds kraft i stand til å spre det glade budskap!

Slik kan dere alle motta guddommelig hjelp! Ingen utrustning er begrenset når den blir ledet av Guds ånd!”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 108

Helligåndens prinsipp er altså dette, at mens det materielle menneske er begrenset i kunnskap, kjærlighet og handlekraft, har det tilgang til en åndelig kraft som kompenserer for dette, forutsatt at mennesket erkjenner sin begrensning og erklærer sin tillit til denne kraften. Når mennesket har erkjent sine begrensninger, må det glemme disse, og helt sette sin lit til at Helligånden har alt vi trenger for å oppfylle Guds vilje, og på denne måten la sitt hjerte bli en kanal for Guds ånd:

“... Tenk ikke på deres egne begrensninger; Guds hjelp vil komme til dere. Glem dere selv. Guds hjelp vil visselig komme! Når dere påkaller Guds barmhjertighet, som venter på å styrke dere, vil deres styrke bli tifoldig.

... En må aldri ta sin egen svakhet i betraktning, det er styrken fra kjærlighetens Hellige Ånd som gir kraft til å undervise. Tanken på vår egen svakhet ville bare bringe fortvilelse. Vi må rette blikket opp over alle jordiske tanker, rive oss løs fra alle materielle forestillinger, hige etter åndelige ting, feste vårt blikk ved Den allmektiges evige, gavmilde barmhjertighet, og han vil fylle våre sjeler med den glede som ligger i at vi frydefullt utfører hans befaling: "Elsk hverandre."

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 15-19

Helligånden er en kraft som gjør mennesket i stand til å overvinne begrensninger som naturen har satt for det. Det har hjulpet mennesket til å gjøre oppdagelser som har gjort det i stand til å overvinne noen av naturens begrensninger i den materielle verden. Men det hjelper også mennesket i å overvinne sine begrensninger når det gjelder å spre den uendelige, guddommelige kjærligheten:

“Den hellige ånds kraft har ved å opplyse menneskets forstand gjort det i stand til å oppdage hvordan det kan utnytte mange naturlover etter sin egen vilje. Det flyr gjennom luften, flyter på havet og beveger seg til og med under vannet.

Alt dette beviser hvordan menneskets intelligens er blitt satt i stand til å befri det fra naturens begrensninger og til å løse mange av dens gåter. Mennesket har til en viss grad brutt materiens lenker.

Den hellige ånd vil gi mennesket enda større evner enn dette, hvis det bare vil strebe etter de åndelige ting og søke å bringe sitt hjerte i harmoni med den uendelige guddommelige kjærlighet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 15-19

4

KJÆRLIGHETENS FULLKOMNE SPEIL

“Menneskehetens Herre har bevirket at hans hellige, guddommelige manifestasjoner er steget ned til jorden. Han har åpenbart sine himmelske bøker i den hensikt å opprette åndelig brorskap ... Og når dette fullkomne brorskap og denne enighet er befestet blant menneskene gjennom Den hellige ånds kraft – og når dette brorskap og denne kjærlighet er av åndelig art, og denne hjertens godhet av himmelen og disse forpliktende bånd av Gud – da vil det komme til syne en enhet som er uoppløselig og uforanderlig og som aldri er gjenstand for omforming. Den er alltid den samme og vil for evig og alltid forbli den samme.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 391

Kjærlighetskraften som skapte verden kommer selv til syne inne i den for å lede menneskene tilbake til denne første kjærlighetens favn. Helligånden har rollen som mellomledd: Den er som solstrålene som formidler mellom Guds sol og den skapte verden. Den første mottaker av lysstrålene i den skapte verden er gudsmanifestasjonene. De fungerer som fullkomne speil og lar lyset skinne videre til hele menneskeheten. Gjennom deres åpenbaringer blir Helligåndens universelle kjærlighetskraft oversatt i spesifikke ytringer menneskenes språk.

Det har alltid vært et siktemål for Guds åpenbaringer å legge grunnlaget for kjærlige forhold menneskene imellom. Gjennom å komme i kontakt med gudsmanifestasjonens ånd, kan det enkelte menneske fylles av kjærlighetsånden, og bli en kanal for den guddommelige kjærligheten til andre mennesker.

“Profetene ble hver og en sendt ned til jorden i én eneste hensikt; for dette ble Kristus manifestert, for dette oppløftet Bahá’u’lláh Herrens kallen: for at menneskets verden skulle bli til Guds verden, for at disse lavere egner skulle bli til Riket selv, dette mørke til lys, denne sataniske ondskap til alle himmelens dyder – og enhet, fellesskap og kjærlighet bli vunnet for hele den menneskelige rase, så at den organiske enhet igjen skulle vise seg og grunnlaget for splid bli utslettet og evigvarende liv og nåde bli menneskehetens grøde.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 15

“Profetene er kommet og de hellige bøker er åpenbart for å skape kjærlighet mellom sjelene og vennskap mellom jordens innbyggere. Ekte kjærlighet er umulig uten at man vender sitt ansikt mot Gud og drages mot hans Skjønnhet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 31

For å kunne gi denne kjærlighetsgaven til menneskene, har gudsåpenbarerne gått gjennom store lidelser. Kristus ble korsfestet, Báb ble fengslet og henrettet, og Bahá’u’lláh led de verste prøvelser i tallrike fengsler og i ulike former for forfølgelse. Men at de ikke lot seg rokke av slike lidelser, blir stående som et av de største vitnesbyrdene på styrken i den kjærlighetskraft de var besjelet av, og som det var deres livs hensikt å gi oss del i:

“Betrakt i hvilken utstrekning Guds kjærlighet manifesterer seg. Blant tegnene på hans kjærlighet i verden er hans manifestasjoners demringspunkter. For en uendelig grad av kjærlighet som disse gudsmanifestasjonene avspeiler i retning menneskeheten! I den hensikt å lede folket, har de villig forsaket sine liv for å gi nytt liv til menneskehertene. De har akseptert korset. For å gjøre menneskesjelene i stand til å oppnå den ypperste grad av fremskritt, har de i løpet av de få år de levde, gjennomlidd voldsomme prøvelser og vanskeligheter. De har statuert et eksempel for menneskene gjennom frivillig å ha forsaket sitt liv for å gi nytt liv til menneskehertene. De har akseptert korset. For å gjøre menneskesjelene i stand til å oppnå den ypperste grad av fremskritt, har de vært utsatt for ekstreme prøvelser og vanskeligheter i sine korte liv. Om Jesus Kristus ikke hadde elsket menneskehetens verden, ville han ikke ha ønsket korset velkommen. Han ble korsfestet for sin kjærlighet til menneskeheten. Betenk den hvor umåtelig høy denne kjærligheten er. Uten kjærlighet for menneskeheten ville ikke Johannes døperen ha ofret sitt liv. Det har vært på samme måte med alle profetene og de hellige sjeler. Om Báb ikke hadde manifestert kjærlighet for menneskeheten, ville han sikkert aldri ha gitt sitt bryst som mål for tusen kuler. Dersom Bahá'u'lláh ikke hadde vært oppflammet av kjærlighet til menneskeheten, ville han ikke villig ha akseptert førti års fengsling.

Betrakt hvor sjelden menneskesjelene ofrer eget behag og komfort for andre, hvor usannsynlig det er at et menneske ville ofre sitt øye eller la seg lemlestes for å gagne andre. Men alle de guddommelige manifestasjonene led, de gav sitt liv og blod, de ofret sin eksistens, sin komfort og alt de eide for menneskehetens skyld. Var det ikke for deres kjærlighet til menneskeheten, ville åndelig kjærlighet ikke vært mer enn et begrep. Var det ikke for deres opplysning, ville menneskesjelene

*ikke bli strålende. Hvor virkningsfull er ikke deres kjærlighet!
Dette er et tegn på Guds kjærlighet, en stråle fra Solens virke-
lighet. “*

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 256-7

DEL II

Å LEVE I KJÆRLIGHET

“I Guds Bok har dere fått forbud mot å innlate dere på strid og kiv, mot å slå en annen eller gjøre liknende gjerninger som kan bedrøve hjerter og sjeler ... Ønsk ikke for andre hva dere ikke ønsker for dere selv; frykt Gud og vær ikke av de hovmodige. Alle er dere skapt av vann, og til støv skal dere vende tilbake. Tenk over den utgang som venter dere, og ferdes ikke på undertrykkerens veier. Lån øre til Guds vers som fremsies for dere av ham som er det Hellige Lotustre. De utgjør visselig den ufeilbare vekt, oppsatt av Gud, Herren over denne verden og den neste.”

BAHÁ'U'LLÁH, KA § 148

“I denne hellige religionsordning er konflikt og uenighet på ingen måte tillatt. Enhver angriper berøver seg Guds nåde. Alle er pålagt å utvise den ytterste kjærlighet, rettskaffenhet i oppførsel, likefremhet og oppriktig vennlighet overfor alle verdens folk og barn, om de er venner eller fremmede. Så intens må ånden av kjærlighet og hjertens godhet være, at den fremmede må føle seg som en venn, fienden som en sann bror, så det ikke er noen som helst forskjell mellom dem. For det allmenngyldige er av Gud, og alle begrensninger jordiske.”

'ABDU'L-BAHÁ, WT §23

“Intet som helst kan, på denne Dag, skade denne Sak mer enn splid og stridigheter, tretter, fremmedgjorthet og sløvhet blant Guds elskede.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB V

Påbudene i bahá'í-skriftene om å unngå konflikt og alle former for vold, er klare og entydige. Bahá'í-religionen er kommet for å skape fred på vår planet, og åpenbarer de nødvendige midler for å realisere denne. Noen av disse midlene angår organiseringen av alle verdens folk i overnasjonale organer. Andre angår hva som er forutsetninger for å skape kjærlighet i det enkelte mennesket og å forbedre forholdet mellom enkeltmennesker. Det ene er like nødvendig som det andre, for forhold i det ytre samfunnet påvirker enkeltmennesket, samtidig som enkeltmenneskets holdninger påvirker samfunnets verdier. Denne boken vil bare fokusere på de holdningsendringer det enkelte menneske kan foreta i sitt eget liv for at den guddommelige kjærlighet skal kunne oppleves og omsettes i handling.

Kjærligheten i universet er én, men manifesterer seg, som vi har sett, i ulike aspekter som inngår i en slags kraftsirkel: Kjærligheten flyter fra Gud til menneske, fra menneske til menneske og fra menneske tilbake til Gud. Mennesket trer inn i denne sirkelen når det erklærer sin kjærlighet til Gud, gjennom en av hans manifestasjoner. Gud besvarer denne kjærligheten med sin kjærlighet til mennesket. Mennesket blir så i stand til å dele denne kjærligheten med andre. Avsnittene som følger er ordnet i overensstemmelse med dette:

- Menneskets kjærlighet til Gud
- Guds kjærlighet overfor sine barn, sine tjenere
- Menneskets kjærlighet overfor sin neste
- å gi varig lykke til andre

5

MENNESKETS KJÆRLIGHET TIL GUD

“Virkelig kjærlighet er umulig med mindre man vender sitt ansikt mot Gud og blir tiltrukket av hans skjønnhet”

‘ABDU’L-BAHÁ, BWF 364

Guds kjærlighet er en evig kraft i universet. Denne kraften omslutter alle mennesker, troende eller ikke. Alle vil i en eller annen sammenheng kunne uttrykke denne kjærligheten. Når et menneske erklærer sin tro på Gud, vil det kunne få et bevisst forhold til Guds kjærlighet, og vil kunne oppleve den som en levende kraft i sitt eget liv, en kraft som også gir styrke til å være et bedre medmenneske. Det er først når mennesket erklærer sin kjærlighet til Gud, at den evige kjærligheten i fullt monn kan nå det enkelte menneske:

“O tilværelsens sønn! Elsk meg så at jeg kan elske deg. Hvis du ikke elsker meg, kan min kjærlighet på ingen måte nå deg. Vit dette, o tjener.”

BAHÁ’U’LLÁH, SO A5

En sentral del av Guds åpenbaringer til mennesket består i veiledning i hvordan mennesket kan dyrke et kjærlighetsforhold til en Gud det ikke kan se med det blotte øye. Bahá’u’lláh har

åpenbart uttallige bønner og meditasjoner som vi kan bruke for å uttrykke vår kjærlighet til Gud:

“... Forherliget, umåtelig forherliget er du, som i din hånd har den øverste myndighet over hva som enn er i himlene og hva som enn er på jorden, du som, ved bare ett ord fra din munn, bragte alle ting til å utånde og oppløse seg, og som, ved nok et ord, fikk hva som enn var blitt adskilt til å bli sammenføyet og gjenforenet! Lovpriset være ditt navn, o du som har makt over alle som er i himlene og alle som er på jorden, hvis herredømme omfatter hva som enn er i din åpenbarings himmel og din skapnings rike. Ingen kan lignedes med deg i de verdener du har skapt; ingen kan sammenlignes med deg i det univers du har formet. Intet menneskes sinn har fattet deg, og ingen sjels streben har nådd deg. Jeg sverger ved din makt! Om noen skulle sveve, på hvilke som helst vinger, så lenge ditt eget vesen består, gjennom hele din kunnskaps uendelighet, ville han likevel ikke makte å overskride de grenser som den relative verden har satt for ham. Hvordan kan så et slikt menneske trakte etter å styre sin flukt inn i ditt uendelig opphøyede nærværs atmosfære ...?”

Høyt, uendelig høyt, er du hevet over alle ting, o du som er kongenes Konge! Jeg bønnfaller deg ved ditt Selv og ved dem som er din Saks manifestasjoner og din myndighets daglysninger, om å skrive ned for oss det som du har nedskrevet for dine utvalgte. Hold ikke tilbake fra oss det som du forordnet for dine elskede, som så snart de hørte deg kalle, ilte hen til deg, og som, da glansen av ditt åsyns lys ble utgytt over dem, straks falt ned i tilbedelse for ditt ansikt.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 100-101

Men det er ikke bare gjennom lovprisningsbønner vi kan uttrykke vår kjærlighet til Gud. Kjærligheten skal også gis uttrykk i handling. Å følge de lover og påbud som er del av åpenbaringen, er å uttrykke denne kjærligheten, siden vi gjennom å gjøre dette gjør det vår elskede ønsker. I sin lovbok, Kitáb-i-Aqdas, formulerer Bahá'u'lláh dette slik:

“O dere verdens folk! Vit for visst at mine bud er mitt kjærlige forsyns lamper blant mine tjenere og min barmhjertighets nøkler for mine skapninger ... Si: Fra mine lover kan man fornemme den sødmefylte duft av min kledning, og ved hjelp av dem vil seierens faner bli plantet på de høyeste tinder. Fra min allmektige herlighets himmel har min makts Tunge rettet disse ord til min skapning: “Overhold mine bud av kjærlighet til min skjønnhet”. Lykkelig er den elsker som har innåndet den guddommelige duft av sin allerkjæreste fra disse ord, som er mettet med angen av en nåde som ingen tunge formår å beskrive ...”

BAHÁ'U'LLÁH, KA §3, §4

Bahá'í-troens hellige skrifter er et gudgitt hjelpemiddel for oss både når det gjelder å uttrykke vår kjærlighet til Gud, og å motta den og gi den videre til andre. Blant de viktigste forutsetningene for at vi skal holde kontakt med den guddommelige kjærlighetskraften, er at vi daglig – morgen og kveld – leser i de hellige Skriftene. Lesningen bør skje med ærbødighet, oppmerksomhet og ettertanke. Mengden av lesning er ikke viktig; men viktig er det at vi finner den åndelige glede og kjærlighet som ligger bak ordene og lar oss inspirere av dem. Dermed kan vi heve vår ånd til “demringsstedet for vitnesbyrdene”, dvs. komme i kontakt med den levende åndskraften som var opprinnelsen til ordene.

En annen forutsetning for åndelig vekst er at vi hver dag fremsier en obligatorisk bønn, rettet mot Bahá'u'lláhs gravsted i Bahji, Israel. Også dette gjør vi i en ånd av glede og kjærlighet,

i det vi åpner vårt indre for de varmende lysstråler som strømmer fra kjærlighetens fokuspunkt i verden, på samme måte som blomster åpner seg for solen.

Gjennom meditasjon åpner vi oss for å erfare den åndskraften som ligger bak ordene. Når meditasjon følger etter bønn og påkallelse av Guds ånd, vil åndskraften som er samlet rundt oss, få anledning til å virke i sinnet. Vi vil få innsikt og forståelse i spørsmål vi ikke før kunne finne løsning på. Vi vil finne at sorger og bekymringer forsvinner i grenseløs fryd. Alt dette er nådegaver som Helligånden formidler til mennesket, det åpner hjertet for å motta disse kjærlighetsgavene.

Kjærligheten må omsettes i handling. Det kan vi gjøre ved å etterleve de idealer som de hellige Skriftene formulerer. Kjærlighet og vennlighet overfor alt levende er av de sentrale læresetningene i Skriftene. Gjennom daglig bestrebelse vil vi litt etter litt forandre våre holdninger og atferd overfor andre.

Å dele med andre den gleden som troen på Guds åpenbarer gir oss, er i seg selv en av de største kjærlighetsgjerninger vi kan gjøre.

Uselvisk tjeneste er måten vi uttrykker vår kjærlighet i hverdagslivet både i måten vi arbeider for ahá'i-troen, og i måten vi utfører våre yrker and ikke minst i måten vi forholder oss til våre medmennesker.

Hvordan å dyrke gudskjærligheten er et emne som er behandlet detaljert i boken *Nøkler til Forvandling*. Denne boken vil derfor ikke gå inn på alle sider av dette. Det neste avsnittet vil ta for seg en viktig oppnåelse, nemlig det å gi seg hen til Gud og glemme alt uten ham.

Å GLEMME ALT UTEN GUD

“Essensen av kjærlighet er at mennesket vender sitt hjerte mot den Elskede, og løsriver seg fra alt uten ham, og ikke ønsker noe annet enn det hans Herre ønsker.”

BAHÁ'U'LLÁH, TB 155

Så enkelt formulerer altså Bahá'u'lláh kjernen i kjærligheten i ovenstående sitat:

- å vende seg til Gud,
- å løsrive seg fra alt uten ham
- å samstemme egen vilje med Guds vilje

Å vende seg til Gud kan vi mest direkte gjøre i bønn og meditasjon. Gjennom å lese Bahá'u'lláhs bønner og påkallelser med hengivenhet og inderlighet, vil Helligåndens nærvær bli en realitet. Etter en slik påkallelse kan vi forbli i stillhet, og la alle tanker få hvile, alle bilder og assosiasjoner, og la åndskraften få virke i oss. I en slik tilstand vil vi kunne oppleve at ting som før virket byrdefulle og tunge, kan slippe taket i oss. Livsmotet kan fornyes. Ergrelser vi tidligere hadde kan forsvinne. Vi opplever at vi selv blir tilgitt det vi har gjort galt. Og vi finner at vi selv blir i stand til å tilgi andre det gale de kan ha gjort mot oss. Evnen til å tilgi er nøye forbundet med evnen til å gi slipp på vonde følelser som andre kan ha gitt oss. Å glemme seg selv helt i Guds nærvær, og bare være fullstendig opptatt i hans ånd, vil gi oss evnen til å tilgi, og dermed evnen til å se andre i lyset fra den ekte kjærligheten.

“O lysets sønn! Glem alt uten meg og søk samvær med min ånd. I dette finnes mitt buds innerste mening, vend deg derfor hen til det.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A16

“Å minnes Gud” er en viktig fremgangsmåte for å kunne oppnå denne evnen til å fri oss fra “verden” og knytte oss til Gud. Å minnes Gud, eller “ihukommelse” som det noen ganger kalles i Skriftene, kan gjøres ved kort å påkalle Gud. En lengre meditasjon som Skriftene anbefaler oss, er å gjenta Det største navn et visst antall ganger hver dag (se del III, nr. 1, Åndelige Øvelser). Denne gjentakelsen får oss til glemme alt annet, idet vi bare “husker”, dvs. er oppmerksom på Gud. Lesning av Skriftene morgen og kveld og utførelse av de obligatoriske bønnene hjelper oss også til å minnes Gud. I løpet av dagen vil vi som regel ha utallige muligheter til å kunne påkalle Gud og raskt vende tankene mot Guds ånd.

“Om noen i sitt lønnkammer fremsier versene åpenbart av Gud, skal den allmektiges spredende engler spre duften av ordene ytret av hans munn viden om, og få ethvert rettskaffent menneskes hjerte til å banke. Selv om vedkommende til å begynne med kanskje forblir uvitende om dens virkning, så vil dog den nådes kraft som er skjenket ham, før eller senere øve sin innflytelse på hans sjel. Således er Guds åpenbarings mysterier forordnet ved hjelp av viljen til ham som er maktens og visdommens kilde.”

BAHÁ'U'LLÁH, *GWB CXXXVI*

Å hengi seg til Gud, og å sette sin tillit til hans allmakt og kjærlighet, er det eneste som kan gi et menneske varig fred og lykke i sitt indre. Gud er kjærlighet og glede, og Gud er evig. Alle de små og ofte egoistiske gleder vi selv kan skaffe oss, er kortvarige.

“O åndens sønn! Der gis ingen fred for deg uten at du fornekter deg selv og vender deg mot meg; for det sømmer seg for deg å frydes i mitt navn og ikke søke ære i ditt eget, å sette din lit til meg og ikke til deg selv; for jeg ønsker å bli elsket, alene og over alt som er.”

BAHÁ'U'LLÁH, *SO A8*

“O Menneskesønn! Om du så skulle jage gjennom rommets uendelighet og krysse den vidstrakte himmel, vil du allikevel ikke finne ro om du ikke underkaster deg vår befaling og ydmyker deg for vårt Åsyn.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A40

I mange bønner henviser Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá til den bevissthetstilstand av åpenhet og tanketomhet som skal til for å gjenforenes med Guds ånd. Disse tilstandene er det nødvendig at vi øver oss på å tre inn i, for således å gjøre oss mottakelige for Helligåndens innvirkning på oss.

“O Gud, lær oss at du er én og gi oss å fatte din enhet, så at vi ingen må se uten deg. Du er den barmhjertige og den som skjenker rike gaver!

O Gud, tenn i dine elskedes hjerter din kjærlighets ild, slik at den kan fortære tanken på alt uten deg.

Åpenbar for oss, o Gud, din opphøyede evighet - at du alltid har vært og alltid vil være, og at der ingen Gud er uten deg. Sannelig, i deg vil vi finne trøst og styrke.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 82

“O Herre, min Gud ...! Hjelp meg til å glemme meg selv ved din himmelske inngangs portal, og hjelp meg til å bli frigjort fra alle ting innenfor dine hellige enemerker. Herre! Gi meg å drikke av selvforglemmelsens beger, ifør meg dens kledning, og nedsenk meg i dens osean. La meg bli som støv på dine elskedes sti, og gi at jeg kan få ofre min sjel for den jord som er foredlet av dine utvalgte fottrinn på din vei, o herlighetens Herre i det høyeste ...”

'ABDU'L-BAHÁ, BB 250

6

Å TA IMOT GUDS KJÆRLIGHET

“O tilværelsens sønn! Med kraftens hender formet jeg deg og med styrkens fingre skapte jeg deg; og jeg senket mitt lys over ditt indre. Vær du tilfreds med det og søk intet annet, for mitt verk er fullkomment og mitt bud bindende. Betvil det ikke og vær ikke mistroisk.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A12

Å glemme seg selv og å være uselvvisk, både i bønn og i handling, er viktige forutsetninger for å kunne motta gudskjærligheten. Dette er imidlertid ikke det samme som å ha et negativt selvbilde, og å se seg selv som syndig, ussel og uverdig. Det er ikke det samme som å være uselvtendig, – ikke ha mot til å hevde sine synspunkter. Det er ikke det samme som å handle i skyldfølelse eller se seg som fornedt i forhold til andre. Tvert om: å være selvutslettende og ydmyk vil si at vi blant annet er villig til å se oss selv slik Gud ønsker at vi skal se oss, som barn han skapte i kjærlighet. Gud er tilfreds med sitt skaperverk, det fremgår av Bahá'u'lláhs ord ovenfor. Han skapte oss med en fullkommenhet som vi kan komme i skade for å benekte, dersom vi ser oss selv som tvers igjennom usle. Han skapte oss i sitt bilde, og det bilde vil vi aldri bli i stand til å se dersom vi utelukkende er opptatt av egne feil, og ikke er åpne for å se vårt iboende gudgitte potensiale, vårt høyere

selv. Hvis vår måte å praktisere ydmykhet og uselvviskhet hindrer oss i å realisere dette potensialet, er det grunn til å tro at vår oppfatning av ydmykhet er gal. Kanskje benytter vi oss, uten å tenke over det, av dette gale begrepet av ydmykhet for å beskytte vårt lavere selv, vårt ego, fra å skulle gi slipp på noe vi er redd for å miste. Men den eneste sanne ydmykhet er å ville gjøre Guds vilje, og å se alle, inkludert oss selv, slik Gud ser oss. Vi må ha tillit til at det vi måtte gi slipp på ikke er mer verdt enn det vi får tilbake når vi åpner oss for Guds kjærlighet. I det foregående sitatet, advarer Bahá'u'lláh oss mot å stille spørsmålstegn nettopp ved dette at hans verk er fullkomment, og det er deg og meg han mener!

Av Guds største gaver til menneskene er altså løftet om at vi er elsket av ham, at hans kjærlighet bor i oss og er med oss i alle sammenhenger, at vi er gitt en guddommelig sjel og at vi kan glede oss i Guds kjærlighet i evig fryd. Å åpne sitt hjerte, sine følelser og sin forstand for å ta inn over seg dette, er av det viktigste vi kan gjøre for å fullbyrde vårt eget liv slik Gud ønsker det, og for å kunne handle overfor andre i henhold til Guds vilje med oss.

“O gavmildhetens sønn! Fra det uendelige intet, og av min viljes leire, lot jeg deg fremstå, og jeg har bestemt for din oppdragelse hvert atom som finnes og det innerste vesen i alle skapte ting. Før du kom ut av din mors liv hadde jeg således beredt for deg to kilder med skinnende melk, øyne til å våke over deg og hjerter til å elske deg. I min kjærlige omsorg oppfostret jeg deg under min barmhjertighets vern og beskyttet deg ved min gunst og nådes innerste virkelighet. Og min hensikt med alt dette var at du kunne nå mitt evige rike og bli verdig til å motta mine usynlige gaver ...”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P29

DU ER GITT EN ANNEN MÅTE Å SE TING PÅ.

“O menneske med to slags syn! Lukk det ene øye og se med det annet. Lukk det ene for verden og alt som er i den, og se med det annet den Elskedes hellige skjønnhet.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P12

Gud har gitt mennesket mulighet til å se og oppleve verden på ulike måter. Å oppleve verden på en annen måte betyr å tre inn i en ny og annerledes verden. Dette betyr selvsagt ikke at verden utenfor oss objektivt sett har forandret seg. Men det betyr avgjort at våre egne følelsesreaksjoner på verden vil endres, og dermed kan vi også forandre måten vi handler på. Åndelig utvikling vil blant annet si å utvikle andre måter å oppleve oss selv og verden på, for således å endre de følelsene vi har overfor oss selv og verden, og følgelig lykkes i å forholde oss på en helt annen måte i handling. Åndelig utvikling er umulig uten åpenhet og villighet til å endre den måten vi spontant opplever verden på.

Gjennom oppveksten har vi lært stadig å tilpasse oss bedre den materielle verdens krav for å mestre det å overleve her. Dette er selvsagt nødvendig. Men denne måten å se og oppleve verden på, kan dekke over en annen, mer åndelig oppfatning av oss selv og verden. Det er godt å vite at vi alle er født hellige, med et rent hjerte, og Bahá'u'lláh råder oss til at vi som voksne skal finne tilbake til den åndelige renheten, hvis vi har tapt denne etter å ha mestret materielle ferdigheter.

“... Hvert eneste menneske er født rent og hellig; først deretter blir det tilsmusset.”

'ABDU'L-BAHÁ, SWAB 190

“Barns hjerter har den ytterste renhet ... de er et speil som ikke noe støv har falt på.”

'ABDU'L-BAHÁ, PUP 53

O åndens sønn! Mitt første råd er dette; ha et rent, godt og strålende hjerte, så at du får eie et urgammelt herredømme, uforgjengelig og evigvarende.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A1

For å finne tilbake til vårt egentlige hjerte må vi være villig til å sette til side både boklig lærdom, bitre erfaringer, fanatisk besettelse med ulike typer fornøyer. Til slutt vil vi avdekke vårt sanne hjerte, vår egentlige individualitet, og vår innerste, dypeste stemme.

“O åndens sønn! Ditt hjerte er mitt hjem; gjør det rent og hellig, så jeg kan stige ned i det. Din ånd er stedet for min åpenbaring; rens den, så jeg kan manifestere meg der.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A59

Vi vil benytte oss av alle de sterke sider vi har ervervet oss i livet, for å gjenvinne kontakten med det rene hjertet, uten å henfalle til naivitet og barnslighet. Selv om vi benytter alt vi har lært, er det klart at løsningen ikke ligger innenfor de begrensninger som alle disse evnene og erfaringene har gitt oss. Og det er nok dette Bahá'u'lláh formaner til når han i det følgende sitatet ber oss å gjøre våre øyne blinde, lukke våre ører, fri oss fra all lærdom og løsrive oss fra alle jordiske rikdommer. Å lukke sansene fysisk er selvsagt ikke nok, vi må lære oss å lukke dem i vårt indre, for så å åpne noen nye sanser. For Gud har skjenket oss muligheter og innsikter som fullstendig overgår alle materielle og forstandsbedingede begrensninger: Vi er gitt et annet øye, et hjertets øye som kan se Guds skjønnhet, vi er gitt et åndelig øre som vi kan bruke til å lytte til dybdene i hans ord, vi er gitt kunnskap som ikke forutsetter lærdom.

“O støvets sønn! Blind dine øyne så du kan skue min skjønnhet; lukk dine ører så du kan lytte til min stemmes søte melodi;

fri deg fra all lærdom så du kan få del i min kunnskap; og løsriv deg fra jordiske rikdommer så du kan få varig del i min evige rikdoms osean. Blind dine øyne, det vil si for alt uten min skjønnhet; lukk dine ører for alt uten mitt ord; fri deg fra all lærdom uten kunnskapen om meg; så du med klart blikk, rent hjerte og lydhørt øre kan tre inn i min hellighets forgård ...”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P11

Guds skapelse av verden var ensbetydende med at han gjorde alle skapte ting, mineraler, planter, dyr og mennesker til gjenspeilinger av hans egenskaper. Derfor er verden som en bok som, om vi leser den på rett måte, kan lære oss noe om Gud. Gud nedla alle sine navn og egenskaper som et potensiale i menneskets sjel. Åndelig utvikling betyr å la dette sjelige potensiale bli aktivert og gjort virkelig gjennom menneskelivet. Vender vi vårt blikk inn i oss selv, vil vi finne at grunnformene til hele universet ligger sammenfoldet i oss. Det er disse arketypiske kreftene Bahá'u'lláh gjennom sitt liv og sin åpenbaring har villet veilede oss til å ta i bruk, og som er av de store gaver som rommes i den guddommelige kjærligheten.

DU ER TILGITT DINE FEIL

Innsikten i at menneskeheten er én og at alle mennesker dypst sett er likeverdige for Gud, er i virkeligheten en stor gave til oss alle og spesielt til deg som synes at du er litt dårligere enn andre mennesker. Tenker du nøye gjennom prinsippet om menneskehetens enhet, vil du forstå at idéen om at du er dårligere enn andre, er ditt eget påfunn, ikke Guds mening om deg. Kanskje andre mennesker har fortalt deg at du er dårlig, – ikke verdt å elske når du gjør slik og slik. Disse tankene kan du nå trygt sette til side. Du har erklært din kjærlighet til Gud, og det er den eneste betingelsen som skal til for at han gjengjelder sin kjærlighet til deg. Ikke noe

menneske er perfekt i enhver henseende, og du kan sikkert finne feil ved deg selv, ting du gjerne skulle gjøre bedre. Det vil du alltid klare senere. Det viktigste er at du føler deg sikker på at du er god nok for Gud, akkurat nå.

I bahá'í-troen er ikke arvesynd noe begrep. Du trenger altså ikke bekymre deg om at du er arving til en synd som Adam og Eva begikk i tidenes morgen. Synd derimot er et begrep som brukes om handlinger som ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. Bahá'u'lláh lover syndenes tilgivelse til alle som vedkjenner seg sine feil overfor Gud, og er villig til å rette på sin atferd. Selv overfor de verste forbrytere lover han det, så hvorfor ikke til deg og meg?

“Du er den overmåte gavmilde som ikke blir avskrekket av en mangfoldighet av synder fra å gi, og hvis gaveflom ikke blir stanset ved at verdens folk trekker seg tilbake. Fra evighet av har din nådes dør stått vidt åpen. En duggdråpe fra din barmhjertighets osean er i stand til å pryde alle ting med hellighetens smykke, og et stenk av din gavmildhets vann makter å bringe hele skapningen til sann rikdom. ... Din barmhjertighet har favnet hele skapningen og din nåde har gjennomtrengt alle ting. Fra bølgene på din gavmildhets osean ble iverens og entusiasmens sjøer åpenbart.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 98-99

Å be Gud om tilgivelse er noe du alltid kan gjøre når du føler deg fri til det. Ikke noe annet menneske kan tilgi deg på vegne av Gud. Dine synder er en sak mellom deg og Gud.

“Du ser meg, o min Herre, med mitt ansikt vendt mot din gavmildhets himmel og din velviljes osean, løst fra alt unntatt deg. Jeg ber deg, ved strålene fra solen av din åpenbaring på Sinai, og ved glansen fra din nådes dagstjerne som skinner

fra ditt navns horisont: den evig tilgivende, om å gi meg din forlatelse, og om å ha barmhjertighet med meg. Skriv så ned for meg, med din herlighets penn, det som vil opphøye meg ved ditt navn i skapningens verden. Hjelp meg, o min Herre, til å vende meg mot deg, og til å lytte til dine elskedes røst, som jordens makter ikke har evnet å svekke, og som nasjonenes herredømme ikke har maktet å holde borte fra deg, og som, idet de gikk fremover henimot deg, har sagt: "Gud er vår Herre, Herren over alle som er i himmelen og alle som er på jorden!"

BAHÁ'U'LLÁH, BB 147

DU ER ET EVIG VESEN

Er livet over når vi dør? Hvis svaret er ja, blir det hastverk med å få med seg de godene livet kan gi. Andre mennesker blir interessante først når de hjelper en selv til å gjøre livet mer behagelig. Det blir å kaste seg ut i alles kamp mot alle for å sikre seg godbitene. Enhver hindring i forhold til dette målet vil oppleves irriterende, utløse aggresjon, eller kan oppleves truende eller angstfylt. Å tape noe man sterkt føler man trenger, kan oppleves som en katastrofe, og den resulterende desperasjonen vil drive en til enda større innsats og i verste fall rettferdiggjøre bruk av vold overfor andre, hvis man da ikke gir opp og ender i bunnløs fortvilelse.

Dersom vårt lavere selv får det som det vil med oss, er det slik vi vil komme til å oppleve verden. I dette verdensbildet har den guddommelige kjærligheten dårlige kår. Indre fred finnes ikke. All glede er kortvarig, og krever forsvar, så du ikke mister den raskt, og når den nødvendigvis forsvinner før eller siden vil resultatet fort bli fortvilelse og depresjon. Og angrep er det beste forsvar.

Av de største kjærlighetsgaver Gud gir oss, er forsikringen om at verden ikke er slik egoet – vårt lavere, dyriske selv – spontant ser den. Gud forsikrer oss at vi er noe langt, langt mer en det lille, skremte dyret som ustanselig må bite fra seg i en truende verden der jungelens lov hersker. Sett med Guds øyne, er du og jeg evige vesener. Vi har en sjel som vil vare i alle Guds verdener. Vi er ikke først og fremst vårt fysiske legeme – det vil dø når det ikke lenger tjener noen hensikt – først og fremst er vi en evig sjel. De største gleder livet kan gi, er slett ikke knyttet til legemet, de er forbundet med at sjelen oppnår salighet.

Aggresjon er som oftest svar på at noe oppleves truende. Men hva kan egentlig true noe som er evig? Forgjengelighet kan ikke ta fra det noe, for tap finnes ikke i en evig verden. Hva kan true deg når du ikke kan miste noe? Hvorfor skal du være aggressiv og sint når du ikke er truet, når du ikke har noe som trenger å forsvares fordi det ikke lar seg angripe, når du vet at du ikke må kjempe til deg dine gleder, men blir dem gitt av Guds ånd?

“O menneskesønn! Du er mitt herredømme og mitt herredømme forgår ikke; hvorfor frykter du din undergang? Du er mitt lys og mitt lys skal aldri bli tilintetgjort; hvorfor frykter du din tilintetgjørelse? Du er min herlighet og min herlighet svinner ikke; du er min kledning og min kledning skal aldri slites ut. Lev derfor i kjærlighet til meg, så du kan finne meg i herlighetens rike.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A14

DIN EGENTLIGE STYRKE ER GUDS KJÆRLIGHET

“Den høyeste plikt som påhviler enhver av dere, er å velge seg det som ingen andre kan gjøre inngrep i eller tilrane seg. En slik ting - og til dette er den allmektige Gud mitt vitne - er Guds kjærlighet, kunne dere bare fatte det.

Bygg for dere selv slike hus som verken regn eller flom noensinne kan ødelegge, og som skal beskytte dere fra livets omskiftelige forhold. Dette er formaningen fra ham som verden har gjort urett og forlatt.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXXIII

Noen ganger er vår beskjedenhet en skranke mot å velge det beste. Vi tror kanskje ikke vi er verdt det beste, men ser oss selv likevel som svært gode mennesker når vi stiller oss bakerst i køen. Men dette prinsippet gjelder ikke når vi har å gjøre med Guds kjærlighet. Den er uendelig, og uansett hvor mye du får av den, skjer ikke dette på bekostning av andres del. Det er fremdeles uendelig med kjærlighet til uendelig mange. Ja faktisk er det slik at jo mer du får av den selv, jo mer får også andre! Kanskje er det derfor Bahá'u'lláh sier at det er en plikt for oss å velge Guds kjærlighet.

Guds kjærlighet er av Gud og er i evighet. Samtidig bor den i oss, i deg og i meg. For Gud åpenbarer seg i hjertet til hver og en av oss:

“... hjertet er tronen der åpenbaringen til den all barmhjertige Gud har sitt sentrum.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB XCIII

Det er nesten ufattelig at hver og en av oss (og av alle mennesker: nettopp jeg!) er gitt en slik utrolig gave, en gave av godhet og lykke som ikke kan tapes. Alt annet forgår, men Guds kjærlighet varer uendelig. Trer vi inn i denne kjærligheten som Gud har gitt oss som en gave vi selv eier i vårt eget indre, da forsvinner alle fiendebilder, da fordufter all angst og redsel, og vi vinner trygghet og tillit. Vi kan ferdes overalt med frimodighet. Denne tryggheten trenger vi, dersom vi skal være i stand til å gi andre kjærlighet, dersom vi skal bli i stand til å tjene Gud og medmennesker med frihet og glede, dersom vi skal bli i stand til å gi, uten å være redde for selv å miste.

“O tilværelsens sønn! Min kjærlighet er min faste borg. Den som trer inn der er trygg og sikker, og den som vender seg bort skal sannelig fare vill og gå til grunne.

O ytringens sønn! Du er min festning; gå inn der, så du kan leve i trygghet. Min kjærlighet er nedlagt i deg; erkjenn det, og du vil finne meg nær.”

BAHÁ’U’LLÁH, SO A9,10

DU ER EDEL

“O åndens sønn! Jeg skapte deg rik, hvorfor bringer du deg selv i fattigdom? Edel skapte jeg deg; av hvilken grunn fornedrer du deg? Av kunnskapens kjerne gav jeg deg liv, hvorfor søker du opplysning fra noen annen enn meg? Av kjærlighetens leire gav jeg deg form, hvordan kan du være opptatt av en annen? Vend blikket mot ditt eget selv, og du vil finne meg i ditt indre, mektig, sterk og selvbestående.”

BAHÁ’U’LLÁH, SO A13

Bahá’u’lláh forteller oss her at vi er skapt rike, adelige, kunnskapsrike og kjærlige. Alle mennesker er skapt slik, samme hvor mye de eier i den materielle verden, uansett hvilken samfunnsstatus de har, uansett om de kan lese eller skrive, har høy eller lav IQ, eller ansees som brutale og ufølsomme. Hemmeligheten ligger i siste setning: Gud har åpenbart seg selv i mitt eget hjerte, der står han, uavhengig av alle erfaringer jeg selv måtte ha gjort i denne verden, uavhengig av alle de karakteristikkere andre har gitt oss, uanfektet av vår egen selvkritikk og følelse av både å være mislykket, mindreverdig og maktesløs. Tør vi åpne oss for å tro dette som Bahá’u’lláh forteller oss? Våger vi å basere oss på at vi har en verdighet, nettopp i kraft av at Gud er i vårt hjerte, at vi har det vi trenger i kraft av Guds nærvær, at vi har den kunnskapen vi

trenger hvis vi bare samtaler med Gud i vårt hjerte, at vi har den kjærligheten vi trenger bare vi våger å slippe Guds stemme til?

En slik tillitserklæring til at Gud er i vårt eget hjerte, er også en tillitserklæring til oss selv. Det er en erklæring om at vi setter Guds kjærlige vurdering av hvem vi egentlig er, over andre menneskers dom over oss, ja til og med over min egen dom over oss! Makter vi dette, vil vi finne – paradoksalt nok – at vår individualitet øker, samtidig som vi identifiserer oss nærmere med det universelle, og på den måten kommer andre mennesker nærmere.

“O sønn av ham som ved sitt eget vesen sto i sitt eget selvs kongerike! Du skal vite at jeg har ført alle hellighetens dufter hen til deg, til fulle åpenbart mitt ord for deg, gjort min nåde fullkommen gjennom deg og ønsket for deg det som jeg har ønsket for meg Selv. Vær da tilfreds med mitt velbehag og takknemlig mot meg.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A70

GUDS KJÆRLIGHET ER EVIG GLEDE

“Glede er av to slag: fysisk og åndelig. Den fysiske glede er begrenset; den varer i det lengste én dag, én måned, ett år. Den har ikke noe resultat. Åndelig glede er evig og uutgrunnelig. Denne slags glede trer frem i ens sjel sammen med gudskjærligheten, og den gjør at man oppnår de gode og fullkomne egenskaper som er å finne i menneskehetens verden. Bestreb deg derfor så godt som du kan for å tenne ditt hjertes lampe med kjærlighetens lys.”

'ABDU'L-BAHÁ, DAL 29-30

Kjærlighet og glede er uatskillelige. Verden ble skapt ut ifra kjærlighet, og kjærlighet er glede: Gleden er den dypeste følelsen i universet. Legemets følelser vil alltid variere, den er underkastet

verdens omskifteligheter. Sjelens glede er bunnløs, uendelig. La sjelen få gi seg hen i denne fryden, og la legemet være en resonansbunn som gir sjelens gledeshymner klang i denne verden! Og gleden er ensbetydende med at vi åndelig gjenforenes med sjelens elskede:

“O menneskesønn! Fryd deg i ditt hjertes lykke, så at du kan bli verdig til å møte meg og bli et speil for min skjønnhet.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A36

“O åndens sønn! Hellighetens ånd bringer deg det glade budskap om gjenforening; hvorfor sørger du? Kraftens ånd styrker deg i hans sak; hvorfor lar du slør atskille deg fra den? Lyset fra hans åsyn leder deg; hvordan kan du fare vill?”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A34

GUD LYS SKINNER GJENNOM DEG

“O tilværelsens sønn! Du er min lampe og mitt lys er i deg. Lån din stråleglans fra dette og søk ingen annen enn meg. For jeg har skapt deg rik og gavmildt utøst min gunst over deg.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A11

Guds lys skinner inne i oss. Guds lys er kjærlighet og innsikt. Disse skattene ligger gjemt i vårt hjerte. Vi trenger ikke lete etter noen som skal gi oss disse tingene når vi allerede har dem i vårt eget indre. Vi trenger ikke engasjere oss i krampaktig fornøylesliv eller jakte etter å anskaffe oss luksugjenstander. Vi bærer den største glede av alle i vårt eget hjerte. Hver dag, hver time av dagen kan vi søke dette lyset i vårt indre, og lytte etter alle de kjærlighetsfylte tanker som vårt høyere selv tenker i oss. Disse tankene forteller oss at vi er elsket, at vi er verdsatt, at vi bærer hellighetens lys i oss, den taler til oss slik:

“O min venn! Du er solen på min hellighets himmel, la ikke verdens smuss fordunkle din glans. Sønderriv likegyldighetens slør, så du fra skyenes skjul kan tre strålende frem og smykke alle ting med livets drakt.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P73

Lyset vi bærer i oss skal ikke skjules, det skal skinne på verden. Strålende skal vi stå frem og la den glede som er gitt oss, bli andre til del. Å sette sitt lys under en skjeppe, er å la egoet hindre lyset i å skinne for andre. Mange av oss har lært at vi skal være forsiktede med å stå frem med styrke. Vi er redde for å virke overlegne, nedlatende, redde for å bli for kjepphøye og overmodige. Ganske riktig kan egoets selvhevdelse gå over alle grenser, og vi kan misbruke vår egen styrke til å heve oss over andre, til å se oss som bedre, som uskyldige eller helt spesielle. Arroganse blir resultatet. Egoets mørke kan ikke skape lys.

Men det Bahá'u'lláh oppfordrer oss til, er tvert om å stå frem med det lys *han* gir oss. Han ber oss være lykter for *hans* lys, kanaler for *hans* kjærlighet. Det er ikke med oss selv vi står frem, men med enhetens ånd, en ånd som er universell og tilgjengelig for alle mennesker. Han ber oss tre tilbake med våre egne følelser og favorittidéer, og gjøre oss selv til redskaper for denne kraften. Når kjærlighet er drivkraften blir kjærlighet resultatet. Lys vil skape lys, og stilt overfor lyset har mørket ingen eksistens.

Bahá'u'lláh gir oss oppgaven å bringe enhetens lys videre til verden. Han ber oss ikke å overse de talenter og krefter han har gitt oss. Han ber oss bringe de gaver han gir oss, videre til andre. Han lover å hjelpe alle som hjelper ham. Vi er aldri alene, for han er usynlig ved vår side.

“O venner! Vær ikke likegyldige overfor de gode egenskaper dere er inngitt, og overse ikke at dere er bestemt for et høyt stade ... Dere er stjernene på forståelsens himmel, den milde vind som rører seg ved daggry, det rislende vann som livet til alle mennesker avhenger av, bokstavene som er innskrevet i hans hellige bokrulle.”

BAHÁ'U'LLÁH, ADJ 63-62

Vi kan fort føle oss uverdige med tanke på selv å skulle være dem Bahá'u'lláh her omtaler. Vi kan bli redde for at noen skal vente noe av oss som vi ikke kan yte, vi kan føle at vi ikke er noe verdt i denne sammenhengen. Vi kan bli redd for at egoet vårt skal få storhetsdrømmer og bli selvgodt og brautende. Her kan det være en idé å spørre seg selv hvilken stemme i deg det er som mener dette. Du må ikke la ditt ego lure deg til å sette ditt ”lys under en skjepe”. Du skal heller ikke la ditt ego få misbruke Guds Ord til å gjøre seg oppblåst. Bare du selv kan gi det riktige svaret på dette spørsmålet. Lytt til hva ditt høyere selv tenker om dette, for sannheten ligger i oss, det forsikrer Gud oss om.

Sikkert er det, at du aldri makter å oppfylle disse ordene av Bahá'u'lláh hvis du handler ut ifra tung pliktfølelse, eller av redsel for ikke å være god nok. Først når handlingene dine springer ut fra en trygg forankring i indre frihet og glede, og du handler uten å føle deg presset av andres forventninger eller egne tvangstanker, først da vil du kunne bli en kanal for de vårvinder som Gud vil ønske å sende ut i verden gjennom deg:

“O Bahás folk! Dere er de milde vårvinder som viftes over verden. Gjennom dere har vi prydet tilværelsens verden med smykket av kunnskapen om den mest medlidende. Gjennom dere er verdens åsyn blitt foldet i smil, og fra dere har hans klare lys skint frem. Hold fast ved standhaftighetens bånd, slik at alle fåfengte innbilninger helt kan forsvinne. Il frem fra styrkens horisont i din Herres navn, den uhemmede, og kunngjør

med visdom og veltalenhet for hans tjenere de gode tidender om denne Sak hvis stråleglans er utgytt over tilværelsens verden. Ta dere i akt så intet avholder dere fra å overholde det som herlighetens Penn foreskrev dere da den beveget seg over hans tavle med majestetisk velde og makt. Stor er velsignelsen til den som har lyttet til dens skarpe klang når den hevet sin røst gjennom sannhetens kraft for alle som er i himmel og på jord ... O Bahás folk! Den elv som i sannhet er liv, renner for deres skyld. Lesk dere i mitt navn, uaktet dem som har nektet å tro på Gud, åpenbaringens Herre! Vi har gjort dere til vår Saks hender. Gjør dere denne forurettede seierrik, han som så hårdt ble prøvet i hendene til urettens gjerningsmenn. Han vil så visst hjelpe hver den som hjelper ham, og han vil minnes hver den som minnes ham. Om dette vitner denne tavle som har utgytt den kjærlige godhets stråleglans fra deres Herre, han som er den herligste, den alt betvingende.”

BAHÁ'U'LLÁH, ADJ 75-6

VANSKELIGHETER ER GUDS KJÆRLIGHET I FORKLEDNING

“O menneskesønn! Den ulykke jeg sender er mitt forsyn; i det ytre er den ild og gjengjeldelse, men i det indre er den lys og barmhjertighet. Skynd deg hen til den, så du kan bli et evig lys og en udødelig ånd. Dette er min befaling til deg. Så rett deg etter den!”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A51

Ulykker, vanskeligheter og smertefulle opplevelser er ikke meningsløse. Bahá'u'lláh oppfordrer oss til aktivt å møte smerten, vanskelighetene, og ikke vike unna, gjemme oss. Kjærlighetens flamme kan også svi, når det vi trenger er “sterk lut” for å gi slipp på vår kjærlighet til “verden”. Mange opplever at når fortvilelsen er dypest, er Guds hjelp nærmest.

“O menneskesønn! Alle ting har sitt tegn. Tegnet på kjærlighet er styrke under mine forordninger og tålmodighet i mine prøvelser.”

“O Menneskesønn! Hvis du ikke møter motgang på min sti, hvordan kan du vandre samme vei som dem som er tilfreds med mitt velbehag? Hvis du ikke stilles overfor prøvelser i din lengsel etter å møte meg, hvordan vil du da nå frem til lyset i din kjærlighet til min skjønnhet?”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 48,50

Vi må stole på at Guds ånd alltid er der for at vi skal kunne gjøre det beste ut av enhver situasjon. Kraften i Guds kjærlighet er slik at vi ikke trenger å være engstelig:

“Kraften i din styrke er mitt vitnesbyrd, o min høyt Elskede! Hvert lem på mitt legeme synes meg å være begavet med en tunge som herliggjør deg og priser ditt navn. Rustet med kraften i din kjærlighet, vil jeg aldri opprøres av hatet som beveger dem som står deg imot, og med din lovprisning på mine lepper, kan iverksettelsen av din forordning ingenlunde fylle meg med sorg. Befest derfor din kjærlighet i mitt bryst, og la meg så møte alle de angrep som jordens folk måtte utsette meg for. Jeg sverger ved deg! Hvert bidige hår på mitt hode forkynner: “Var det ikke for de gjenvordigheter jeg møter på din sti, hvordan kunne jeg noensinne smake den guddommelige sødme i din omsorg og kjærlighet?”

BAHÁ'U'LLÁH, PM CXXVII

Det kan være en hjelp å se vanskeligheter som rammer oss, som sendt oss av Gud som læremuligheter for oss. Ved å spørre vårt høyere selv om hva vi skal lære i en gitt situasjon, vil ressurser og innsikt i oss som vi knapt kunne drømme om, bli frigjort. Det er nettopp i kritiske situasjoner, når vi er rådville og oppradd og er

resignert over at alt vi prøver selv, ikke lykkes, – det er nettopp da vi får åpenheten til å lytte til hva Helligånden hvisker til oss. Å føre en dialog med sitt høyere selv er faktisk mulig. Og det viser seg at noe i oss vet ting vi ikke visste at vi visste!

“Det er åpenbart at utover dette materielle legemet, er mennesket begavet med en annen virkelighet, som er den forbildenes verden som utgjør menneskets himmelske legeme. Når mennesket snakker, sier det: “Jeg så” “Jeg snakket” “Jeg gikk”. Hvem er dette Jeg? Det er innlysende at dette er et jeg som er forskjellig fra legemet. Det er klart at når mennesket tenker, er det som om han rådførte seg med en annen person. Med hvem rådfører han seg? Åpenbart er det en annen virkelighet, eller noen utenfor hans egen kropp som han engasjerer seg i rådslagning med når han tenker: “Skal jeg gjøre dette arbeidet eller ikke?” “Hva vil bli resultatet om jeg utfører det?” Eller når han spør den andre virkeligheten, “Hva er innvendingene mot dette hvis jeg gjør det?” så kommuniserer denne virkeligheten i mennesket sin mening til ham angående den sak det gjelder. Derfor er denne virkeligheten i mennesket tydeligvis noe annet enn hans legeme – et jeg som mennesket engasjerer seg i rådslagning med og hvis synspunkter han søker ...

Og videre, mennesket ser i drømmenes verden. Han reiser i øst og vest; og skjønt kroppen hans ligger stille, er kroppen her. Det er den andre virkeligheten i ham som foretar denne reisen mens legemet sover. Det er ingen tvil om at det eksisterer en virkelighet som er annerledes enn den ytre, fysiske virkelighet ...

Denne andre og indre virkelighet kalles det himmelske legeme, den eteriske form som samsvarer med dette legemet. Dette er den bevisste virkelighet som oppdager tingens indre betydning, for menneskets ytre legeme oppdager ikke noe. Den indre,

eteriske virkelighet griper eksistensens mysterier, oppdager vitenskapelige sannheter og antyder deres tekniske anvendelse ...

... Denne menneskelige virkelighet står mellom det høyere og lavere i mennesket, mellom dyrets verden og guddommens verden. Når den dyriske tilbøyelighet i mennesket blir dominerende, synker han lavere enn udyret. Når de himmelske krefter seirer i hans natur, blir han det edleste og høyeste vesen i skapelsens verden ...

Guds hellige manifestasjoner kommer til verden for å fordrive dyrets mørke, eller menneskets fysiske natur, for å rense ham fra hans ufullkommenheter slik at hans himmelske og åndelige natur kunne levendegjøres, hans guddommelige egenskaper vekkes, hans fullkommenheter bli synliggjort, hans latente krefter bli åpenbart og alle menneskehetens dyder som var skjult i ham, få liv ...

Var det ikke for gudsmanifestasjonenes komme, ville hele menneskeheten ha befunnet seg på dyrets nivå.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 464-466

Den som er grepet av Guds kjærlighet og har mestret sitt ego, har intet å frykte når det gjelder vanskeligheter:

“Hva dere angår, o dere Guds elskere, gjør deres trinn faste i hans Sak, og det med slik besluttsomhet at dere ikke rokkes selv om de grusomste ulykker rammer verden. Ikke av noe, ikke under noen omstendighet skal dere la dere oppskake. Vær dere så fast forankret som fjellene selv, vær som stjerner som tindrer over livets horisont, vær strålende lamper i enhetens forsamlinger, vær ydmyke og ringe sjeler i vennenes nærvær, vær uskyldige av hjerte. Vær dere symbolet på ledelse

og gudfryktighetens lys, løsrevet fra verden og med et fast grep om det trygge og sterke håndfeste, idet dere sprer livsens ånd utover, seilende i frelsens Ark.

Ved Bahás liv! Bare han som er løsrevet fra verden, skal oppnå den ypperste nåde, han som er gudskjærlighetens fange, tom for lidenskap og selviskhet, sann overfor sin Gud i ethvert henseende, ydmyk, ringe, bønnfallende, i tårer, føyelig i Herrens nærvær.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 242

GUD ER ALLTID MED DEG

Du er aldri alene. Guds øye som ser alt, Guds nærvær som er i alt, ser deg med kjærlighet og omsorg. Gud husker deg. Derfor ber han oss å “komme ham i hu”. På den måten oppretter vi gjensidig kontakt. På den måten får vi del i den ufattelige fryd som alltid ledsager den guddommelige kjærligheten:

“Vi minnes hver og en av dere, menn som kvinner, og fra dette sted, den uforlignelige herlighets skueplass – betrakter vi dere alle som én eneste sjel og sender dere de gledelige tidender, de guddommelige velsignelser som var til før alle skapte ting, og min ihukommelse som gjennomsyrer hver og én, ung som gammel. Guds herlighet hvile over dere, o Bahás folk! Fryd dere med umåtelig glede gjennom ihukommelse av meg, for han er så visst med dere til alle tider.”

BAHÁ’U’LLÁH, TB 264

7

NESTEKJÆRLIGHET

“Abhá-skjønnheten gjennomlevet de smerteligste ulykker. Han bar utallige trengsler og onder. Han nøt aldri et øyeblikks fred, trakk aldri et ubekymret åndedrag. Han vandret hjemløs over ørkensanden og langs fjellskrentene. Han var innestengt i et fort og i en fengselscelle. Men for ham var fattigmannens stråmatte herlighetens evige trone, og hans tunge lenker et fyrstelig halskjede. Dag og natt levde han under et svirrende sverd, og fra øyeblikk til øyeblikk var han beredt til døden på korset. Alt dette bar han så han kunne rense verden, og bekle den med Gud Herrens ømme medlidenhet; så at han kunne bringe den til ro; så at konflikter og aggresjon skulle kunne drives på flukt, og lanser og den bitende klinge kunne erstattes med kjærlig kameratskap; ondskapsfullhet og krig vendes til trygghet, vennlighet og kjærlighet; så at hatets og vredens slagmarker kunne bli til gledens haver, og de steder der blodstenkede hærstyrker tørnet sammen til blomsterduftende lystparker; så at krig skulle bli ansett som en skam, og det å ta tilflukt til våpen som en frastøtende sykdom som avskys av ethvert folkeslag; så at verdensfreden skulle kunne løfte sin trone over de høyeste tinder, og krig bli bragt til å forsvinne fra jordens overflate.

Følgelig må Herrens elskede med megen flid pleie og nære håpets tre med sine bestrebelsers vann. Uansett i hvilket land de bor, la dem av hele sitt hjerte gjøre seg til venns med og til ledsagere av både dem som står dem nær og som står dem fjernt. Med egenskaper som likner himmelens, la dem fremme Guds institusjoner og hans religion. La dem aldri tape motet, fortvile eller føle seg hjemsoekt. Jo mer motstand de møter, jo mer la dem vise sin egen gode tro; jo mer lidelser og ulykker de må se i øynene, jo rausere la dem sende gavmildhetens beger rundt. Således er den ånd som gir verden liv, således er det lys som sprer seg ut i dens hjerte; og den som måtte være annerledes eller handle annerledes enn dette, han er ikke verdig til å tjene ved Herrens hellige terskel.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 256-258

Bahá’u’lláh og ‘Abdu’l-Bahá viste oss i sine liv hva sann nestekjærlighet er. I sine skrifter utdyper de dette, og lærer oss hvordan det er mulig å forholde seg slik at nestekjærlighet også kan bli en drivkraft i våre egne liv. Men mange vil føle at idealene som trekkes opp for oss av disse åndelige kjempene, er så høye at det å prøve å etterleve dem ville være å forstrekke seg. Det er fristende å mene at det først vil være mulig å praktisere disse idealene i et fremtidig samfunn.

Men kanskje går det an å se tingene på en annen måte. For det første kommer vi aldri frem til et fremtidig idealsamfunn uten at kjærligheten også besjeler de menneskene som skal bygge dette samfunnet. Det gir oss en utfordring til hver for oss å forsøke å leve kjærligheten her og nå. Sann kjærlighet er ikke noe vi kan vente å bli gitt som følge av en spesiell samfunnsordning; sann kjærlighet har å gjøre med valg som det enkelte menneske gjør. Den er en kraft som gjennomsyrrer alt, og som alltid er her og nå. Å praktisere denne kjærligheten daglig bringer oss nærmere et bedre samfunn.

For det andre springer redselen for å nærme seg høye idealer ofte ut fra en forestilling om at vi kommer til å forstrekke oss, gå bort fra vår egentlige identitet, bli noe annet enn dem vi egentlig ønsker å være. Slike forestillinger antyder en tro på at pliktfølelse og skyldfølelse kan brukes til å virkeliggjøre den sanne kjærligheten. Men for å sette saken på spissen: Tror vi egentlig at det Skriftene ber oss om er å piske oss selv til å bli snille og prektige? Ville dette være å forholde seg på en kjærlig måte? Svaret gir seg vel selv: å tvinge seg selv til å være snill, eller for den saks skyld tvinge andre til det, kan ikke være sann kjærlighet. Derimot kan det hende at frykten for straff og håpet om belønning, som også er en del av bahá'í-læren, som gjennom oppveksten har formet vår egen karakter og reaksjonsmønstre, når ulike autoritetsfigurer ville få oss til å oppføre oss som veloppdragne barn. Da kunne redselen for ikke å være akseptert og elsket være en sterk tukt, da kunne skam og skyld være følelser noen gav oss som straff.

Grunnlaget for å praktisere sann kjærlighet overfor andre, er troen på at Gud har sann kjærlighet overfor alle mennesker. Du og jeg er ingen unntak; og å hevde at en selv er et særtilfelle i denne kosmiske loven, må jo virkelig være et utslag av ego, ikke av guddommelig innsikt. Dersom jeg fester min lit til at Gud holder av meg, og aksepterer meg som jeg er, kan det ikke samtidig være riktig at jeg skal piske meg selv, tvinge meg til å forholde meg på måter som jeg dypest sett ikke vil. Indre frihet og glede er dimensjoner av den sanne kjærligheten som Gud ikke ønsker vi skal berøve oss selv gjennom å presse oss selv til det ytterste for å nå et ideal.

Det første skritt mot å bli virkelig kjærlige mennesker er derfor å gi slipp på idéen om at Gud krever offer av oss som vi selv innerst inne ikke vil gi. Kjærligheten krever ikke offer. Men den som har kjærlighet, er villig til å ofre, fordi det da skjer i glede og frihet. Kjærligheten er blitt selve motivet for offerhandlingen. Og det er dit vi må komme: at kjærligheten blir en drivende kraft i

oss. Da må vi slutte med å se på kjærligheten som et fjernt ideal vi skal anstrenge oss hinsides yteevne for å nå. Kjærligheten er her og nå. Vi må ha tillit til at denne kjærligheten evner å godta meg med alle mine mangler og feil, akkurat her og nå.

For mange av oss som er oppdratt til å være snille og føyelige, og som kanskje har tatt med oss disse holdningene inn i vårt arbeid i bahá'í-samfunnet, innebærer dette en grundig indre omstilling. Vi må slutte med å strekke oss til å gjøre ting andre vil vi skal gjøre, bare fordi vi føler at det ventes av oss. Hvis jeg gir en gave, hvis jeg gjør et offer, – ja så er det fordi jeg *selv* ønsker å gjøre det. Det er mulig å ville gjøre det en annen ønsker av meg, – i frihet. Gir jeg min gave i frivillighet og som en gave til den evige Gud, bestyrker det min egen frihet, og fornedrer meg ikke det minste. En slik gave gitt i frihet påfører ikke mottakeren noen forventning om gjenytelser. Når mottakeren opplever at det hefter takknemlighetsgjeld ved å motta en gave, vil han selv stå i fare for å miste sin indre frihet og kanskje handle ut ifra hensyn til hva den andre forventer han skal gjøre. Men alle mennesker er satt fri til å handle ut ifra seg selv, og handle for Guds skyld alene. Hvorvidt vi binder andre med våre offer eller sette dem fri, avhenger av vår egen indre frihet, vår egen kjærlighet. De gaver som gis i kjærlighet, gis i frihet og glede og setter også andre fri.

Dette er selvsagt noe som er viktig å tenke over også for den som mottar en gave. Dersom vi tror at det alltid hefter forpliktelser ved det å få noe, vil vi avvise også de gaver som gis av et rent hjerte, og på denne måten forhindre at Guds kjærlighet når oss selv.

Like lite som vi skal la oss styre av andres forventninger, like lite bør vi la høye idealer og ideelle løsninger slavebinde oss, og gjøre at vi mister vår indre frihet. Bevisstheten om høye idealer som Skriftene forteller oss om, kan forlede oss til å handle ut ifra skyldfølelse, redsel for ikke å være gode nok, eller ambisjoner om å vise oss for andre som gode mennesker. Ved nøyere ettertanke

kan det vise seg at disse formene for motivasjonen er gitt oss av vårt lavere selv, vårt ego. Det er bare vårt høyere selv som kan gi oss motivasjonen til å leve den guddommelige kjærligheten, som jo selv er en del av vårt høyere selv. Dette betyr at skal vi få tak i denne formen for kjærlighet, kan vi ikke bruke midler for å nå den som er denne formen for kjærlighet fremmed. Vi kan ikke bli mer kjærlige ved å tvinge oss selv til å bli det. Vi kan bare bli det ved å akseptere oss selv der vi er, uansett hvor det måtte være i forhold til idealene, og så gjøre det vi kan med det utgangspunktet vi har. Om andre mener at dette ikke er godt nok, spiller ingen rolle i dette perspektivet. Vi vet at vi i dypet er elsket som den vi er der vi er, og vi er i stand til å bli kanaler for denne kjærlighetskraften slik at den når både oss selv og andre. Guds kjærlighet er alltid perfekt fordi den er Guds, ikke vår. Våre mangler kan ikke ta noe bort fra det som tilhører Gud. Det skulle derfor ikke bekymre oss at vi har noen feil og mangler. Vi må bare øve oss på å ikke la disse feilene hindre Gudskjærligheten i å virke gjennom oss. Hver dag når vi sier den korte obligatoriske bønnen vitner vi om dette perspektivet: vi vitner om vår egen maktesløshet og Guds styrke, og dermed gir vi aksept til alle de begrensninger vi har som et fysisk menneske, og erklærer samtidig at Guds styrke er til og virker gjennom oss. Guds styrke er vår virkelige styrke, mens egoets styrke er vår største svakhet.

Å VÆRE KANAL FOR DEN HELLEGE ÅND

Å være et redskap for den guddommelige kjærligheten er som å være en kanal. Det viktigste ved en kanal er at den ikke hindrer noe fra å flyte igjennom den, eller endrer det som flyter gjennom den. Det er ikke materialet kanalen er laget av som er det interessante, tvert om, det er hulrommet, – tomrommet i midten og åpningene som lar ting flyte inn og ut – som er det karakteristiske ved en kanal.

Å være kanal for den guddommelige kjærligheten vil si å la en åndskraft flyte gjennom seg. Det vil si at en må ha et indre tomrom og en åpenhet for å motta og gi ut. Når noe går ut av kanalen, fylles den automatisk fra den andre siden. Har man først forbundet seg med den guddommelige kjærlighetens uendelige kraftreservoar, vil man altså motta like mye som man gir i samme øyeblikk. Gir du kunnskap om Gud, får du kunnskap om Gud. Å undervise er å lære.

Det kanalen er laget av, er i seg selv uinteressant. Helligåndens prinsipp innebærer nemlig at vi kan være kanal for en åndskraft som kan mer, vet mer og utretter mer enn oss selv. Alle uten unntak har vi begrensninger, for begrensninger er en egenskap ved den materielle verden. Den verden der Helligånden fungerer, er derimot uendelig.

“Vend deres ansikter bort fra betraktningen av deres eget begrensede selv, og rett blikket mot den evige lysglans; da vil deres sjeler i fullt mål motta åndens guddommelige kraft og den uendelige nådes velsignelser.

Hvis dere således holder dere rede, vil dere bli en lysende flamme, en ledestjerne og et fruktbart tre for menneskehetens verden og forvandle all dens mørke og kval til lys og glede ved skinnet fra barmhjertighetens sol og det glade budskaps uendelige velsignelser.

Dette er hva som menes med Den hellige ånds kraft, som jeg ber må strømme rikelig ned over dere.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 110

Å praktisere helligåndsprinsippet i en gitt situasjon, vil kanskje bety som følger: Du står i en situasjon der du ikke vet ut eller inn hvordan du skal løse et problem. Du har gått til din egen grense, og erkjent at den er nådd. Du klarer ikke mer, uten å tvinge deg selv utover dine grenser, uten å bli aggressiv,

trampe ned andre, uten å ødelegge deg selv eller fornedre deg i egne øyne. Men du har tillit til Guds kjærlighet og tror at Gud ikke vil at du skal bruke vold og tvang på deg selv, fordi det ville være å gi styrke til ditt ego. Du kan for eksempel stå i en situasjon overfor et annet menneske, der du ikke vet ut eller inn. Følelsene bruser, og du vet du kan komme til å foreta deg ting som bryter med etiske prinsipper i Troen. Eller du er ute i viktig ærend for Saken og alle utveier synes å være låst så du ikke kan utføre ditt oppdrag. I denne situasjonen – hva den enn kan være – besinner du deg, du erkjenner din egen maktesløshet, du vender ditt indre blikk mot Gud, påkaller hans ånd og ber om hjelp. Og så trer du tilbake, i tillit til at noe kan skje. Og noe skjer, etter noen sekunder, noen minutter, noen timer eller dager: En ny innsikt kan plutselig ta form, du hører deg selv tenke på en måte du ikke har gjort før, eller noe skjer rundt deg, med menneskene som er involvert i problemet, noe uforklarlig kan gjøre at tingene faller på plass, at nye muligheter åpner seg: problemet løser seg på en måte du ikke kunne forutse. Helligånden har hørt din bønn, og er kommet deg til hjelp. Den er en levende, kjærlig, intelligent og skapende kraft som du lettest erfarer i de situasjonene der du selv helt må melde pass.

Det er ofte slik at vi må befinne oss i en kritisk situasjon før vi er villige til å innrømme vår egen maktesløshet og påkalle Helligåndens bistand. Vanskeligheten, de kritiske situasjonene, blir derfor viktige for at vi skal lære å kontakte åndskraften. Aktiv tjeneste for Troen kombinert med nære og ansvarlige forhold til medmennesker vil tilby mange slike situasjoner der vi vil få anledning til å gjøre denne erfaringen. Og du vil raskt finne at dem du anser som dine verste fiender, de mest ubehagelige av dem du har rundt deg, kan bli hjelpere for deg nettopp i å ta denne kraften i bruk. Din verste fiende kan dermed bli din beste hjelper i åndelig vekst. Kan det finnes noen bedre grunn til å elske sine fiender?

Men det hadde vært for galt om vi bare skulle kunne erfare denne vidunderlige kjærlighetskraften i usikre og smertefulle situasjoner. Vi vet, og har erfart at når bahá'íene møtes i enhet, er luften fylt av glede. Vi kan ha erfart at denne ånden har vært nærværende under rådslagning på Troens institusjoner. Vi har også muligheten til å erfare Helligåndens kraft i andre sammenhenger, først og fremst i meditasjon og bønn. I et brev til en bahá'í forteller 'Abdu'l-Bahá utførlig hvordan man kan forholde seg for å få en direkte erfaring med Helligånden:

“Vit du at brevet jeg sendte deg var skrevet utelukkende på grunn av min fullkomne kjærlighet til deg og min medlidenhet med deg, for jeg hadde det ønske at Helligåndens duft som har avgitt sin vellukt i alle egner og gjennomsyret hele verdens legeme med livets ånd, skulle bevege seg over deg og være med deg. På tross av den høye stilling den innehar, likevel taler den med en veltalende tunge – en tunge som ånden beveger seg gjennom, som hjertene tiltrekkes av og som får brystet til å brenne – til rene hjerter og til gode og rettskafne sjeler på hvert eneste sted på jorden. Dette er den kraftfulle Ånd, det blendende lys, den strålende stjerne og den overveldende og universelle overflod. Og fra dens spor som er spredt og utbredt overalt, vil du kjenne og innse dens innflytelse og forstå dens utstråling. Jeg ber Gud om å la deg kjenne dens duft, om å bevege deg ved dens milde vind, om å oppflamme deg med dens glødende kull og opplyse deg ved dens klare lysskinn. Vend deg helt og fullt mot den – således skal du bli i stand til å få sikkerhet om dens innflytelse og kraft, dens livsstyrke og storheten i dens bekræftelse. Sannelig sier jeg deg, at hvis du ønsker å få et avgjørende bevis, et uimotstridelig vitnesbyrd og et sterkt, overbevisende tegn på denne guddommelige essens, da må du forberede deg og gjøre ditt hjerte tomt og ditt øye beredt til å se utelukkende mot Guds Rike. Da, – på dette tidspunkt vil utstrålingen til denne viden utbredte stråleglans

stige ned over deg litt etter litt, og denne bevegelsen som gjøres henimot deg av Helligånden, vil få deg til å legge bort ethvert annet tegn som fører deg mot tilsynkomsten av dette Lyset, for det største og sterkeste bevis for å vise åndens overflod til legemene, er at dens kraft og innflytelse kommer til syne for disse legemene.”

‘ABDU’L-BAHÁ, BWF 369

Disse uttalelsene av ‘Abdu’l-Bahá er på mange måter oppsiktsvekkende konkrete, for de er skrevet med det ønske at mottakeren av brevet skulle motta Helligånden. Den anvisningen han gir kan også vi benytte. La oss gå nærmere inn i dette:

Den taler til det rene hjerte:

‘Abdu’l-Bahá karakteriserer først Helligånden ved å si at den på tross av sin høye stilling taler til de rene hjerter og til gode og rettskafne sjeler overalt på jorden. Dette er en tale som lar ånden uttrykke seg i ord, og som tiltrekker hjertene og får brystet til å gløde. Dette kan i klartekst bety at ånden er tilstede overalt hvor et rent hjerte finnes, overalt hvor det er et brennende ønske om å lære å handle rett. Ønsker noen å gjøre Guds vilje, er midlene der til å gjøre det. Dersom du har et slikt ønske og et rent hjerte, vil du også ha en sannhetens stemme i ditt hjerte, en samvittighetens røst, som vil kunne rettlede deg.

Det er selvsagt ikke lett å vite om noe man tenker er tanker gitt av Helligånden; de fleste tanker vi tenker, er jo ikke det. Forutsetningen er at hjertet er rent. Det viktigste vi kan gjøre for å åpne oss for denne samvittighetens stemme, blir da å arbeide for å få et rent hjerte, dvs. et hjerte som ikke er dominert av følelser som begjær, sinne og avsky. Dersom vi daglig ber og mediterer og etterlever de etiske normene som troen foreskriver, tjener Saken og er engasjert i tjeneste for menneskeheten, vil hjertet litt etter litt bli rent.

I prosessen med å skille ut hva som er intuisjoner gitt oss av Helligånden og hva som er egoets egne tanker, vil bahá'í-skriftene være til stor hjelp. Bahá'í-skriftene er Helligåndens klare tale til en fullstendig ren og plettfri sjel, Bahá'u'lláh; han er bemyndiget av Gud til å opprette en ny pakt med menneskene og fastlegge normene for en ny sivilisasjon på planeten. Vi vanlige mennesker er selvsagt ikke gitt et mandat av Helligånden som på noen måte kan sammenliknes med det Guds utvalgte manifestasjon har fått. Det er heller ikke mulig at det kan være noe motsetningsforhold mellom den veiledning jeg selv opplever å få fra Helligånden, og det som er åpenbart i bahá'í-skriftene. Dersom vår indre stemme oppfordrer oss til å bryte en av bahá'í-lovene, kan vi være sikker på at det ikke er Helligåndens røst som taler, men egoet, vår dyriske natur, som gjerne har fått vårt intellekt på parti. Men gjennom å sammenholde våre intuisjoner med veiledningen i Skriftene, vil vi kunne korrigere feilaktige oppfatninger og litt etter litt nærme oss den riktige holdningen. Det er også viktig å merke seg at vi som bahá'íer ikke har noen rett til å fremsette den inspirasjon vi selv får, som noe vi autoritativt pålegger andre å følge. De innsiktene vi får, er gyldige kun for oss selv.

Helligåndens stemme inne i oss er kjærlighetens røst i oss – den får “hjertet til å gløde”. I alle spørsmål som har å gjøre med hvordan vi skal utøve kjærlighet overfor andre vil vi kunne benytte denne kilden til inspirasjon i vårt indre, og få svar som vil hjelpe oss å handle rett i den enkelte situasjon. Bahá'í-skriftene og de administrative organer som har sin hjemmel i disse, gir en kollektiv ledelse og retning til menneskene. De kan selvsagt ikke foreskrive hva som er riktig for ethvert menneske i enhver situasjon. Til dette er vi gitt Helligåndens ledelse. Når vi holder oss til Pakten, er tro overfor de lover Bahá'u'lláh har åpenbart og lojal overfor de administrative organer han har autorisert, er vi lovet bistand fra Helligånden. Uten denne bistand makter vi overhode ikke å utføre det Troen venter at vi skal gjøre, som å undervise

Saken til andre. Uten denne bistand ville vi ikke makte å skape enhet mellom mennesker. I en bønn om enhet ber Bahá'u'lláh om at vi skal ledes av “hans kunnskaps lys”:

“O min Gud! O min Gud! Forén dine tjeneres hjerter, og åpenbar for dem ditt store mål. Måtte de følge dine bud og holde fast ved din lov. Hjelp dem, o Gud, i deres bestrebelser, og gi dem styrke til å tjene deg. O Gud! Overlat dem ikke til seg selv, men led deres trinn med din kunnskaps lys, og gled deres hjerter med din kjærlighet. Sannelig, du er deres hjelper og deres Herre.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 47

Når det gjelder undervisning, lover 'Abdu'l-Bahá oss i utallige bønner at vi skal gis en støtte fra Helligånden, som fullstendig overgår våre personlige begrensninger:

“O Herre! Jeg er en vingestekket fugl og ønsker inderlig å sveve oppover i ditt uendelige rom. Hvordan er det mulig for meg å gjøre dette uten ved ditt forsyn og din nåde, din bestyrkelse og hjelp? ...

O Herre! Om Den hellige ånds ånde skulle bestyrke den svakeste av alle skapninger, ville han oppnå alt han trakter etter og besitte hva han enn ønsker ...”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 185

Hvordan å oppnå Helligåndens bekreftelse:

I siste del av det store sitatet ovenfor om Helligånden gir 'Abdu'l-Bahá en helt konkret anvisning til hvordan vi i meditasjon skal kunne få en åndelig bekreftelse på Helligåndens kraft, en bekreftelse som er så overbevisende at vi vil slutte å lete etter noe annet bevis. Punktvis kan det se ut som 'Abdu'l-Bahá anbefaler

følgende:

- ✧ Du må “gjøre ditt hjerte tomt”. Det betyr trolig at du ikke engasjerer deg i å tenke egne tanker, at all tankevirksomhet stilner av, at du finner et punkt i ditt eget indre som er fylt med stillhet og fred.
- ✧ Du må gjøre ditt øye “beredt til å se utelukkende mot Guds Rike”. I forutgående bønn har vi tryglet Gud om å gi oss denne bekreftelsen. Dette inderlige ønske beholder du i ditt indre når du går inn i en åpen, avventende stillhet. Hva som så skjer, er det bare du som kan finne ut.

Etter at vi i denne tilstanden har forent oss med Guds ånd, kan det være gunstig å legge frem spørsmål vi har, saker der vi ønsker åndens veiledning. De tankene vi deretter formulerer som svar på egne spørsmål, vil ofte være inspirert av en høyere innsikt enn den vi selv har til vanlig.

Denne metoden å søke etter sannhet må etter hvert gjennomsyre all vår tjeneste for våre medmennesker og for Saken. Også de idéer vi bidrar med i rådslagning i Troens administrative organer, kan være inspirert på denne måten.

Å BEFRI SANNHETENS SOL FRA OVERTROENS MØRKE

“Det er mitt håp ... at disse mange elver, som hver flyter i ulike og atskilte elveleier, vil finne tilbake til det altomsluttende hav, smelte sammen og reise seg i en eneste bølge av svulmende enhet; at sannhetens enhet, gjennom Guds kraft, vil få disse illusoriske forskjellene til å svinne bort. Dette er det ene og vesentlige; for om det oppnås enhet, vil alle andre problemer forsvinne av seg selv.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 30

Menneskeheten er én. Sannheten er i dypet også én. Menneskene lever i en materiell verden og tenker med sin materielle bevissthet som vektlegger forskjeller, fremfor enhet. Men bare å se det som er begrenset, er å lukke seg ute fra sannheten og gi energi til illusjoner, for dette er å overse den ubegrensede kjærlighetskraften som omslutter alt.

Illusjoner er som drømmer. De tar virkelighetens plass. Men når du våkner om morgenen og rister av deg søvnen, vil du skjønne at alt du opplevde som virkelig om natten, ikke var det. På samme måte må vi våkne fra den materielle virkelighet som av en vond drøm, og slå øynene opp for enhetens lys og den uendelige kjærlighetskraft som hele tiden er med oss, selv om vi ikke kan se den med det fysiske øye.

Illusjoner kan aldri true sannhet, like lite som et mareritt vi drømmer en natt, kan true virkeligheten vi våkner til neste morgen. Dessverre gir vi ofte energi og kraft til illusjonene slik at de synes som virkelighet. På dette viset kan vi bli lukket ute som ved et slør fra virkeligheten, som er uatskillelig fra sannheten. Men når sannhetens lys går opp for oss, når illusjonene faller, vil vi bli i stand til å se og oppleve verden på en fullstendig annen måte. Vi vil bli i stand til å vurdere hva som er viktig i lys av Guds sannhet. Først da vil vi få vite hva sann kjærlighet er, først da vil vi vite hva vi kan gjøre for å løse grunnleggende problemer på planeten, noe som er helt vesentlig for velferden til millioner av menneskeskjebner:

“Alle Guds manifestasjoner har forkynt den samme virkelighet. De har kalt menneskeheten til virkeligheten selv, og virkeligheten er én. Etterlikningenes skyer og skodde har formørket sannhetens Sol. Vi må forsake disse etterlikningene, spre skyene og skodden, og befri Solen fra overtroens mørke. Da vil sannhetens Sol skinne på sitt mest strålende, da vil verdens innvånere forenes, religionene vil bli til ett, sekter og kirkesamfunn vil forsones, og alle nasjonaliteter flyte sammen

i anerkjennelsen av den samme Far, og alle trinn av menneskeheten vil samles i ly av det samme tabernakel, under den samme fane.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 90

Mange vil kanskje mene at det å beskjeftige seg med disse tankene om menneskehetens enhet er ren filosofi uten praktiske konsekvenser. Men det avhenger av hvordan vi forholder oss til disse tankene. Lever vi oss dypt inn i dem og ber om åndelig bekreftelse på innsikten at vi i dypet er ett med alle mennesker, og at sannheten er en, da vil vi etter hvert spontant forholde oss annerledes overfor andre. Å utvise en tjenende holdning, å gjøre nestekjærlige handlinger, å vise vennlighet overfor alle, uansett rase, kjønn, nasjon og bakgrunn, å utvise kjærlighet og respekt overfor alt levende, blir da noe som faller naturlig. Vi har en forståelse for vår plass i virkeligheten som spontant resulterer i nye og kjærligere måter å forholde seg på. Vi skal i de følgende avsnitt se nærmere på noen av disse konsekvensene.

DU MØTER GUD I ALLE MEDMENNESKER

“Du kan best prise ham dersom du elsker hans elskede ...”

BAHÁ’U’LLÁH, GWB CXIV

“De som har latt sine hjerter varmes av den energigivende innflytelsen fra Guds skapende kjærlighet, er glade i hans skapninger for hans skyld, og gjenkjenner i hvert menneskes ansikt et tegn på hans gjenspeilede herlighet.”

SHOGHI EFFENDI, WOB 197-8

Guds kjærlighet er i alle mennesker, Guds bilde er nedlagt i alle. Guds kjærlighet til Gud gjør at Gud elsker sitt bilde i alle mennesker. Når vi ser Guds bilde i oss selv og i andre, ser vi med Guds

kjærlige blikk. Å prise Gud blir å elske dem han elsker. Å elske ham blir å elske ham i hvert ansikt vi møter.

“Den kjærlighet som består mellom de troendes hjerter, har sitt utspring i idealet om åndelig enhet. Denne kjærlighet oppnås gjennom kunnskapen om Gud, slik at mennesker ser den guddommelige kjærlighet gjenspeilet i sine hjerter. Hver ser i den annen Guds skjønnhet reflektert i sjelen, og idet de erkjenner dette likhetspunkt, trekkes de mot hverandre i kjærlighet. Denne kjærlighet vil gjøre alle mennesker til bølger på ett hav, denne kjærlighet vil gjøre dem alle til stjerner på én himmel og til frukter på ett tre. Denne kjærlighet vil bringe med seg virkeliggjørelsen av sann enighet og grunnlaget for virkelig enhet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 121

Å tjene et menneske blir å tjene Gud. Ber noen oss om noe, kan vi velge i frihet å gjøre dette som en tjeneste overfor Gud. Kanskje synes vi den andre ber om noe tåpelig, men det trenger ikke vi å vurdere. Én ting bør vi imidlertid reflektere over: om det å utføre det den annen ber oss om, ville føles nedverdiggende. I så fall bør vi ikke gjøre det, for Gud ønsker ikke at noe menneske skal nedverdige et annet menneske eller la seg selv bli ydmyket. Selvsagt vil denne vurderingen variere fra person til person, og det er ingen objektive regler for hva som faktisk er nedverdiggende. Jo sterkere rotfestet bevisstheten om Guds kjærlighet til oss selv er, jo rausere kan vi være før vi når grensen for selvfordreende ydmykelse; da har vi oppnådd å bli storsinnede. Men det er viktig å bevare sin egen følelse av verdighet og integritet, for dette er også å vise respekt overfor det guddommelige potensiale Gud har nedlagt i oss. Strekker vi oss utover disse grensene og mister selvrespekten, vil vi selv få problemer siden, og trolig kommer dette da til å gå ut over andre mennesker.

Med dette i tankene, ser vi i følgende ord av Bahá'u'lláh hvordan han setter det å yte en tjeneste overfor andre, lik det å tjene Gud:

“O menneskesønn! Avvis ikke min tjener dersom han ber deg om noe, for hans ansikt er mitt ansikt; stå da ydmyk for mitt åsyn.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A30

GUD SKAPTE DEG LIKE VERDIG SOM ALLE ANDRE

“O menneskeborn! Vet dere ikke hvorfor vi skapte dere alle av det samme støv? For at ingen skal opphøye seg over sin neste. Overvei til alle tider i deres hjerter hvordan dere ble skapt. Ettersom vi har skapt dere alle av samme stoff, påhviler det dere å være likesom én sjel, å vandre med samme føtter, spise med samme munn og bo i samme land, så at tegnene på enhet og sann løsrivelse kan bli åpenbart fra deres innerste vesen, ved deres handlinger og gjerninger. Dette er mitt råd til dere. O lysets hærs-kare! Gi akt på dette råd, så at dere kan få del i hellighetens frukter fra den vidunderlige herlighets tre.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO 68

Ingen har rett til å heve seg over andre, for i Guds øyne er vi alle like verdige. Dette er vår iboende fødselsrett: vi er alle skapt med rene hjerter, og ett sted i oss har vi denne grunnleggende uskyld med oss, en renhet og uskyld som er av Guds Rike.

Dette betyr ikke at det er det samme hva vi gjør med livet vårt. Gud trekker oss til ansvar for hvordan vi forvalter de gaver han gir oss. Men det er ikke vår oppgave å trekke andre til ansvar:

“Hver av oss er ansvarlig for ett eneste liv, og det er vårt eget.”

pva. SHOGHI EFFENDI, 12/3-25, LL 5-6

Vi mangler rett og slett forutsetningene for å dømme andre mennesker, og bør ikke gjøre det. Vi kan være dyktigere i en sammenheng enn andre, vi kan ha lykkes bedre osv., men hva vet vi om andre menneskers forutsetninger, om hva deres livsoppgave er? Gud har gitt hvert menneske et mål å fylle, og det er forskjellig fra det ene til det andre menneske, og bare Gud vet hva dette er:

“Menneskets hele plikt i denne dag er å oppnå den del av nådens flom som Gud lar strømme frem for ham. La derfor ingen se på karets størrelse. Enkeltes del vil kanskje rommes i en håndfull, andres del vil fylle en kopp, og atter andres et kar.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB V

Det blir derfor helt vesentlig for oss å avstå fra å dømme andre i noen som helst sammenheng. Som individer er vi i bahá'í-troen pålagt å vise hverandre kjærlighet, ikke dømme hverandre. Om noen skal straffes for en overtredelse av en viktig norm, er det institusjonene som skal adressere dette, ikke du og jeg. Å dømme andre gjør vi ikke bare ved høylytte uttalelser, å dømme andre er noe vi også kan gjøre i vårt stille sinn. Legg merke til hvilke karakteristikker du setter på andre mennesker du reagerer negativt på; før du vet ordet av det, kan du ha gitt dem et klengenavn, gitt dem en negativ karakteristikk, plassert dem i en eller annen psykologisk kategori. Psykologien er en nyttig vitenskap under stadig utvikling, men som bahá'íer er det viktig å unngå å bruke kunnskap fra dette feltet til å plassere andre i kategorier med en negativ ladning (“hun er jo helt nevrotisk”, “han oppfører seg som en psykopat”). Når du plasserer andre mennesker med slike benevnelser, ser du dem ikke som vanlige mennesker, men som noen du trygt kan heve deg over; enheten blir skadelidende, for andre merker en atmosfære av avstandstagen og nedlatenhet. Kjærligheten er ikke opptatt av å plassere andre i kategorier og gi dem karakteristikker. Kjærligheten aksepterer.

Kjærligheten oppfordrer oss til å glemme “navnenes Rike”; dette er en betegnelse som bahá’í-skriftene benytter på en holdning til verden der ulikhet i kvaliteter og egenskaper står sentralt. Skriftene oppfordrer oss derimot til å se alt med enhetsbevissthet, med Skaperens eget blikk.

Å la være å sammenlikne seg med andre blir viktig. Selvsagt vil vi registrere at vi kan være forskjellige med hensyn til ferdigheter og ytelser. Men dette skal ikke føre til at vi rangerer oss selv som grunnleggende bedre eller dårligere mennesker enn andre. Der- som vi betrakter oss selv som dårligere mennesker enn andre, er vi heller ikke på linje med enhetsprinsippet som Bahá’u’lláh trekker opp; dessuten bidrar vi indirekte til å gi andre anledning til å tro at de er bedre enn oss. I dypet er vi alle like verdige, verken bedre eller dårligere. Dette har å gjøre med hvem vi er i evighet, sett med Guds øye. Og det har ingen ting å gjøre med hvem vi selv har forsøkt å gjøre oss til gjennom å prestere mer. Det er en stor lettelse å innse at den eneste bestrebelsen som er verdt å gjøre, er bestrebelsen etter å få et rent hjerte, og den innebærer å la alle ambisjoner fare. Når hjertet er rent, er det det egentlige sanne jeg som trer frem: min sanne identitet i Guds urgamle, evige Rike.

“Helt siden det å trakte etter forrang og utmerkelse ble en vanlig foreteelse, er verden blitt lagt øde. Den er blitt et trøstesløst sted. De som har drukket av de guddommelige ytringers osean og festet sitt blikk på herlighetens Rike, bør se seg selv på samme nivå som andre og i det samme stadiet. Om dette forhold var blitt fastslått og endegyldig bevist gjennom Guds kraft og makt, ville verden blitt som Abhá-paradisets. Sanne- lig, mennesket er en edel skapning, for så vidt som hver og én bærer i seg Guds tegn. Ikke desto mindre er det en grov overtredelse å se seg selv som overlegen i kunnskap, lærdom eller dyd, eller å heve seg over andre og trakte etter fortrinn. Stor er velsignelsen til dem som er prydet med enhetens smykke og som nådig er bekreftet av Gud.”

BAHÁ’U’LLÁH, sitert URH 27/3-1978, MUHJ 376

Når enhetsprinsippet er forstått og akseptert, blir det lettere å akseptere ulikhetene mellom mennesker fordi vi ser dem som sekundære. Bahá'í-idealet av "enhet i mangfold" legger riktignok vekten på enhet, men understreker at den fundamentale form for enhet vi nå snakker om, ikke betyr uniformitet. Enhet er noe som vi må søke på et annet plan enn det helt konkrete; den er en grunnleggende kvalitet som vi ikke kan se i det ytre. Våre fysiske sanser og våre sinn er trenet opp til å registrere ulikheter. Dermed kan vi aldri håpe å oppnå fullstendig enighet i alle konkrete spørsmål. 'Abdu'l-Bahá uttrykker dette slik:

“Forskjellen blant verdens religioner skyldes ulike typer av sinnelag. Så lenge de mentale evnene er ulike, er det sikkert at menneskenes skjønn og meninger vil avvike fra hverandre. Men dersom en eneste universell, sansende kraft ble innført – en kraft som omfatter alt det øvrige, ville disse avvikende meningene smelte sammen, og åndelig harmoni og enhet tre frem.”

'ABDU'L-BAHÁ, SWAB 63

'Abdu'l-Bahá henviser til en enkel, universell kraft som kan omfatte alt annet. I en annen sammenheng betegner han denne kraften for "Guds Ord". Vi vet fra bahá'í-skriftene at Guds Ord – Skaperordet – er det første Gud skapte, og denne kraften skapte den "skapte verden". Guds Ord gjennomtrenger alle skapte ting, samtidig som den manifesterer seg i historien gjennom skikkelser som Buddha, Kristus, Muhammed og Bahá'u'lláh. De ord disse åpenbarer, kalles også Guds Ord.¹ I det følgende sitatet er det den transcendent, altgjennomtrengende kraften i Guds ord, som 'Abdu'l-Bahá synes å henviser til som den reelle, forenende kraft i universet:

1 Dette temaet forklares mer detaljert i min bok *Nøkler til Forvandling* s. 41-49.

“Intet uten den latente kraften i Guds Ord, som styrer og transcenderer virkeligheten i alle ting, er i stand til å harmonisere de forskjelligartede tanker, følelser, idéer og overbevisninger hos menneskebarna. Sannelig, den er den gjennomtrengende kraft i alle ting, den beveger sjelene, og den er den sammenbindende og regulerende kraft i menneskenes verden.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 292

Å BARE SE DET POSITIVE VED ANDRE

“Man bør i hvert menneske kun se det som er rosverdig. Når dette gjøres, kan man bli venn med hele menneskeslekten. Men om vi derimot betrakter folk med utgangspunkt i deres feil, da blir det å være venn med dem en formidabel oppgave.

Det hendte en dag i Kristi tid – må verdens liv være et offer til ham – at han gikk forbi en død hund, – et stinkende og avskyelig kadaver. En av de tilstedeværende sa: ‘Så vemmelig den stinker’ og en annen sa: ‘Så kvalmende! Så avskyelig!’ – kort og godt, hver av dem hadde noe å legge til listen. Men da talte Kristus selv, og han sa dem: ‘Se på hundens tenner! Så skinnende hvite!’”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 169

En mangel har ingen egen eksistens: når mangelen er fjernet finnes den ikke lenger. Å se på mangler som virkelighet er å gjøre seg til offer for illusjoner, for det er å gi styrke til forestillingen om at noe som ikke finnes, har en virkelighet. Vi vet at bahá’í-skriftene hevder at det onde er mangel på det gode, liksom mørke er mangel på lys. Når lyset skinner, finnes ikke mørket. Legg merke til at lyset ikke fortrenger mørket, f.eks. presser det sammen i en krok, dytter det unna og komprimerer det så det senere kan springe tilbake. Nei, mørket er ikke mer når lyset skinner. Lys har ingen motsetning på sitt nivå av virkelighet. Lyset har

virkelighet fordi det har en aktiv eksistens, mørket har ikke det. Derfor er lyset bilde på den evige, uforanderlige kjærligheten som ikke noen mangel i en forgjengelig verden kan formørke. Når enhetens lys, kjærlighetens lys skinner, finnes ingen motsetning eller motsigelse, for det mørke, det negative og onde har rett og slett ingen eksistens mer. På nøyaktig samme måte er det med den enhet som stammer fra Abhá-riket.

“Åndelig brorskap kan liknes med lyset, mens menneskehetens sjeler er som lykter. De hvitglødende lamper her er mange, dog er lyset ett.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 129-30

Vår lavere, dyriske natur har sin virkelighet i den materielle verden. Men i forhold til Guds evige verdener er ikke den materielle verden virkelig, den er et forbigående bilde. Mennesket *er* ikke egentlig en kropp, det *er* egentlig en evig sjel som i en fase av sin evige eksistens har et fysisk legeme. Den fysiske verden er i siste analyse en illusjon:

“Verden er kun et skuespill, ørkesløs og tom, det rene intet som utgir seg som virkelighet. Fest ikke deres hengivenhet ved den. Bryt ikke det bånd som forener dere med deres Skaper, og vær ikke blant dem som har feilet og har forvillet seg fra hans veier. Sannelig sier jeg, verden er lik flyktig damp i ørkenen som den tørstende drømmer må være vann og streber etter å nå av all sin makt, helt til han kommer frem til det og oppdager at det bare er en illusjon.”

BAHÁ’U’LLÁH, GWB CLIII

Mennesket er gitt muligheten til å endre den måten det opplever verden. Vi kan velge måte å se på, og hva vi vil se. Åndelig utvikling er ensbetydende med å forandre måte å se virkeligheten på. Dette er en evne som både kan misbrukes og brukes vel.

Å bruke denne evnen i kjærlighetens tjeneste er å bruke den vel:

*“Vær i fullkommen enhet. Bli aldri sint på hverandre ...
Elsk skapningene for Guds skyld og ikke for deres egen skyld.
Dere vil aldri bli sinte eller utålmodige hvis dere elsker dem
for Guds skyld. Menneskeheten er ikke fullkommen. Det er
ufullkommenheter i ethvert menneske, og dere vil alltid bli
ulykkelige hvis dere retter deres blick mot menneskene selv.
Men dersom dere retter deres blick mot Gud, vil dere elske
dem og være vennlig mot dem, for Guds verden er fullkom-
menhetens verden og den fullbyrdede barmhjertighets ver-
den. Se derfor ikke på manglene hos noe menneske; se med
tilgivelsens blick. Det øye som skjuler feil, ser henimot sjel-
enes Skaper. Han skapte dem, trener dem og forsørger dem,
gir dem evner og liv, syn og hørsel; derfor er de tegnene på
hans storsinn.”*

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 93

Når ‘Abdu’l-Bahá her sier oss at vi aldri skal være sinte på hverandre, mener han da egentlig at vi skal undertrykke vårt raseri, gå rundt med kunstige smil og late som vi er vennlige? Svaret er nei. Som vi senere skal se, advarer ‘Abdu’l-Bahá mot hykleri. Er man sint, så er man sint, enten man uttrykker det eller ikke. ‘Abdu’l-Bahá sier derimot at vi ikke skal bli sinte. Han antyder en annen måte å forholde seg på, en måte som gjør at denne følelsen i utgangspunktet ikke oppstår. Er den først oppstått, ja da får vi se på hva vi så skal gjøre med den. Men nå dreier det seg altså om ikke å komme til dette punktet at man blir sint i det hele tatt.

I neste avsnitt av sitatet gir ‘Abdu’l-Bahá oss nøkkelen til forståelsen av hvordan dette overhode kan være mulig. Han ber oss skifte perspektiv helt og fullt. Han ber oss rett og slett erkjenne at ethvert menneske har ufullkommenheter, og at vi selv får et meget ulykkelig liv hvis vi skal gå rundt og ergre oss over ethvert annet menneske. Og så kommer det viktigste av alt: Han ber oss

se menneskene slik Skaperen ser dem: Skaperen har omsorg for alle mennesker; alle er tegn på Guds Skaperkraft. Han ber oss vende blikket mot Gud, altså mot Guds kjærlighets lys. Det er som om han sier: Ikke se for direkte, for hardt og forskende på menneskene, ikke se det fysiske menneske, se mot Guds verden der alt er perfekt, der alt er kjærlighet. Se bare det ved menneskene som betyr noe i Guds Rike. Feil og ufullkommenheter finnes ikke der, der finnes bare det fullkomne, det kjærlige, det gode. Alle mennesker har en evig sjel der Gud har nedlagt sitt bilde og sine fullkommenheter. Disse egenskapene er ikke alltid like iøynefallende i det ytre mennesket; men desto mer trenger det bekræftelse på at det faktisk i dypet *er* godt. Hvis ikke mennesket selv kan se sine gode muligheter, desto viktigere er det at andre kan se det. Det viktigste er at vi skjønner at vennskap basert på materielle forhold ikke er varige vennskap, og at det bare er åndelige bånd som varer:

“Virkelig brorskap er åndelig, for fysisk brorskap er gjenstand for forandring. Krigene i den ytre tilværelsens verden atskiller menneskeheten, men i den evige verden av åndelig brorskap er atskillelse ukjent. Materielle og fysiske forbindelser er basert på jordiske interesser, men guddommelig vennskap skylder sin eksistens til Helligåndens åndedrett.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 129

Det er ikke alltid lett å elske noen man føler avsky overfor. I et essay om ‘Abdu’l-Bahá gjengir Sakens Hånd George Townshend hvordan ‘Abdu’l-Bahá sa man kunne se tingene:

“Kristi bud om å elske sine fiender ble adlydt ikke ved påtatt kjærlighet eller ved å handle som om man elsket dem; for dette ville vært hykleri. Det ble adlydt kun når ekte kjærlighet ble følt. Når han ble spurt om hvordan det var mulig å elske dem som var fiendtlige eller personlig frastøtende, sa han at

kjærlighet kunne være sann, men indirekte. Man kan elske en blomst ikke for dens egen skyld, men for noen andres skyld som sendte den. Man kan elske et hus på grunn av én som bor i den. Et brev fra en venn kan være dyrebart selv om konvoluttene det ligger i, er fillete og skitten. Man kan være glad i syndere for den universelle Fars skyld, og man kan vise dem vennlighet liksom man gjør det til barn som behøver oppdragelse, syke som trenger legemidler, og vandringsmenn som trenger veiledning. Behandle synderne, tyrannene, de blodtørstige fiender som trofaste venner og fortrolige, pleide han å si. Se ikke på hva de gjør, se bare på Gud.”

George Townshend,

“A Study of a Christlike Character” sitert i David Hofman “Abdu’l-Bahá. The Master” s. 48

Det er ikke alltid mulig å like andre mennesker. Heldigvis trenger vi da heller ikke å like alle personlig for å praktisere den guddommelige kjærligheten overfor dem. Det er vår kjærlighet til Gud som er alle menneskers far, som må bli den dominerende følelsen når vi møter dem som er hans barn:

“Vi må elske Gud, og i denne tilstand muliggjøres en allmenn kjærlighet overfor alle mennesker. Vi kan ikke elske hvert menneske for seg, men vår følelse for menneskeheten burde være motivert av vår kjærlighet for den Far som skapte alle mennesker.”

SHOGI EFFENDI, 4/10-1950, LL 42

Mange mener at følelsesreaksjoner på andre mennesker er det ikke noe å gjøre ved, de bare kommer naturlig. Moderne kognitiv psykologi har påpekt at dette ikke er så enkelt. Hver følelsesreaksjon på andre mennesker inneholder en tolkning av situasjonen, en tolkning som riktignok skjer med lynets hurtighet. Det er faktisk mulig å lære seg å avsløre hvilke tolkninger av verden en følelsesreaksjon baserer seg på, og så erstatte denne tolkningen

med en annen. Dette fordrer villighet til å observere seg selv og til å lære sine egne reaksjoner å kjenne, og hvilke situasjoner som frembringer dem. Etter en stund er det mulig å komme reaksjonene i forkjøpet. På denne måten er der faktisk mulig å lære seg til å tolke situasjoner rundt seg i lys av den guddommelige kjærligheten. Tolkningene som nå gjelder er enkle: Enten ber noen om kjærlighet, eller de gir den. Enhver ufullkommenhet, enhver provokasjon, ethvert uttrykk for avsky og fiendskap er en bønn om kjærlighet og tilgivelse. Enda et skritt videre er det mulig å gå: Vi ser ikke ufullkommenheten i det hele tatt, den *er* ikke, for bare kjærligheten, enhetskraften i verden, er, og dens realitet er så sterk og innlysende at alt annet mister sin betydning i forhold.

“O dere elskere av denne forurettede! Rens deres øyne, så dere ikke betrakter noe menneske som annerledes enn dere selv. Se ingen fiender, nei se heller alle mennesker som venner, for kjærlighet og enhet har vanskelig for å komme når dere fester blikket deres på alt som er annerledes. Og i denne nye og vidunderlige tidsalder sier de hellige Skrifter at vi må være ett med ethvert folkeslag; at vi verken må se grusomhet eller urettferdighet, verken ondskap eller fiendtlighet eller hat, men at vi snarere må vende våre øyne mot den urgamle herlighets himmel. For hver av skapningene er et Guds tegn, og det var ved Herrens nåde og hans kraft at hver av dem kom inn i verden; derfor er de ikke fremmede, men en del av familien; ikke uvedkommende, men venner; og som sådan bør de også behandles.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB s. 24

‘Abdu’l-Bahá oppfordrer oss ikke til å hykle; det anser han uverdigg et menneske.

“Bahá’ú’lláh har tydelig sagt i sine Tavler at om du har en fiende, så betrakt ham ikke som en fiende. Lid ikke bare med

tålmodighet; nei, elsk ham heller. Din behandling av ham skulle være den som sømmer seg for elskere. Si ikke engang at han er din fiende. Se ikke fiender: Om han så skulle være din morder, så se ingen fiende. Betrakt ham med vennskapets øyne. Pass på at du ikke betrakter ham som en fiende og bare tolererer ham, for dette er intet annet enn knep og hykleri. Dette sømmer seg ikke for noen sjel. Du må betrakte ham som en venn. Du må behandle ham godt. Dette er det som er riktig.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 266-267

Hykleri er en tilstand der et menneske velger å ikke vite om følelser det faktisk har, men ikke liker. Det benekter sine følelser for seg selv. Dette kan lett skje når man er redd for ikke å være god nok, eller har ambisjoner om å heve seg over andre ved å vise en perfekt fasade. Fanatisme og hykleri er nær forbundet, og Skriftene oppfordrer oss sterkt til ikke å være fanatiske. ‘Abdu’l-Bahá oppfordrer oss til å være ærlig med våre følelser og unngå benektelse og fortrenkning. Samtidig viser han veien til en annen måte å se medmenneskene på, en måte som gjør at negative følelser ikke får grunnlag til å oppstå, og dermed ikke trenger å undertrykkes.

“Gjenkjenn deres fiender som deres venner, og betrakt dem som ønsker dere vondt som noen som ønsker dere vel. Dere må ikke anse ondt som ondt og så gjøre et kompromiss med hva dere mener, for det å behandle på en mild og vennlig måte en som dere betrakter som ond eller fiendtlig, er hykleri, og dette er verken verdig eller tillatelig. Dere må betrakte deres fiender som deres venner, se på dem som ønsker dere vondt som noen som ønsker dere vel og behandle dem deretter. Dere skal handle således at deres hjerte kan bli fri fra hat. La ikke hjertene deres bli såret av noen.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 453

Å praktisere kjærlighet på denne måten, fordrer at vi stadig konsentrerer oss om kjærligheten, og er oss bevisst hvilke tanker vi beskjeftiger sinnet med:

“Jeg pålegger dere alle at hver og én av dere samler alle sitt hjertes tanker om kjærlighet og enhet. Når en tanke om krig kommer, stå den imot med en sterkere fredstanke. En hatets tanke må ødelegges av en sterkere kjærlighetstanke. Krigstanker bringer ødeleggelse over all harmoni, velferd, hvile og tilfredshet.

Kjærlighetens tanker fostrer brorskap, fred, vennskap og lykke ...

Hvis dere av et udelt hjerte ønsker vennskap med alle jordens folkeslag, vil deres tanker, åndelige og positive, spre seg. De vil bli andre menneskers ønsker, og vokse seg sterkere og sterkere, inntil de når alle menneskers sinn.”

‘ABDU’L-BAHÁ, ABV 11-12

**“HELE MENNESKEHETEN! HVERT ENESTE MENNESKE!
GLEM ALDRI DET!”**

Det føles deilig å ha gode venner, mennesker som har samme interesser som deg, samme form for humor, samme språk, samme religion, samme behov. Mennesker med slike felles interesser finner hverandre og danner en liten gruppe, en familie eller en vennekrets. En eller annen felles overenskomst binder disse menneskene sammen. Når et nytt menneske kommer inn i kretsen, er spørsmålet om det “passer inn”. Gjør det ikke det, slippes det ikke inn i venneklikken.

Denne form for klikkdannelse er menneskelig. Alle trenger noen som de kan slappe av sammen med, more seg med. Men klikkdannelse har ingen ting med den guddommelige kjærligheten å gjøre. Den guddommelige kjærligheten åpner favnen for alle, slik vi vet at 'Abdu'l-Bahá gjorde det. Derfor må vi aldri forveksle interessefellesskapet med den guddommelige kjærligheten, og ikke la slike fellesskap hindre oss i å være kanaler for den guddommelige kjærligheten. Men familien, vennekretsen og interessefellesskapet er ikke uforenlige med å praktisere guddommelig kjærlighet; også her kan den universelle kjærligheten finne et nedslagsfelt:

“Når dere elsker et medlem av deres familie eller en landsmann, la det være med en lysstråle fra den uendelige kjærlighet! La det være i Gud og for Gud! Hvor som helst dere finner Guds egenskaper, elsk det mennesket, enten det hører til deres familie eller til en annen. Spre den grenseløse kjærlighetens lys over ethvert menneskelig vesen dere møter, enten vedkommende er fra deres land, deres rase, deres politiske parti, eller fra et hvilket som helst annet land, har en annen hudfarge eller et annet politisk syn. Himmelen vil hjelpe dere mens dere arbeider med denne samling av jordens splittede folk under skyggen av den allmektige enhetens baldakin.

Dere vil være Guds tjenere, som holder seg nær ham, hans guddommelige hjelpere i tjeneste for å tjene hele menneskeheten. Hele menneskeheten! Hvert eneste menneske! Glem aldri det.”

'ABDU'L-BAHÁ, ABV 15-19

Folk kan være opptatt av mange ting i verden. De kan være fascinert av spesielt interessante mennesker, for sjarmerende personer, for noen med en spesiell åndelig utstråling osv. Alle ekstraordinære evner og begavelser har en verdi og en

funksjon for et spesielt felt og kan være verdifulle. Men hvis dette leder til at det blir uaktuelt for oss å forholde oss til mennesker uten spesielle begavelser eller kvalifikasjoner slik at vi tar avstand fra dem, kan vi lett tre ut av den guddommelige kjærligheten, for den inkluderer absolutt alle. Kjærligheten for spesielle mennesker kan for eksempel bunne i en selvcentrert kjærlighet. Utfordringen blir å ikke bare se verdens brokete farger, men fremfor alt se enhetens lys.

”O forfængelighetens barn! For et forgjengelig herredømme har dere gitt avkall på mitt uforgjengelige rike og pyntet dere med verdens gloret gevanter og gjort dette til deres stolthet. Ved min skjønnhet! Alle vil jeg samle under støvets ensfarvede dekke, og utviske alle disse forskjellige farver – unntatt dem som velger min egen og således renses for enhver farve.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P74

Å skulle elske ethvert menneske kan synes som en ufattelig stor oppgave, helt umulig å mestre. Og dette er ganske riktig en oppgave som er fullstendig umulig å mestre, uten hjelp av noe som er større enn oss. Helligåndens hjelp er nødvendig for at vi skal kunne vite hva vi skal gjøre. Gjennom å lytte til sannhetens stemme i hjertet vil vi kunne få klarhet i hva som er det riktige og viktige at akkurat jeg foretar meg i en situasjon. Gjennom helligåndskraften vil en i ytre henseende ubetydelig gjerning utført med sann kjærlighet, få konsekvenser vi ikke selv kan ha oversikt over.

DU SKAL IKKE BESKJEFTIGE DEG MED ANDRES FEIL

“O tilværelsens sønn! Hvordan kunne du glemme dine egne feil og bry deg med feilene hos andre? Enhver som gjør dette, skal forbannes av meg.”

“O Menneskebarn! Tal ikke om andres synder så lenge du selv er en synder. Dersom du overtrer dette bud, skal du forbannes, og dette bekrefter jeg.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P27, P26

Å beskjeftige seg med andres feil er å gi styrke til illusjoner, for mangler har ingen egen eksistens. Faktisk er det slik at du forsterker dine egne negative sider når du er opptatt av andres feil. Jo mer du er opptatt av andres feil og av å fordømme dem, jo vanskeligere vil det bli å få blick for dine egne feil og svakheter, og følgelig vil det bli umulig å gjøre noe med dem. Din fordømmelse av andre slår tilbake på deg selv og blir din egen forbanneelse. Så sterke er faktisk de ord som Bahá'u'lláh bruker om det å beskjeftige seg med andres feil og glemme sine egne, for ikke noe er mer i mot enhetens lov enn dette, ikke noe bringer mer stagnasjon i et menneskes mulighet for å utvikle seg åndelig, og ikke noe annet kan forkrøple et barns karakter og evne til å akseptere seg selv og andre som de er, enn akkurat baktalelse. Innebyrden av dette er at du må ta ansvar for ditt eget liv, ikke for andres. Det er dine egne feil du må forbedre – ikke andres. Du er bare ansvarlig for å forbedre ett menneskes atferd: det er deg selv, din egen åndelige utvikling. Å reformere andre, er ikke ditt ansvar. La ikke noen overtale deg til å tro at det å arbeide med å forbedre seg selv, er selvopptatthet. Tvert om, det er å legge grunnen for sann enhet og kjærlighet blant menneskene:

“Dersom vi bahá'ier ikke kan oppnå hjertelig enhet oss i mellom, har vi sviktet når det gjelder å virkeliggjøre hovedhensikten som Bááb, Bahá'u'lláh og den elskede Mesteren levde og led for. Skal vi oppnå denne hjertelige enhet, er en av de første vesentlige punkt som Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá fremhevet, at vi motstår den naturlige tilbøyeligheten til å la vår oppmerksomhet dvele ved andres feil og mangler snarere enn ved våre egne. Hver av oss er ansvarlig for ett eneste liv, og det er vårt eget. Hver eneste av oss er langt fra å være fullkomne

som vår himmelske Far er fullkommen, og oppgaven med å perfeksjonere vårt eget liv og karakter krever faktisk all vår oppmerksomhet, viljestyrke og energi. Hvis vi tillater vår oppmerksomhet og energi å brukes opp i forsøk på å få andre på rett spor og å rette på deres feil, kaster vi bort verdifull tid. Vi er som plogmenn som hver har sitt plogspann å mestre og sin plog å kjøre, og for å holde sin fure rett må han feste blikket på sitt mål og konsentrere seg om sin egen oppgave. Dersom han kikker til den ene eller andre siden for å se hvordan Nils og Ola klarer det og kritiserer deres pløying, ja da vil hans egen fure helt sikkert bli skjev.

Ikke noe emne er sterkere understreket i bahá'í-læren, enn nødvendigheten av å avstå fra å finne feil ved andre og å drive med baktalelse, mens man samtidig alltid må være ivrig etter å oppdage og rykke opp med roten egne feil og overkomme egne svakheter.

Dersom vi bekjenner vår lojalitet til Bahá'u'lláh, til vår elskede Mester og vår kjære Beskytter, da må vi vise vår kjærlighet ved lydighet til disse klart uttalte læresetningene. Handling, ikke ord er hva de krever. Intet uttrykk for lojalitet og smiger – uansett hvor glødende det måtte være – vil kunne veie opp for det at vi i våre liv har sviktet i å leve opp til ånden i disse læresetningene.”

pva. SHOGHI EFFENDI, 12/3-25, LG n. 815, LL

Å beskjeftige seg i tankene med andres feil, er ille nok. Dersom man dertil deler sine tanker med andre, vil virkningen av denne negativiteten forsterke seg. Baktalelse, omtale av andres feil og svakheter skaper negative holdninger som påvirker dem som hører dem, og gjør det vanskeligere for dem å se de omtalte menneskene som de egentlig er og akseptere dem i lyset av Guds kjærlighet. Ikke noe kan i sterkere grad hindre at menneskehetens enhet kan bli en realitet i forholdene menneskene i mellom.

“Jeg håper at de som tror på Gud, helt og holdent vil unngå baktalelse, i det hver og en gir hjertelig ros til den andre og samtidig er overbevist om at baktalelse forårsaker guddommelig vrede i den grad at om et menneske baktaler om så bare med ett eneste ord, ville han bli vanæret blant alle folk, for den mest avskyelige egenskap et menneske kan ha, er å finne feil ved andre. Man bør vise frem de rosverdige egenskapene ved andre sjeler og ikke deres onde sider. Vennene må overse hverandres mangler og feil og kun tale om hverandres dyder, ikke om hverandres lyter.”

‘ABDU’L-BAHÁ, LG 312

Vi må etter beste evne la være selv å snakke vondt om andre. Samtidig skal vi ikke gjøre oss til passive lyttere når andre driver baktalelse. ‘Abdu’l-Bahá forklarer hvordan vi på en vennlig måte kan gripe inn for å forandre en slik situasjon:

“O Guds elskede! Om en sjel taler dårlig om en som er fraværende, er det klart at det eneste resultat vil være dette: Han vil dempe vennenes iver og bidra til å gjøre dem likegyldige. For baktalelse splitter; den er hovedårsaken til en tendens blant vennene til å trekke seg tilbake. Om et individ skulle tale dårlig om en som ikke er tilstede, så er det tilhørernes plikt å stanse ham på en åndelig og vennlig måte, og i essens si noe slikt: Vil denne nedrakking tjene et nyttig formål; ville den glede Den elskede skjønnhet, bidra til vennenes varige ære, fremme den hellige Tro, støtte opp om Pakten, eller bli til noen som helst nytte for noen sjel? Nei, aldri! Tvert imot vil den få støvet til å klebe seg så fast til hjertet at ørene ikke lenger ville høre og øynene ikke lenger se sannhetens lys.

Om derimot en person setter seg fore å tale vel om en annen og åpne sine lepper for å rose en annen, så vil han røre ved en svarende streng hos sine tilhørere, og de vil bli beveget av Guds ånde.

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 230-31

Rollen som fredsmegler er viktig, også innenfor bahá'í-samfunnet.

“Det de troende trenger, er ikke bare, som du hevder, å virkelig studere læren, men også ha noen flere fredsmeglere gående rundt blant seg. Dessverre er ikke bare det gjennomsnittlige menneske, men også den gjennomsnittlige bahá'í svært umoden; sladder, vranghet og kritikk synes å være lettere enn det å praktisere kjærlighet, konstruktive ord og samarbeid. Det er en av funksjonene til de eldre og modnere bahá'íene å skulle hjelpe de svakere til å glatte ut sine vanskeligheter og lære dem til virkelig å fungere og leve som sanne troende!”

SHOGHI EFFENDI, 11/1-50: LG 2.utg n.310

Når det oppstår problemer med overdreven kritikk og baktalelse i et samfunn, er det ikke nødvendigvis noen løsning å komme inn og påpeke nettopp denne feilen. Å kritisere andre for å kritisere, er jo det samme som å begå den feilen som man vil forsøke å rette på. Det eneste man da kan gjøre, er å forsøke å handle rett selv:

“Menneskelige svakheter og særheter kan være en stor prøvelse. Men den eneste måten, eller kanskje jeg heller burde si; den første og beste måten å løse slike situasjoner på, er selv å gjøre det som er riktig. Én sjel kan forårsake at et helt kontinent blir opplyst. Nå når du er blitt klar over og har rettet opp en stor feil i ditt eget liv, nå når du klarere ser hva det er som mangler i ditt eget samfunn, er det ingen ting som kan forhindre deg i å reise deg og vise et slikt eksempel, en slik kjærlighet og tjenesteånd, at du oppflammer hjertene til dine med-bahá'íer.

Han ber deg innstendig om å studere læresetningene i dybden, undervise andre, studere sammen med de bahá'íene som er ivrige etter det, de dypere læresetningene i vår Tro,

og gjennom eksempel, anstrengelse og bønn å få i stand en forandring.”

SHOGHI EFFENDI, 30/9-49, LL.39

Mange mener at forbudet mot baktalelse bare gjelder situasjoner der noen farer med usannheter om andre. Dette er ikke tilfelle. Enhver omtale av feil og negative egenskaper hos andre regnes som baktalelse, og er ikke tillatt:

“Selv om det som sies mot en annen person kan være sant, kommer det å nevne hans feil til andre under kategorien baktalelse, og er forbudt.”

SHOGHI EFFENDI, 11/2-25, LG n.305

Baktalelse oppstår ofte når man er frustrert, såret eller provosert av et annet menneskes oppførsel, når man har behov for å “tømme seg” for å bli kvitt disse følelsene. Det Universelle Rettferdighetens Hus har i et brev til et individ belyst hvordan man kan forholde seg i slike situasjoner:

“Du ber i ditt brev om retningslinjer angående implikasjonene av forbudet mot baktalelse, og mer spesifikt om den troende i øyeblikk av sinne eller nedtrykthet, har lov til å henvende seg til sine venner for å lette sin sjel og drøfte dette problemet i menneskelige forhold. Det er, vanligvis, mulig å beskrive situasjonen rundt et problem og søke råd og hjelp for å løse den, uten nødvendigvis å nevne navn. Den enkelte troende bør forsøke å gjøre dette, hva enten han rådfører seg med en venn, bahá'í eller ikke-bahá'í, eller om vennen rådfører seg med ham.

‘Abdu’l-Bahá tillater ikke fiendtlig kritikk av navngitte individer i diskusjoner blant vennene, selv om den som kritiserer tror at han ved å gjøre dette beskytter Sakens interesser. Om

situasjonen er av en så alvorlig art at Troens interesser er truet, bør klagen, som ditt Nasjonale Åndelige Råd har antydnet, forelegges det Lokale Åndelige Råd, eller som du hevder, for en representant for Rådgiverinstitusjonen, til overveielse og handling. I slike tilfeller vil selvfølgelig navnet eller navnene til vedkommende måtte bli nevnt.

Du spør også om hva man bør gjøre for å “takle nedtrykthet og sinne overfor noen” man føler “veldig positivt for”. Det Universelle Rettferdighetens Hus foreslår at du tar i betraktning formaningene du finner i Skriftene angående behovet for å overse andres mangler, å tilgi og skjule deres ugjerninger, ikke å blottstille deres dårlige egenskaper, men å søke etter og befeste deres prisverdige sider, og bestrebe seg på alltid å være overbærende, tålmodig og barmhjertig.”

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS,

23/9 1975, LG n. 311

SE PÅ DINE EGNE UTFORDRINGER, IKKE PÅ ANDRES FEIL

Å ikke være opptatt av andres feil, men konsentrere seg om å arbeide med egne, er en viktig fremgangsmåte for å unngå at negativitet og fremmedgjøring sprer seg. Å være opptatt av å arbeide med egne feil betyr ikke at vi skal fordømme oss selv, bli innadvendte og depressive. Det er nok å konstatere at vi har en feil for at vi kan begynne å arbeide med å forbedre oss. Å forandre atferd og holdninger er ikke lett. Det kan være nødvendig å observere seg selv, sine egne reaksjoner og tanker over lang tid, uten å ta avstand fra seg selv, uten å fordømme seg selv. Det er ikke fruktbart å benytte kunnskapen om egne feil til å slå seg selv i hodet, føle seg verdiløs og uverdig, være kronisk skamfull, skyldbetyngt og anse seg selv som dårligere enn alle andre. Det fører neppe noe godt med seg å dyrke slike følelser. Vi må

finne et punkt i oss selv der vi er i stand til å observere oss selv på en våken og aktiv måte, nøkternt og klart, på den ene side uten å fordømme, uten å føle avsky, på den annen side uten å meske oss med søte dagdrømmer. Klarer vi å observere oss selv på denne måten, da klarer vi å akseptere oss selv og våre egne følelser, og vi har da det beste utgangspunktet for å forandre oss. Når vi er i stand til å akseptere våre egne svake sider uten avsky eller begjær, vil det være lettere for oss å akseptere andres svakheter, og gi dem den kjærlighet de trenger.

Det å sette oppmerksomheten på seg selv og sine egne feil og utfordringer, er spesielt nyttig i situasjoner der egne følelser bruser opp i ergrelse over andres feil:

“Hva angår baktalelse, påpeker Det Universelle Rettferdighetens Hus at det å lære å ikke beskjeftige seg med andres feil synes å være en av det vanskeligste lekser for folk å lære, og at å ikke lykkes i dette er blant de vanligste årsaker til tretter blant bahá'íene slik som det også er blant menn og kvinner forøvrig. I ‘Star of the West’, bind 8, N.10, på side 138 er det en opptegnelse av et svar som ‘Abdu’l-Bahá gav i en samtale i Paris i 1913. Han ble spurt “Hvordan kan jeg klare å overkomme det å se feil hos andre – å merke meg det som er galt hos de andre?”, og han svarte: “Det skal jeg si deg. Hver gang du ser feilen til en annen, tenk på deg selv! Hva er mine egne ufullkommenheter? – og forsøk å forbedre dem. Gjør det samme når du settes på prøve av andres ord og handlinger. Således vil du vokse, bli mer fullkommen. Du vil mestre selvet, du vil ikke engang ha tid til å tenke på andres feil ...”

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS, 13/8-80, LG n. 309

Under gjennomgangen av Helligåndens prinsipp ble det understreket hvor viktig det var ikke å se på egne begrensninger og ta egen svakhet i betraktning. Dette kan umiddelbart synes som

en selvmotsigelse i forhold til det som sitatet ovenfor ber oss å gjøre, nemlig å tenke på oss selv istedenfor på andres feil. En selvmotsigelse i egentlig forstand er dette imidlertid ikke. Mennesket står med bena på jorden og hodet i himmelen. Det materielle mennesket er begrenset til tid og sted, og er derfor i en viss forstand maktesløst. Å kjenne seg selv og sin egen kropp er nyttig i situasjoner som den nevnt ovenfor; for her trenger vi jordkontakt, vi trenger å avgrense oss selv i forhold til andre for ikke å beskjeftige oss med deres negative sider, vi trenger å sentrere oss i vårt eget hjerte. 'Abdu'l-Bahá beskriver en metode for ikke å miste fattningen, en form for besinnelse som er nødvendig for at vårt lavere selv ikke skal drive av gårde med oss; metoden innebærer at vi i den aktuelle situasjonen må vedkjenne oss vår maktesløshet, vår fattigdom. Vi kan se det slik at når vi i den daglige obligatoriske bønner vitner om egen svakhet og fattigdom, da er det nettopp vårt eget fysiske selv vi vitner om, der vi står med bena plantet på jorden. Samtidig vitner vi om Guds styrke og hans rikdom. Denne styrke og rikdom er ikke vår egen, men den er til vår disposisjon når vi påkaller den. Denne styrke og rikdom er Helligåndens kraft, som gir oss kunnskap om ting vi ikke har lært, som gir oss kjærlighet der vår personlige kjærlighetsevne kommer til kort. Skulle vi nå begrense oss til bare å se på oss selv som materielle vesener, ville vi ikke kunne utnytte denne kraften. Vi ville begrense vår radius til det vi fysisk kan rekke over. Derfor må vi samtidig ha evnen til å glemme oss selv med alle våre begrensninger og stole på at Guds hærskarer vil inspirere og lede oss når vi reiser oss for å tjene ham.

IKKE Å SÅRE, IKKE Å LA SEG SÅRE.

Når vi føler oss såret er det vårt lavere selv som føler det, det selvet som har sitt sete i vår mer dyriske natur. Et såret dyr er et farlig dyr. Dyret vil før eller senere såre andre. Det trakter etter

å dele smerten sin med andre. Dette gjelder ikke bare smerte påført oss av andre; dersom du gjør noe som sårer deg selv, vil du også lett komme til å såre andre. Bahá'í-skriftene oppfordrer oss sterkt til både å la være å såre andre, og til selv ikke å bli såret. Den oppfordrer oss til ikke å hevne oss, ikke å 'ta igjen'.

“Om noen skulle bli sint på deg, svar ham med vennlighet; og om noen skulle bebreide deg, la være å bebreide ham til gjengjeld, men overlatt ham til seg selv og sett din lit til Gud, den allmektige hevner, maktens og rettferdighetens Herre.”

BAHÁ'U'LLÁH, KA § 153

“O Guds hær! Vokt dere, så dere ikke skader noen sjel, eller gjør noe hjerte sorgmodig; så dere ikke sårer noe menneske med deres ord, det være seg en kjent eller ukjent, en venn eller uvenn. Be for alle; be om at alle må bli velsignet, at alt måtte bli tilgitt. Pass på, pass på, at ingen av dere søker hevn, selv ikke overfor en som tørster etter deres blod. Pass på, pass på, at dere ikke støter noens følelser, skulle han så være en ugjerningsmann som ønsker dere ondt. Se ikke skapningene, vend dere mot deres Skaper. Se ikke de mennesker som aldri bøyer av, se kun hærskares Herre. Sku ikke ned mot støvet, vend blikket oppover mot den strålende sol som har fått hver en plett av den mørke jord til å blusse opp av lys.”

'ABDU'L-BAHÁ, SWAB 73

Det kan være en utfordring å la være å bite fra seg når man virkelig er rasende.² En like stor utfordring kan det være å ikke la seg såre, uten å beskytte seg på måter som gjør problemet verre. Det kan hjelpe å huske at den som sårer en annen som regel opplever seg selv som såret, kanskje av noen helt andre enn deg. Makter

2 Noen råd for hvordan å takle slike situasjoner uten å skade verken seg selv eller andre, er gitt i Lasse Thoresen *Nøkler til Forvandling* s. 226-245

du å se hjelpeløsheten og sårheten hos den som sårer deg, vil du kunne ta situasjonen på en helt annen måte: Du vil skjønne at det den andre sier for å såre, slett ikke angår deg; det dreier seg om den annens misforståtte måte å uttrykke sin egen sårhet, sin egen redsel, sin egen følelse av ikke å være verdsatt på, for da vil du kanskje føle omsorg for denne såre og redde personen, og slett ikke oppleve deg selv som angrepet.

En annen viktig overveielse er at det bare er Gud som kan dømme noen. Ingen andre har rett til det. Derfor skal du ikke uten videre ta andres bedømmelse av deg inn over deg som noe uten videre sant. Da setter du dine medmennesker på Guds plass:

“Stol på Gud, og uten å la deg bevege verken av ros eller falske anklager, ... sett helt og holdent din lit til ham.”

‘ABDU’L-BAHÁ, DAL 6

“Sett Guds ufeilbarlige vekt for ditt blikk, og vei du dine gjerninger i denne vektskålen hver en dag, hvert et øyeblikk i ditt liv, som stod du i hans nærvær. Ransak deg selv før du kalles til regnskap ...”

BAHÁ’U’LLÁH, GWB CXIV

Andre mennesker kan ha mange motiver for å påpeke dine feil og finne dine svake punkter. Vi vet nå at trangen til å påpeke andres feil som regel stammer fra det lavere, dyriske selv. Det er en klar oppfordring i Skriftene til ikke å la seg bevege av falske anklager. Din referanse for hva som er rett og galt er de hellige Skriftene, og intet annet. At andre er beskjefliget med dine feil og mangler, skal ikke du gjøre til ditt problem, når det faktisk er slik at en slik beskjefligelse først og fremst er deres problem. Vi trenger ikke oppmuntre noen til å beskjeflige seg med andres feil gjennom å la dem styre oss med å skape skyldfølelse hos oss. Dersom du er trygg på at Gud elsker deg, vil ikke andres bebreidelser gå inn på

deg. Forsvarer du deg, vil det si at du opplever deg selv som angrepet. Forsvar er motangrep. Forsvar er å bestyrke idéen om at mangler er reelle og har eksistens, mens jo det motsatte er tilfelle i åndelig forstand.

Det kan være lett å bruke kunnskapen om at man har gjort en feil, til å såre seg selv ved å straffe seg selv for hardt. Dette kan få negative konsekvenser både for en selv og andre. Hvis du vet at du har en tendens til å straffe deg selv for hardt, gjelder det å være på vakt mot å la negative tanker få utvikle seg i sinnet. Du har for eksempel begått en feil. Hvis du erkjenner dette, og bestemmer deg for å gjøre det bedre ved neste anledning, er dette vel og bra. Men dersom du forteller deg selv at du har vært en tosk og begynner å angripe deg selv i tankene, risikerer du å bli dypt deprimert hvis du lar dette tankemønstret bygge seg opp over tid. Slike utviklinger må du være beredt til å stoppe. Så fort du merker du er inne på dette sporet, må du fast si til deg selv at du erkjenner du har gjort en feil, det er ikke Guds vilje at du skal fordømme deg selv, for Gud mener du er skapt edel. Du kan så påkalle Guds navn og et øyeblikk glemme alt annet enn ham.

Dersom du nå likevel blir såret, og det er bare menneskelig, da er det viktig å være årvåken. Du er i en situasjon der du kan lære mye om deg selv, om dine reaksjoner og ditt forhold til medmenneskene. Du kan rolig observere hvordan det kjennes å være såret (kanskje en sviende følelse i brystet ... en impuls til å slå tilbake, hevne seg, trekke seg tilbake ... osv.). Dersom du engasjerer deg i å lære om deg selv og dine reaksjoner, gjør du nøyaktig det 'Abdu'l-Bahá ønsker du skal gjøre i slike situasjoner, nemlig å rette ditt blikk mot deg selv, dine egne feil, istedenfor å slå tilbake mot den andre. Intensjonen å lære i enhver situasjon blir dermed nøkkelen til en mer kjærlig atferd.

SE BAHÁ'U'LLÁH STÅ FREMFOR DERE

“Det er vårt ønske og vår attrå at hver av dere må bli en kilde til bare godhet for menneskene og et eksempel på rettskaffenhets for menneskeheten. Vokt dere, at dere ikke foretrekker dere selv fremfor deres neste. Fest blikket på ham som er Guds tempel blant menneskene. Han har i sannhet gitt sitt liv som løsepenge for verdens frelse. Han er i sannhet den overmåte gavmilde, den nådige, den høyeste. Skulle det oppstå uenighet mellom dere, se meg da stå foran deres ansikt og overse hverandres feil for mitt navns skyld og som et tegn på deres kjærlighet til min åpenbare og strålende Sak. Vi elsker å se dere omgås hverandre i vennskapelighet og harmoni til enhver tid i mitt velbehags paradiset, og å fornemme fra deres handlinger vennskapets og enighetens, den kjærlige godhetens og kameratskapets dufter. Således råder han dere, han som er den allvitende, den trofaste. Vi vil alltid være med dere ...”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXLVI

I den foregående teksten gir Bahá'u'lláh oss et meget viktig råd som vi bør trene oss i å benytte:

“Skulle det oppstå uenighet mellom dere, se meg da stå foran deres ansikt, og overse hverandres feil for mitt navns skyld, og som et tegn på deres kjærlighet til min åpenbare og strålende Sak.”

Besinnelse er viktig når vi befinner oss i en konfliktsituasjon, situasjoner der det er sterke meningsforskjeller. Besinnelse kan være å stoppe et øyeblikk, trekke pusten dypt, og konstatere for seg selv hva som er i ferd med å skje. Har vi først besinnet oss, kan vi trene oss opp til å benytte Bahá'u'lláhs råd: se ham stå foran oss. Om Bahá'u'lláh selv eller 'Abdu'l-Bahá var til stede i rommet, hva ville du da ha sagt, hvordan ville du da ha uttrykt deg? Lytt til

din egen ånd, ikke bare den andre personens ord, eller dine egne følelser og angrepstanker. Hva har ånden å si? Hvilket råd kunne du forestille deg at 'Abdu'l-Bahá ville gi deg? Makter du denne formen for besinnelse og bønn i aktuelle situasjoner, vil du snart få erfaring for at Helligånden er med deg og er rede til å hjelpe deg i situasjoner der du selv kommer til kort.

Bahá'u'lláh gir oss også et råd for hvordan vi kan slukke "hatets flamme" i en gitt situasjon. Nøkkelen er igjen besinnelse og at vi minnes et ord av Bahá'u'lláh. Han sier oss:

"Si: O tjenere! La ikke det som er redskap for å skape orden bli en kilde til forvirring, og middelet for forening gi foranledning til splid. Vi håper inderlig at Bahás folk må bli ledet av de velsignede ord: "Si: alle ting er av Gud." Denne opphøyede ytring kan liknes med vann som slukker hatets og fiendskaps ild som ulmer i menneskenes hjerter og bryst. Ved denne ene ytring vil stridende folkeslag og slekter nå frem til den sanne enhets lys. Han taler visselig sannhet og leder vei. Han er den allmektige, den opphøyede, den herlige."

BAHÁ'U'LLÁH, TB 222

Å OMSLUTTE ANDRES SVAKHET MED OMSORG

"Nå må Guds elskere reise seg og utføre disse instruksjonene hans: La dem være vennlige fedre til menneskerasens barn, og barmhjertige brødre til de unge, og et selvfornektende avkom til dem som årene har krøket. Betydningen av dette er at dere må vise ømhet og kjærlighet til hvert et menneskelig vesen, selv til deres fiender, og ønske dem velkommen med rent vennskap, med godt humør og hjertens godhet. Når noen møter dere med grusomhet og forfølgelse, behold da troen på ham; når dere utsettes for ondskapsfullhet, svar da med et

vennlig hjerte. For de spyd og piler som hagler ned over dere, sett brystet frem som en speilblank målskive, og til gjengjeld for forbannelser, hån og sårende ord, fremvis overstrømmende kjærlighet. Således vil alle folk bli vitne til kraften til Det største navn, og se hvordan han har ledet alle jordens folkeslag til enhet; hvordan han har opplyst menneskets verden, og fått denne støvets jord til å utsende flommer av lys.

Disse menneskelige skapningene er som barn, de er ruskete og uansvarlige. Disse barn må oppfostres med uendelig, kjærlig omsorg, og pleies ømt i barmhjertighetens favn, så at de kan få smake den åndelige honningsødme i Guds kjærlighet; så at de kan bli som levende lys som utgyter sine stråler over denne mørke verden, og tydelig kan fornemme hva for noen strålende kroner av herlighet som Det største navn, den Urgamle Skjønnhet, har satt på hodene til sine elskede, og hva for en kjærlighet han har sendt inn i menneskenes bryst, og hva for noen vennskapets skatter han har frembragt blant alle mennesker.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 20-22

Det er mange måter å forholde seg på når vi opplever at noen gjør noe galt, opptrer provoserende, handler med ondskap. ‘Abdu’l-Bahá oppfordrer oss til å møte slike holdninger med vennlighet. Dette er bare mulig for en som allerede ser seg selv som et evig vesen, som i bunn og grunn ikke kan trues eller såres av noe i den materielle verden. Han ber oss se med omsorg på dem som er onde. Han vil vi skal se dem som barn som har gått seg vill, ikke som motstandere og trusler. Vi vet at Gud elsker alle mennesker, og ‘Abdu’l-Bahá gav oss eksemplet på hvordan den kjærligheten han her omtaler, kan leves. Å leve slik er bare mulig med Helligånden som hjelper. ‘Abdu’l-Bahás ånd er levende og er der til stadig hjelp og inspirasjon for oss. I den bønningen som avslutter teksten vi har sitert ovenfor, ber ‘Abdu’l-Bahá uttrykkelig

om at himmelske hærskarer skal gi oss ledelse for å kunne praktisere det han tidligere har beskrevet:

“O Gud, min Gud! Hjelp du dine betrodde tjenere til å få kjærlige og ømme hjerter. Hjelp dem til å utbre blant alle jordens nasjoner ledelsens lys som kommer fra hærskarerne i det høye. Sannelig, du er den sterke, den kraftfulle, den mektige, den alt underkuende, den alltid givende. Sannelig, du er den gavmilde, den nennsomme, den ømme, den rundhåndede.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 20-22

RETTFERDIGHET OG KJÆRLIGHET

Ethvert sivilisert samfunn må fastlegge visse spilleregler for hva enkeltmennesker har lov til å gjøre overfor andre og fellesskapet. Disse spillereglene formuleres i lover. For å trene mennesker til å overholde disse reglene innfører samfunnet straff for ulike forbrytelser. I tidligere samfunn var det slik at straff og hevn var nærmest ensbetydende: Dersom noen hadde begått et overgrep mot en person i ens ætt, var det ættens mektige menn som var ansvarlig for å straffe overgriperen eller hans ætt. Straffen var derfor ofte følelsesmessig motivert: det lå hevnmotiver bak. Den ætten som således ble utsatt for hevn, ville ofte ønske å hevne seg i sin tur. Resultatet kunne være århundrelange ættefeider. I et slikt samfunn hadde kjærlighet og tilgivelse dårlige kår.

Innføringen av rettsstaten løser dette problemet: En politimakt som selv har personlige hevnmotiver, tar seg av avstraffelse. Dermed fristilles individet til å praktisere nestekjærlighet og tilgivelse. Avstraffelse er ikke lenger et ansvar som hviler på den enkelte.

Denne løsningsmodellen er ført videre i den samfunnsorden

som bahá'íene arbeider for å skape. De fleste spørsmål som har å gjøre med grensesetting og irttesettelse og alt som har å gjøre med avstraffelse er henvist til de institusjoner som bærer fellesnevneren Rettferdighetens Hus. I våre dager er disse representert ved Det Universelle Rettferdighetens Hus som er det øverste organ i bahá'í-samfunnet, dernest nasjonale og lokale åndelige råd. Som enkeltmennesker er bahá'íene dermed fristilt til å praktisere full aksept, tilgivelse og kjærlighet overfor hverandre. Samtidig må vi godta at rådene er ansvarlig for grensesetting. Mange problemer i bahá'í-samfunnet skyldes at denne arbeidsdelingen ikke er forstått:

“Overalt innenfor Saken synes det største behovet å være å innprente vennene viktigheten av kjærlighet dem imellom. Det er en tendens til å lage et sammensurium av administrasjonens funksjoner og så forsøke å anvende dette på forholdet mellom enkeltmennesker, hvilket er svært uheldig, ettersom Rådet er et Rettferdighetens Hus i emning og er ment å administrere samfunnets affærer i henhold til Læren. Forholdet enkeltmennesker imellom er derimot styrt av kjærlighet, enhet, tilgivelse og et blick som overser andres feil. Når vennene engang har fattet dette, vil samværet dem imellom gli bedre, men de fortsetter å spille Åndelig Råd overfor hverandre og venter at Rådet skal opptre som et individ ...”

SHOGHI EFFENDI, 5/10-50, LL

Det er selvsagt situasjoner der man vil ønske å gi råd til andre, der man mener det er på sin plass å si fra om noe man mener bør gjøres på en bedre måte. Det dreier seg ikke om forhold som er av en slik graverende natur at de bør henvises til rådet; likevel føler man at en rettledning er på sin plass. I disse tilfellene understreker Skriftene at slike henvendelser skal skje på en ytterst vennlig og mild måte. Den som gir veiledningen skal ikke betrakte seg selv som bedre enn den andre eller se ned på vedkommende. Motivet å skulle gi

andre en lærepengje er et hevnmotiv, og er som sådan verken i overensstemmelse med kjærlighetens eller rettferdighetens lover.

“... Vis overbærenhet, velvilje og kjærlighet mot hverandre. Skulle noen av dere være ute av stand til å begripe en bestemt sannhet eller streve med å fatte den, vis ham da, når du taler med ham, et ytterst vennlig sinnelag og velvilje. Hjelp ham til å se og erkjenne sannheten uten å anse dere selv for å være ham det minste overlegen eller å inneha større begavelse.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB V

“Omgås alle mennesker, o Bahás folk, i vennskapelighetens og kameratskapets ånd. Vet dere om en bestemt sannhet, besitter dere en juvel som andre er berøvet, ja så del den med dem i et språk preget av den største vennlighet og velvilje. Hvis den blir mottatt, dersom den oppfyller sin hensikt, er deres mål nådd. Skulle noen avslå den, så overlatt ham til seg selv og bønnfall Gud om å lede ham. Vøkt dere for å behandle ham uvennlig. En vennlig tunge tiltrekker menneskenes hjerter. Den er åndens føde, den ikler ordene mening, den er kilden til visdommens og forståelsens lys.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXXXII

Å TILGI ANDRE

“La ikke hjertene deres såres av noen. Dersom noen begår en feil eller urett mot dere, må dere øyeblikkelig tilgi ham.”

'ABDU'L-BAHÁ, PUP 453

Den guddommelige kjærligheten fordrer at vi er villige til å elske alle mennesker. Denne kjærlighetskraften blir blokkert dersom ditt forhold til et annet menneske preges av nag, bitterhet eller hevngjerrighet. Den guddommelige kjærligheten gjør ingen unntak.

Derfor kan heller ikke du gjøre unntak hvis du ønsker å være en kanal for den guddommelige kjærlighetskraften. Å være kanal for den vil jo si at du mottar kraften selv. Dersom du holder den tilbake fra andre, holder du den tilbake fra deg selv. Du berører altså deg selv kjærligheten ved å holde den tilbake fra andre. Å tilgi andre blir helt vesentlig, for det blir å åpne kjærlighetskanalen både for deg selv og andre.

Tegnene på at du *ikke* har tilgitt andre mennesker kan være mange: De åpenbare tegnene er raseri, hat og sinne, bitterhet og nag, forakt og arroganse. Andre tegn kan være vanskeligere å oppdage, slik som skadefryd, kronisk nedtrykthet, eller et intenst ønske om ikke å ha noe med vedkommende å gjøre. Å tilgi andre er ikke å fornekte slike følelser eller late som de ikke er til, og noe mer enn bare å si at du tilgir den andre. Tilgivelse går dypere, den fordrer at følelsene glemmer det inntrufne, så du ikke lenger går og bærer på hat og bitterhet. Vi kan ikke presse oss selv til å tilgi, det blir sjelden ekte og når ikke dybden av problemet. Viktige skritt i denne retning er:

- ✧ å akseptere følelsene dvs. gjøre deg til venns med at du føler som du gjør uten å skyve vonde følelser bort, og uten å skyve dem over på andre
- ✧ legge tankene på det som har skjedd til side
- ✧ helt og fullt vende seg mot Gud og bønnfalle om hans kjærlighet og nåde, og glemme alt uten ham.³

Makter du dette, – ikke bare en gang men gjentakende ganger – vil du før eller siden oppleve at det som er gjort mot deg, bare er bagateller, – det er for intet å regne sammenliknet med den fryd og den fred som lysstrålene og varmen fra Guds kjærlighets sol fyller deg med.

Å tilgi kan i graverende tilfeller være en prosess som det kan ta flere år å gjennomføre. Bare det å ta fatt på prosessen og å være

3 Noen fremgangsmåter for å praktisere tilgivelse er grundigere diskutert i Lasse Thoresen *Nøkler til Forvandling* s. 274-291.

villig til å arbeide med de vanskelige følelsene, er noe som vil gjøre at den guddommelige kjærlighetskraften tiltrekkes av deg, for det er nettopp denne kraften du trenger. Den vil hjelpe deg med å reparere selvbildet ditt. For det er ikke mulig å tilgi andre helt og fullt dersom du fortsetter å betrakte deg som et offer, og ser deg selv omgitt av fiender. Den eneste veien å gå er den guddommelige kjærlighetens vei, og da må vi være villige til å ta et oppgjør med ethvert fiendebilde, og til å se alle prøvelser vi får, som gitt oss for at vi selv skal lære av dem og vokse på dem. Gud ønsker selvsagt ikke at mennesker skal såre andre. Men når det likevel skjer, hviler det også et ansvar på den som er såret, til å bruke hendelsen til selv å vokse. Når vi oppriktig ønsker det, vil himmelens hærskarer bistå oss, og vi vil til slutt makte å tilgi fullstendig. Dersom vi blir gående å bære på nag, vil vi derimot såre andre, selv uten å ville det bevisst, og vi vil selv være utestengt fra enhetens rike.

Kjærligheten er nå. Ikke å tilgi er å la noe som skjedde i fortiden og som altså ikke lenger er til, hindre oss i å oppleve kjærligheten nå. Å legge fortiden bak seg blir det helt sentrale. Guds kjærlighet er med deg nå, i dette øyeblikk når du leser dette, og vil være med deg i hvert øyeblikk du lever og i alle verdener hinsides. Å tilgi andre er å gi seg selv anledning til å motta den kjærlighetsgaven som er med oss fra evighet til evighet.

“Vi må aldri dvele for mye ved de holdninger og følelser som våre medtroende måtte nære overfor oss. Det aller viktigste er å fostre kjærlighet og harmoni og å overse all avvising vi måtte bli gjenstand for; på denne måten forstørres ikke menneskenaturens svakhet, og særheten eller holdningen til noen spesiell person fremheves ikke; snarere svinnes de bort i ubetydelighet sammenliknet med vår felles tjeneste til den Tro vi alle elsker.”

SHOGHI EFFENDI, 19/9-1948 LL 29

ALLE SØKER SANNHETEN

To mennesker kan oppleve samme sak helt forskjellig. Mennesker fra ulike kulturer har store forskjeller i tankegang, og i måten å oppleve verden. For å nevne ett eksempel: Regnbuen er et optisk fenomen med en helt trinnløs overgang mellom fargenyansene. I vår kultur har vi imidlertid delt regnbuen inn i syv ulike, atskilte trinn, og når vi ser på den, virker det som den selv er oppdelt i akkurat disse trinnene. Mennesker fra andre kulturer har organisert sanseopplevelsen ulikt. I enkelte kulturer regnes f.eks. grønt og blått som samme farge. I andre regnes gult og rødt som én farge. Folk fra disse kulturene vil dermed oppleve det de ser med øynene som ulikt. Men på tross av disse ulikhetene i opplevelse forblir virkeligheten – regnbuen – én.

Slik er det også med menneskers forhold til sannhet. Sannheten – som er den egentlige, dypeste virkeligheten – er én, men ulike mennesker oppfatter den ulikt, og nærmer seg den på ulike måter. Dette er det viktig å ha klart for seg, så ikke tilsynelatende forskjeller i mentalitet og tankegang får oss til å miste enheten av syne.

“... Når dere møter noen hvis meninger er forskjellige fra deres, vend dere ikke vekk fra dem. Alle søker sannheten, og det er mange veier som fører dit. Sannheten har mange sider, men den forblir alltid og i all evighet den samme.

Tillat ikke at forskjell i meninger eller tanker atskiller dere fra deres medmennesker eller at den blir årsak til uenighet, hat eller strid i deres hjerter.

Søk heller iherdig etter sannheten, og gjør alle mennesker til deres venner.”

‘ABDU’L-BAHÁ; ABV 29

8

Å GI VARIG GLEDE TIL ANDRE

“Den elskede skjønnhets Tro kaller menneskeslekten til trygghet og kjærlighet, til vennskap og fred; den har reist sitt tabernakel på jordens høydedrag og retter sin kallen til alle nasjoner. Kjenn derfor, o dere som er Guds elskere, verdien av denne dyrebare Tro, adlyd dens lære, vandre den vei som strakt er trukket opp og vis denne veien til menneskene. Hev deres røst og istem Rikets sang. Utbre den kjærlige Herres råd og veiledning vidt og bredt, slik at denne verden kan forandres til en annen verden, og denne mørke jord bades i lys, og menneskeslektens døde legeme reise seg opp og leve; og slik at hver sjel vil be om udødelighet gjennom Guds hellige ånde.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 1-3

Kjærligheten er et lys som skinner i mørke. Vår oppgave er det å gjenspeile dette lyset, så andre som er i mørke, vil få del i det. Kjærlighet er evig glede, og denne gleden er tett forbundet med troen på Gud. Denne gleden har vi selv fått del i. Og selvsagt vil vi dele den med andre, for det å deles med andre er noe som ligger i kjærlighetens eget vesen.

Det største vi kan gjøre i livet er å lede et annet menneske til kilden for evig glede og kjærlighet:

“Bedre er det å veilede én sjel enn å eie alt som er på jorden, for så lenge den veiledede sjel er under skyggen av den guddommelige enhets tre, vil både han og den som har veiledet ham, være mottakere av Guds kjærlige miskunn, mens jordisk gods ikke eies lenger enn til dødens stund. Veien til ledelse er kjærlighet og medlidenhet, ikke maktbruk og tvang. Dette har vært Guds fremgangsmåte i tidligere tider, og skal så være i all ettertid! Den som han behager, lar han tre inn i sin barmhjertighets skygge. Sannelig, han er den ypperste beskytter, den overmåte gavmilde.

Det finnes ikke noe paradisi som er mer vidunderlig for noen sjel enn det å bli gjort kjent med Guds manifestasjon i denne tid, å høre hans vers og å tro på dem, å oppnå hans nærvær som ikke er noe annet enn å oppnå Guds nærvær, å seile på den sjø som er hans velviljes himmelrike, og å få nyte de utsøkte frukter fra den guddommelige enhets paradisi.”

BAHÁ'U'LLÁH, SWB 77

Å utbre kjærlighet og sann glede, kan gjøres på mange måter:

“På denne dag er det den som sender trofasthetens beger rundt, som foretrekkes ved Herrens terskel; det er den som skjenker nådens juvel selv til sine fiender og gir en hjelpende hånd selv til sin falne undertrykker; det er den som, selv for sin bitreste fiende, vil være en kjærlig venn. Dette er Den elskede skjønnehets lære, dette er Det største navns råd ...

Snart vil deres forbigående dager være omme, og berømmelse og rikdom, velvære og gledene som denne avfallsdyng, jorden, kan gi, vil ha forsvunnet sporløst. Kall derfor menneskene til Gud og innby menneskeheten til å følge eksemplet til hærskaene i det høye. Vær dere kjærlige fedre for den foreldreløse og et tilfluktssted for den hjelpeløse, og et skattkammer for den fattige og et botemiddel for den som lider. Vær dere

hjelpere for undertrykkelsens ofre, beskyttere for de dårlig stilte. Tenk alltid på å yte en tjeneste for ethvert medlem av menneskerasen. Bry dere ikke om uvilje og avvísning, om ringeakt, fiendtlighet og urettferdighet; dere bør handle på motsatt vis. Vær oppriktig snille, ikke bare overflatisk. La hver eneste av Guds elskede gjøre noe godt for alle mennesker som krysser hans vei, og være til nytte for ham på en eller annen måte. La ham forbedre karakteren til hver og én, og vende om på menneskenes sinn. På dette vis vil den guddommelige ledelses lys skinne frem, og Guds velsignelser omsvøpe hele menneskeslekten; for kjærlighet er lys uansett hvor den har sin bolig; og hat er mørke, uansett hvor det har sitt bol. O Guds venner! For at det skjulte mysterium skal kunne stå åpenbart og alle tings hemmelige vesen bli bragt for dagen, bestreb dere på å fordrive mørket for evig og alltid.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 1-3

Når flammen i Guds sanne kjærlighet først er tent i ett hjerte, vil dens innflytelse spre seg. Denne innflytelsen er ikke begrenset til dette menneskets materielle aksjonsradius, virkningene av dette vil merkes både i øst og i vest, og i Guds usynlige verdener. Når et menneskes hjerte brenner med gudskjærlighetens ild, har dette en innvirkning både på denne verden og på de åndelige verdener hinsides denne. Vi må derfor ikke undervurdere betydningen av at vi selv eller andre får del i denne universelle kraften:

“O levende flamme av himmelsk kjærlighet! Ditt hjerte brenner med gudskjærlighetens ild i den grad at dens varme og stråling kan sees og føles på ti tusen mils avstand og dens varme og utstråling kan føles og sees. Den ild som tennes av det forgjengelige menneskes hånd, gir kun lys og varme til et lite rom, mens den hellige flamme som Guds hånd har tent, vil, om den så brenner i øst, sette vesten i brann og gi varme både til nord og syd; ja, den skal stige opp fra denne verden

for å brenne med sin heteste flamme i sfærene i det høye og la sitt lys flomme over den evige herlighets Rike.

*Lykksalig er du som har mottatt så himmelsk en gave!
Velsignet er du som er begunstiget med hans guddommelige foræringer!*

Guds herlighet hvile over deg og over dem som har grepet fatt i hans pakts og testamentes trygge feste.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 205

Menneskeheten trenger riktignok en ny samfunnsorden og vi bahá’íer arbeider for å opprette denne. Men samtidig har de fleste mennesker et intenst behov etter å få del i sann kjærlighet. Aktiv forståelse og aksept er noe vi kan tilby alle mennesker vi møter:

“Verdens folk trenger ikke bare bahá’í-troens lover og prinsipper – de trenger desperat å se den kjærlighet som den har frembragt i hjertene til sine følgesvenner, og å få del i den atmosfære av toleranse, forståelse, overbærenhet og aktiv vennlighet som bør være bahá’í-samfunnets kvalitetsstempel.”

SHOGHI EFFENDI, 5/12-42, LG n.1345

Bahá’í-samfunnet er et sted der mennesker skal kunne møte denne universelle kjærligheten. Enheten i bahá’í-samfunnet er dermed noe av grunnlaget for å gå ut å undervise andre om troen.

“I dag er det ett altoverskyggende behov, og det er enhet og harmoni blant Herrens elskede; for seg imellom bør de kun ha ett hjerte og én sjel, og så langt de makter bør de forenet motstå fiendskap fra alle verdens folkeslag; de må sette en stopper for alle nasjoners og religioners uopplyste fordommer og gi tilkjenne overfor ethvert medlem av den menneskelige rase at alle er blader på én stamme, fruktene på én gren.

Men før vennene har etablert fullkommen enhet seg imellom, hvordan kan de oppfordre andre til å leve i fred og harmoni?”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 277

Enheten i bahá’í-samfunnet blir derfor en viktig basis for å utbre kjærlighet til andre. Mange av forutsetningene for dette er allerede diskutert. Noen spesielle forhold drøftes i kommende avsnitt.

ENHET I BAHÁ’Í-SAMFUNNET

Bahá’í-samfunnet er et sted der mennesker møtes som ikke ellers ville valgt hverandres selskap. Som sådan blir det et utmerket sted for å øve seg på å praktisere den guddommelige kjærligheten. Utdringene kan være store. Det er da viktig å vite om en del retningslinjer som vil hjelpe en til å takle de meningsforskjeller og utfordringer som vil oppstå som en naturlig del av samfunnets vekst.

- ✧ Diskusjoner som lærespørsmål, altså hva som er en rett fortolkning av Skriftene, bør henvises til Troens institusjoner, i siste instans til Det Universelle Rettferdighetens Hus. Selvsagt er det slik at vi som individer både har anledning til og er oppfordret til å danne oss en forståelse av Skriftene. Det er når spørsmål om å fastlegge hva som er rett og galt på vegne av bahá’í-samfunnet kollektivt, at spørsmålet om autoritativ fortolkning av Skriftene oppstår. Spørsmål om dette kan ikke løses av individer:

“Kort sagt, o dere Guds troende! Teksten i den guddommelige Bok er slik: Hvis to sjeler kives og strides om ett av de guddommelige spørsmål, og er uenige og tretter, så tar de begge feil. Visdommen i denne uomstøtelige Guds lov er denne: At

det mellom to sjeler blant Guds troende ikke må oppstå strid og motsetning; at de kan tale sammen i den største vennlighet og kjærlighet. Skulle det minste spor av meningsstrid vise seg, så må de forbli tause, og ingen av partene må fortsette diskusjonen, men be Fortolkeren forklare spørsmålets kjerne. Dette er den uimotsigelige befaling!”

‘ABDU’L-BAHÁ, TDP 56

✧ Å ikke sammenblande individets og administrasjonens roller:

“Kjærlighet er den målestokk som må styre en troendes atferd overfor en annen. Den administrative orden forandrer ikke dette. Men dessverre blander vennene sammen begge, og forsøker å være et helt åndelig råd overfor hverandre med den disiplin og rettferdighet og upartiskhet som det organet må utvise, istedenfor å være tilgivende, kjærlige og tålmodige overfor hverandre som individer.”

SHOGI EFFENDI, 18/3-50: LG n.1340

✧ Ikke overadministrere i unge bahá’í-samfunn:

“Han ber deg inntrengende om å gjøre alt du kan for å fremme enhet og kjærlighet blant medlemmene i samfunnet der, etter som dette synes å være deres største behov.

I sin iver etter å administrere Saken mister nye samfunn altfor ofte av syne det faktum at disse åndelige forholdene mellom mennesker er langt viktigere og mer grunnleggende enn de regler og reguleringer som må styre samfunnsdriften.”

SHOGI EFFENDI, 4/10-50, LG n.1344

✧ Legge fortiden bak seg:

“Når det oppstår kritikk og bitre ord i et bahá’í-samfunn, finnes det intet annet botemiddel enn å legge fortiden bak seg,

og overtale alle impliserte til å snu arket over til en ny side og for Guds Sak og hans Tros skyld, å avstå fra å nevne de ting som har ledet til misforståelse og mangel på harmoni. Jo mer vennene diskuterer frem og tilbake og tviholder på at deres oppfatning er den rette, jo verre blir hele situasjonen.

Når vi ser den tilstand verden er i idag, må vi sannelig glemme disse fullstendig ubetydelige interne forstyrrelsene og forenet ile til menneskehetens frelse. Dere burde innstendig be deres med-bahá'ier om å innta denne holdning, og be dem støtte dere i en kraftanstrengelse for å få bukt med enhver kritisk tanke og ethvert uvennlig ord slik at Bahá'u'lláhs ánd kan strømme inn i hele samfunnet og forene det i hans kjærlighet og i tjeneste til ham.”

SHOGI EFFENDI, 16/2-51, LL

✧ Nittendagsfesten holdes for å fostre enhet og samhold:

“Nittendagsfesten ble innført av Báb og stadfestet av Bahá'u'lláh i hans hellige bok, Kitáb-i-Aqdas, slik at folk kan samles og utad vise fellesskap og kjærlighet, så de guddommelige mysterier kan bringes for dagen. Målet er samstemmighet, så hjertene kan bli fullt forenet gjennom dette fellesskapet og det kan skapes gjensidighet og innbyrdes hjelpsomhet ...”

'ABDU'L-BAHÁ, CC Vol I, n.934

“Dere må fortsette å holde nittendagsfesten. Dette er svært viktig og svært bra. Men når dere kommer til møtene, så frigjør dere fra alt dere har i hjertet før dere går inn, og befri tanke og sinn for alt annet enn Gud, og tal til hjertet. La alle gjøre dette til en kjærlighetens forsamling, la den bringe opplysning, gjør dette til en sammenkomst hvor hjertene tiltrekkes, omgi den med lysene fra den høyeste hærs-kare, så dere kan samles i den største kjærlighet.

O Gud! Fjern alt som er årsak til uenighet, og bered for

oss alle de ting som er årsak til enhet og harmoni! O Gud! Nedsend himmelsk vellukt over oss, og gjør dette møtet om til et himmelsk møte! Skjenk oss ethvert gode og føde av alle slag! Gis oss kunnskapens føde! Bered kjærlighetens føde for oss! Forlen oss med den himmelske opplysnings føde!

La hjertet minnes dette, og gå så inn til enhetsfesten.”

‘ABDU’L-BAHÁ, CC Vol 1, n.933

✧ Oppmuntre, ikke kritisere

“Beskytteren tror at en stor del av de vanskelighetene som de troende ... føler at de lider under, har sin grunn i at de verken har forstått administrasjonen riktig eller korrekt satt den ut i praksis. De synes, mange av dem, å være tilbøyelige til ustanselig å utfordre og kritisere vedtakene i sine Råd. Dersom bahá’iene undergraver de ledere som, riktignok kanskje på en svært umoden måte, forsøker å samordne bahá’i-aktiviteter og administrere bahá’i-anliggender, dersom de uopphørlig kritiserer deres handlinger og utfordrer eller forkleiner deres vedtak, så forhindrer de ikke bare at Troen kan gjøre raske fremskritt og utvikle seg, men de støter også bort utenforstående som med rette kan sette spørsmålstegn ved hvordan vi noensinne kan forvente å forene hele verden når vi er så splittet oss imellom!

Der finnes bare ett botemiddel for dette: Å studere administrasjonen, å adlyde Rådene, og at hver enkelt troende bestreber seg på å forbedre sin egen karakter som bahá’í. Vi kan aldri utøve den innflytelse over andre som vi kan utøve over oss selv. Dersom vi er bedre, dersom vi viser kjærlighet, tålmodighet og forståelse overfor andres svakheter; dersom vi bestreber oss på aldri å kritisere, men heller å oppmuntre, så vil andre gjøre likedan, og vi vil virkelig hjelpe Saken gjennom vårt eksempel og vår åndelige styrke. Overalt er det

slik at bahá'íene finner det svært vanskelig å tilpasse seg når administrasjonen først er etablert. De må lære seg å adlyde for enhetens skyld, selv når Rådet måtte ta feil. De må, til en viss grad, ofre sin personlige betydning slik at samfunnets liv skal kunne vokse og utvikle seg som et hele. Disse tingene er vanskelige – men vi må innse at de vil lede oss til en mye mer fremragende, mer fullkommen levemåte når Troen er grunnlagt på rett måte i samsvar med administrasjonen.”

pva. SHOGHI EFFENDI, 26/10-43, CC II n. 1469

✧ Universell deltakelse

“Den virkelige hemmelighet bak universell deltagelse ligger i Mesterens ofte uttrykte ønske at vennene bør elske hverandre, stadig oppmuntre hverandre, arbeide sammen, være som én sjel i ett legeme ...”

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS, MUHJ n.19

Å UNDERVISE ER Å UTBRE KJÆRLIGHET.

“Hvis det blant vennene kunne oppstå sann kjærlighet – kjærlighet fundert på gudskjærlighet – da ville Saken spre seg uhyre raskt.”

SHOGHI EFFENDI, 18/3-50: LG n. 1340

Å undervise bahá'í-troen til andre vil si å gi kjærlighetens flamme videre. Vi er ikke engasjert i å overbevise, men gi dem kontakt med kjærlighetens kilde. Vi ber ikke om noe fra dem, men tilbyr den største gave.

“O venner! Brenn med gudskjærlighetens ild, så at folks hjerter vil opplyses av kjærlighetens lys. Bønnfall Gud, be til ham og påkall ham ved midnatt og morgengry. Vær ydmyke

og føyelige overfor Gud, og fremsyng takksigelsens vers både morgen og kveld, for han førte deg til det åpenbare lys og viste deg den rette sti og bestemte for deg at du skulle nå nærhetens stade i hans underfulle Rike. Sannelig ber jeg Gud om hver eneste dag å gi deg i større monn av ledelsens lys og å skjenke deg sin gave av dyd, velvære og ro ...”

‘ABDU’L-BAHÁ, BWF 359-60

Å spre lys i mørke, åpenhet der sinnene er lukket, fred der det er krig er den oppgave vi bahá’ier arbeider med. Vår visjon, gitt oss av Bahá’u’lláh, er en fredelig verden. Kjærligheten er grunnlaget for denne freden. La oss derfor bli til redskaper for kjærlighet, fred og opplysning.

“Kjærlighet er større enn fred, for fred er grunnlagt på kjærlighet. Kjærlighet er fredens hovedanliggende, og fred er et resultat av kjærlighet. Inntil man har oppnådd kjærlighet, kan det ikke finnes fred; men det finnes en såkalt fred uten kjærlighet. Den kjærlighet som er fra Gud, er den grunnleggende. Denne kjærlighet er gjenstand for all menneskelig oppnåelse, himmelens utstråling, menneskets lys.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 169

“Hans velsignelsers portal står vidt åpen, og hans tegn er gjort vitterlig, og sannhetens herlighet flammer synlig, og uuttømmelige er velsignelsene. Vit dere hvor verdifull denne tiden er! Bestreb dere av hele deres hjerte, løft stemmen og rop ut, helt til denne mørke verden fylles med lys og denne skyggenes trange dal er blitt bred, og denne støvhaug av flyktige øyeblikk er forandret til et speil for himmelens evige haver og jordkloden har mottatt sin del av himmelsk nåde!

Da vil aggresjonen smuldre hen, da vil alt som bidrar til splid tilintetgjøres og enhetens reisverk settes opp – slik at det Velsignede Tre kan kaste sin skygge over øst og vest, og

den menneskelige enhets tabernakel kan reises på de høyeste tinder, og flagg med kjærlighetens og fellesskapets tegn vaie fra sine stenger rundt om i hele verden inntil sannhetens sjø løfter sine bølger høyt, og jorden frembringer de endeløse velsignelsers roser og søte urter så den fra pol til pol blir Abhá-paradiset selv.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 36

DEL III

Å VANDRE

DEN GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHETENS VEI

FORSLAG TIL ÅNDELIGE ØVELSER

INNLEDNING

Å praktisere guddommelig kjærlighet forutsetter et endret perspektiv, – ett som er ganske forskjellig fra vår tilvante tankegang. Forslagene til åndelige øvelser som er formulert her, har til hensikt å forandre enkelte tankevaner, slik at denne formen for kjærlighet blir et fremherskende perspektiv i alt vi foretar oss.

Kjærlighet er alltid en relasjon: mellom den enkelte og Gud, og mellom medmennesker. Guddommelig kjærlighet, som i bunn og grunn ikke er betinget av skapte ting eller menneskelige relasjoner, utvikles best mellom oss og Gud. For en bahá'í er Gud representert ved hans manifestasjon for denne tid, Bahá'u'lláh, og av hans sønn, 'Abdu'l-Bahá. Gjennom dem kan vi erfare kraften i den guddommelige kjærligheten og bli bekreftet i vår tro på en evig, transcendent virkelighet.

Øvelsene vi presenterer her har to siktemål: Det ene er å skape en åndelig tilstand der hvert enkelt individ blir mottakelig for å erfare nærværet av den guddommelige kjærlighetens ånd i sitt eget hjerte og sinn. Det andre er å forandre individets holdning overfor medmennesker og verden slik at det vil se sine medmennesker i lyset av sann enhet. Øvelsene foreskriver ikke en spesiell atferd, – bahá'í-skriftene er full av gode forslag når det gjelder dette og alle er ment å studere dem hver morgen og kveld. De er heller ment å skulle endre selve *motivasjonen* for vår atferd, gjennom å sette i gang en prosess der veiledningen fra Skriftene kan bli internalisert i den enkeltes hjerte. Gjennom inspirasjo-

nen fra de hellige Skriftene og Helligånden kan vi så gå inn i en kreativ prosess for å revitalisere våre egne liv og alle våre menneskelige relasjoner og bli fullstendig nedsenket i kjærlighetens og tjenestens sjø. Fokus for øvelsene er således å styrke evnen til å bli kanaler for denne kraften. For å oppnå dette aktiverer vi helligåndsprinsippet, både i studiet av Skriftene, og i vår praktisering av guddommelig kjærlighet.

Det samme prinsippet vil hjelpe oss å finne kreative løsninger i situasjoner hvor vi føler oss maktesløse.

Bahá'í-skriftene representerer Helligåndens inspirasjon som formulert av Báb og Bahá'u'lláh. I tillegg til deres åpenbarte tekster vil presiseringene som gis i skriftene til 'Abdu'l-Bahá, Shoghi Effendi og Det Universelle Rettferdighetens Hus være viktige. Selv om praktisering av helligåndsprinsippet kan gi oss økt innsikt i hvordan å forstå og praktisere veiledningen som gis i Skriftene med henblikk på vårt eget, individuelle liv, gir det oss imidlertid ingen rett eller autoritet til å lede andre i vesentlige spørsmål som angår tolkning av Skriftene. Dersom vi får idéer for hvordan å utvikle samfunnet, vil dette måtte skje etter rådslagning med Troens institusjoner.

Bahá'í-skriftene forsikrer oss om at enhver bestrebelse som er i overensstemmelse med hans Pakt, vil motta guddommelig støtte. Dermed kan vi føle oss forvissnet om at vi vil bli veiledet og hjulpet av Den hellige ånd når vi bestreber oss på å utvikle kjærlighet og enhet, og når vi deler den transcendent lykkefølelse som ledsager disse, med andre.

De åndelige øvelsene i denne boken er kun forslag. De bør altså ikke undervises som om de var en integrert del av bahá'í-religionen. Øvelsene er jo ingen forutsetning for åndelig vekst for alle og enhver; vilkårene for dette er klart og tydelig uttrykt i Skriftene selv. Øvelsene er for ditt personlige bruk, og det rette sted å diskutere dem er i sammenkomster der bahá'íer

som er spesielt interessert i bønn og meditasjon, søker etter mer detaljerte og spesielle innfallsvinkler, og derfor er spontant motivert for å pålegge seg selv en viss disiplin i en begrenset periode av sitt liv for å utvikle åndelige og personlige egenskaper. Selvsagt kan de deles med andre som uttrykker denne spesielle interessen.

ÅNDELIGE ØVELSER

Når du utfører disse øvelsene forutsettes det at du praktiserer bønn og meditasjon, slik bahá'í skriftene oppfordrer oss: Daglig å lese hellige skrifter hver morgen og kveld, å fremsi den (korte) obligatoriske bønningen en gang midt på dagen, og å utføre meditasjonen over Det største navn.

ØVELSE I IHUKOMMELSE AV GUD

Den første øvelsen fokuserer på benyttelsen av Det største navn i meditasjon. Gjennom denne øvelsen vil du øke din evne til å vende deg helt og fullt til Gud og glemme alt annet enn ham. Dette er en viktig forutsetning for å gjøre hjertet mottakelig for inspirasjon fra Helligånden. Her er noen forslag til hvordan meditasjonen på Det største navn kan utføres.⁴

Fremsigelse av Det største navn nittifem ganger er en av de åndelige lovene som Bahá'u'lláh åpenbarer i Kitáb-i-Aqdas:

4 For en mer detaljert redegjørelse, se Lasse Thoresen: *Nøkler til Forvandling* s. 171-180

“Det er blitt forordnet at den som tror på Gud, Dommens Herre, hver dag skal sette seg, etter å ha vasket sine hender og så sitt ansikt, og vendt mot Gud gjenta “Alláh-u-Abhá” nittifem ganger. Slik lød påbudet fra himlenes Skaper da han inntok sine navns troner med majestet og velde. Foreta likeledes avvaskning for den obligatoriske bønningen. Dette er befalingen fra Gud, den uforlignelige, den uhemmede.”

BAHÁ'U'LLÁH, KAŞIŞ

Det største navn skal gjentas 95 ganger (= 5 x 19) i en sesjon hver dag. Den enkleste måten å gjøre dette på er å holde tellingen ved å bruke en rosenkrans eller et bønnekjede med 95 kuler. Bønnekransen bør ha en “stopper” slik at hånden kan kjenne det når de 95 gjentakelsene er foretatt. Hvis kulene er store, kan de trekkes over midtledet på pekefingeren med tommelen. Hvis kulene er mindre, kan man bruke langfingeren til å trekke dem over fingertuppene til tommel og ringfinger som holdes sammen.

Kroppsstilling

Bahá'u'lláh spesifiserer at man bør sitte når man gjør denne meditasjonen.

Gjentakelse av Navnet

Det står ikke noe i Skriftene om hvorvidt gjentakelsen av Det største navn skal gjentas høyt eller stille. Ordet “resitasjon” blir noen ganger brukt om denne typen meditasjon og likeledes for lesning av Bahá'u'lláhs skrifter. Dette ordet antyder en syngende tone heller enn et snakkende tonefall. Prøv å “syng” ordet på en enkelt tone. Dette får stavelsene i ordet til å klinge tydeligere.

Øynene kan holdes åpne eller lukkede. Hvis du velger å holde øynene åpne, unngå å bruke dem aktivt. Forsøk i stedet å fokusere dem på et punkt eller hold dem ufokusert. Oppmerksomheten bør hovedsakelig være fokusert på lyden av Navnet, og på det åndelige innholdet i Navnet, ikke på det du ser med åpne øyne.

Forslag for begynnere

Generelt vil en meditasjon som blir utført stille (uten bruk av stemme), og med lukkede øyne være av større verdi i utvikling av “indre hørsel” og “indre syn”.⁵ Dette kan være viktig for en som akkurat har begynt å meditere. Ikke desto mindre, de som har en tendens til å dagdrømme eller fortape seg i andre tanker, kan finne det lettere å si Det største navn høyt, eller med åpne øyne.

Et forslag er å starte med å si Det største navn høyt, og gradvis begynne å si det mer og mer stille. Start så med å si Navnet mentalt, bare ved å tenke på lyden i ordene. Lytt til sist bare etter Navnet som klinger i bevisstheten din uten noen anstrengelse fra din side.

Fleksibilitet i utførelsen

Meditasjonen over Det største navn krever kombinasjon av en fysisk aktivitet, telleprosessen, med en mental eller åndelig aktivitet. Fokus bør være på Det største navn, og ikke på tellingen til fingrene. Du kan spontant ønske å forandre måten du intonerer Det største navn på: raskere eller saktere, sterkere eller svakere, høyere eller lavere. Vær mottakelig for slike impulser, – la det skje. Hvis tempoet forandrer seg, må også den fysiske aktiviteten (tellingene) forandre seg til å bli synkron. La Navnet bestemme tempoet, ikke fingrene.

Forut for denne meditasjonen bør det skje en avvaskelse, det vil si vasking av hender og ansikt.

Å glemme alt uten Gud og påkalle hans Ånd

Meditasjonen over Det Største navn er en hjelp til å glemme alt unntatt Gud og å påkalle hans ånd.

5 For en drøfting av de indre sansene og hvordan å utvikle dem, se Lasse Thoresen *Nøkler til Forvandling* s.132

“Sann ihukommelse er å nevne Herrens Navn, den høyt priste, og glemme alt annet enn ham.”

BAHÁ'U'LLÁH, TB 155

To aspekter av denne meditasjonen kan derfor skjelnes: Det ene er å legge fra seg tanker og bekymringer som sinnet er opptatt av og som hindrer oppmerksomheten fra å vende seg henimot Gud. Det andre er å vende de indre sansene mot Guds åsyn og påkalle hans kraft. Disse to aspekter som vi skal diskutere hver for seg er faktisk gjensidig avhengig av hverandre. 'Abdu'l-Bahá vektlegger at hvis man skal motta inspirasjon fra Guds ånd, må sinnet være tomt og rent, og hjertet helt rettet mot Gud:

“Jeg forsikrer deg nå, o Guds tjener, at hvis ditt sinn tømmes og lutres for all omtale og tanke og ditt hjerte drages helt og fullt mot Guds rike, og du glemmer alt unntatt Gud og har samfunn med Guds ånd, da vil Den hellige ånd bistå deg med en kraft som vil sette deg i stand til å gjennomtrengre alle ting, og et blendende lysglimt som opplyser alt rundt om, en strålende flamme midt på himmelen, vil lære deg det du ikke vet om universets faktiske forhold og om den guddommelige lære.”

'ABDU'L-BAHÁ, BWF 369

Her er noen forslag til hvordan utføre dette i praksis:

Å stilne sinnet

Mens du mentalt gjentar Det største navn, forsøk å lytte til hvordan lyden finner gjenklang i sinnet. Hvis tankene dine vandrer, gjenoppta rolig ditt fokus på Navnet. Tanker har en lyd i sinnet. Praktiser å la tankene slippe ved å omfokusere din oppmerksomhet fra å lytte til lyden av dine tanker til lyden av Det største navn. Denne omfokuseringen bør gjøres varsomt og gradvis, uten noe forsøk på å tvinge tanker vekk. Hvis du aktivt

avviser tanker under meditasjonen, kan det føre til en usunn mental vane med å undertrykke egne tanker, noe som kan resultere i at disse tankene kommer tilbake med større kraft i det lange løp. La heller tankene flyte fritt idet du varsomt plasserer lyden av Det største navn i sentrum for din oppmerksomhet nok en gang.

Påkallelse

Når du har nådd en avspent, oppmerksom og tankefri tilstand mens du bruker Det største navn, forsøk så å rette oppmerksomheten mot Gud. Bruk Det største navn til å påkalle Guds Ånd. Selv om påkallelsen går ut fra deg henimot det himmelske rike, forblir du jordet og ydmykt åpen. Hold lyden av navnet nært til deg. Oppretthold en rolig, ikke dømmende, og åpen holdning mens du gjentar Det største navn. Gjennom denne prosessen med påkallelse, nærmer du deg det helliges nærvær.

“O lysets sønn! Glem alt uten meg og søk samvær med min ånd. I dette finnes mitt buds innerste mening, vend deg derfor hen til det.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 16

“O tilværelsens sønn! Ditt hjerte er mitt hjem; gjør det rent og hellig, så jeg kan stige ned i det. Din ånd er stedet for min åpenbaring; rens den, så jeg kan manifestere meg der.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 59

ØVELSE II

TENN I MITT BRYST ILDEN FRA DIN KJÆRLIGHET

“Lukk opp, O folk, menneskehjertenes porter med nøklene av erindringen om ham, som er Guds ihukommelse og visdommens kilde blant dere. Fra hele verden har han utvalgt sine tjeneres hjerter og gjort hvert av dem til sete for sin herlighets åpenbaring. Hellige dem derfor fra ethvert stenk av smuss, for at de ting hvortil de var skapt, måtte bli innrisset i dem. Dette er i sannhet et tegn på Guds gavmilde gunstbevisning ...

Bestreb dere, O folk, for at deres øyne må bli rettet henimot Guds barmhjertighet, for at deres hjerter må bringes i harmoni med hans underfulle ihukommelse, for at deres sjeler må hvile trygt i hans nåde og gavmildhet og at deres føtter må betre hans velbehags sti.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXXXVI

“For kjærlighet til Gud og åndelig tiltrekning renser og lutrer virkelig menneskehjertet, og iklær og pryder det med hellighetens plettfriske drakt; og når først hjertet er fullstendig tilknyttet Herren og bundet over til Den velsignede fullkommenhet, da vil Guds nåde bli åpenbart.

Denne Gudskjærlighet er ikke av legemet, men helt og fullt av sjelen. Og de sjeler hvis indre vesen er tent av Gudskjærligheten, er likesom lysstråler som sprer seg; de skinner som hellighetens stjerner i den rene og krystallklare himmel ... La dem se Den velsignede skjønnhet, og føle flammen og ekstasen ved dette møte og bli målløse av undring og age.”

'ABDU'L-BAHÁ, SWAB 202-203

“Hvis du synes at du trenger noen å se for deg når du ber, så tenk på Mesteren. Gjennom ham kan du tiltale Bahá'u'lláh.

Prøv så gradvis å tenke på manifestasjonens egenskaper, og på det viset vil et tankebilde svinne bort, for når alt kommer til alt, er det ikke legemet som er tingen. Hans ånd er der og er det essensielle, evigvarende element.”

SHOGHI EFFENDI, 31/1-49 PMDA

De følgende øvelsene bør gjøres daglig (fem til ti minutter) i noen dager eller uker, før du går videre i dette programmet.

I denne meditasjonen vil ditt fysiske hjerte bli brukt som et symbol for ditt åndelige hjerte, dvs. senteret for hele ditt vesen, deg selv. Målet for denne øvelsen er å utvikle kjærlighet og andektighet overfor Paktens Midtpunkt, ‘Abdu’l-Bahá, og gjennom dette å bli i stand til å fokusere hjertet helt og fullt på Guds kjærlighet.

- ✧ Les historier om livet til ‘Abdu’l-Bahá, eller les hans skrifter. Studer et bilde av ‘Abdu’l-Bahá. Lukk så øynene dine og sentrer din oppmerksomhet på ditt fysiske hjerte.
- ✧ Lag et bilde av hva du nettopp har lest og sett med ditt indre øye, mens du lar kjærligheten din til Gud, Bahá’u’lláh eller ‘Abdu’l-Bahá gløde i brystet.
- ✧ La det mentale bilde etter hvert forsvinne, mens du fortsetter å holde hjertet vendt mot det åndelige senter for kjærlighet, lys og kraft.
- ✧ Lær den følgende bønningen utenat, og bruk den før du begynner meditasjonen.

“Tenn derfor, o min Gud, din kjærlighets ild i mitt bryst, slik at dens flamme kan brenne opp alt annet enn min ihukommelse av deg, slik at ethvert spor av fordervet attrå i meg fullstendig kan utslettes, og slik at intet må bli tilbake uten lovprisningen av ditt overopphøyede og overmåte herlige vesen. Dette er min sterkeste lengsel, mitt brennende ønske, o du som styrer

alle ting, og som har hele skapningens rike i din hånd. Du gjør sannelig hva du vil. Ingen Gud er der utenom deg, den allmektige, den overmåte herlige, den evig tilgivende.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 145

“O menneskebarn! Fryd deg over ditt hjertes lykke, så at du kan bli verdig til å møte meg og gjenspeile min skjønnhet.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 36

* * * * *

De to foregående øvelsene vil fortsatt være nyttige som deler av de neste øvelsene. Disse skal imidlertid bare gjøres en og en over en begrenset tidsperiode.

På hver av de følgende øvelsene bør du bruke fra noen få dager opptil maksimum et par uker. Når du har gått igjennom alle sammen, kan du repetere dem forfra. Hvis du arbeider intensivt med dem over en begrenset periode, vil du antagelig erfare at de vil forandre livet ditt på noen måter, og øke din glede og utstråling.

Etter å ha lagt dem til side for en stund, vend tilbake til dem etter noen få måneder hvis du merker at du glipper tilbake i gamle mentale vaner. Målet med øvelsene er at det åndelige perspektivet som de leder deg inn i, skal bli en permanent og integrert måte å betrakte verden på og en naturlig måte å relatere til dine medmennesker. Øvelsene er en hjelp til å ta dette skrittet, men til forskjell fra de obligatoriske bønnene og andre grunnleggende åndelige øvelser, er de ikke laget for at du skal bruke dem for resten av livet.

ØVELSE III
JEG VELGER Å SE VERDEN I LYS AV
GUDDOMMELIG KJÆRLIGHET

“O menneske med to slags syn! Lukk det ene øye og se med det annet. Lukk det ene for verden og alt som er i den, og se med det annet den Elskedes hellige skjønnhet.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P12

“På enhver skapt tings innerste virkelighet har han utgytt lyset fra et av sine navn og gjort det til mottager av en av hans egenskapers herlighet. På menneskets innerste vesen, har han imidlertid formet et brennpunkt for alle sine navns og egenskapers stråleglans og gjort det til et speil av hans eget Selv.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB XXVII

“Han har fra den hele verden utvalgt sine tjeneres hjerter og dannet hvert av dem til et sete for sin herlighets åpenbaring. Hellige dem derfor fra ethvert stenk av smuss for at de ting hvortil de var skapt, kan bli risset inn i dem. Dette er i sannhet et tegn på Guds gavmilde gunstbevisning ...”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXXXVI

Forslag til meditasjon hver morgen og kveld (ca 15 min.):

1. Les igjennom sitatene ovenfor. Lær utenat det første sitatet (fra De skjulte ord). Repetér det hver gang du begynner denne meditasjonen.
2. Be til Gud om å hjelpe og veilede deg til å innse meningen med Ordet.
3. Se deg om i rommet eller på stedet der du er. Ikke velg noen spesiell ting som kan være vakker eller tiltrekkende, la være

å unngå å se noe som kan være frastøtende eller stygt.

4. Alt du ser, kan bli sett med øyet til ditt ego, ditt lavere selv. Egoet ditt rommer følelser som *lyst, hat, depresjon, frykt, angst, forakt* eller *likegyldighet*. Etter hvert som du ser på hver ting, sier du til deg selv: “Jeg kan se i den _____ (sett inn navnet for tingen) som en gjenstand for min _____ (sett inn et ord slik det er nevnt ovenfor).” Forsikre deg om at du ikke dveler lenge på noen følelse. Hvis du oppdager at du blir fanget i dine tanker og følelser, korriger deg selv varsomt ved å se på andre gjenstander, og observer disse på samme måte. Poenget er for deg å bli i stand til å *vitne* om noen av vanene til ditt lavere selv, ikke å fortape deg i dem. Å vitne om vår maktesløshet gjør vi hver dag i den korte obligatoriske bønningen.

5. Lukk øynene. Med ditt indre øye, se rommet som du akkurat så. Se så på hver ting med øynene lukket, gjenta den samme setningen “Jeg kan se i den _____ (sett inn navnet for tingen) som gjenstand for min _____ (sett inn ordet slik som nevnt ovenfor: *lyst, hat, depresjon, frykt, angst, forakt* eller *likegyldighet*).”

6. Si nå til deg selv: “Dette er verden som mitt ego skaper den. Men jeg kan bestemme meg for å se verden som Gud skapte den.” Bruk så Det største navn som påkallelse (Yá Bahá-u’l-Abhá!), og prøv en kort stund ikke å tenke på noen ting. Ikke noe bilde, ingen tanke, ingen støy av ord som fremdeles klinger i sinnet, bare stillhet og oppmerksomhet i noen få sekunder: På denne måten forsøker du å “glemme alt uten Gud”.

7. Åpne så øynene dine, se rundt deg på tingene uten å være selektiv, og si til hver ting: “Jeg ser i den _____ (en

egenskap ved Gud, slik som *skjønnhet, storhet, kunnskap, sammenheng, enhet, kjærlighet, lys, styrke, kraft, variasjon, kreativitet, oppfinnsomhet, håndverksferdighet, perfeksjon, glede, osv.*.”

8. Lukk øynene dine igjen, se på rommet med lukkede øyne og fortell hver ting: “Jeg ser i deg _____ (*en egenskap ved Gud slik som skjønnhet, storhet, kunnskap, sammenheng, enhet, kjærlighet, lys, styrke, kraft, variasjon, kreativitet, oppfinnsomhet, håndverksferdighet, perfeksjon, glede, osv.*)”
9. Som avslutning, bruk Det største navn som en påkallelse igjen, gjør ditt hjerte rent og hellig ved å slippe alle tanker, alle bilder, og hvil en kort stund i fred, lykke og glede ved å se verden slik Gud har ment den, og sentrer deg selv i hjertet ditt som er Guds hjem. Eller, hvis du foretrekker, gjenta Det største navn 95 ganger.
10. Åpne øynene dine, bestem deg for å se verden som gjenspeiling av Guds egenskaper så ofte som du kan i dag, i det du forteller hver ting du står overfor i det stille at de er Guds velsignede skapninger, at alt er en dør til hans kunnskap og gjenspeiler hans navn.
11. Etter å ha fremsagt den obligatoriske middagsbønnen, sett deg ned i to minutter. Lukk øynene dine, og tenk igjen hvordan det å gjøre denne øvelsen kan hjelpe deg til å oppfylle hensikten med å kjenne og tilbe Gud. Reflektér også over hjelpeløsheten og fattigdommen i de tanker som ditt ego tenker, og rikdommen og styrken i Guds måte å se på verden på.
12. Del gjerne denne betraktningmåten med andre mennesker ved å antyde hvordan verden og andre mennesker gjenspeiler guddommelige egenskaper.

ØVELSE IV

JEG BETRAKTER MEG SELV PÅ SAMME MÅTE SOM GUD BETRAKTER MEG

“O åndens sønn! Jeg skapte deg rik, hvorfor bringer du deg selv i fattigdom? Edel skapte jeg deg; av hvilken grunn fornedrer du deg? Av kunnskapens kjerne gav jeg deg liv, hvorfor søker du opplysning fra noen annen enn meg? Av kjærlighetens leire gav jeg deg form, hvordan kan du være opptatt av en annen? Vend blikket mot ditt eget selv, og du vil finne meg i ditt indre, mektig, sterk og selvbestående.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 13

“Med kraftens hender formet jeg deg og med styrkens fingre skapte jeg deg; og jeg har senket mitt lys over ditt indre. Vær du tilfreds med det og søk intet annet, for mitt verk er fullkomment og mitt bud er bindende. Betvil det ikke og vær ikke mistroisk.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 12

“O menneskebarn! Du er mitt herredømme og mitt herredømme forgår ikke; hvorfor frykter du din undergang? Du er mitt lys og mitt lys skal aldri bli tilintetgjort; hvorfor frykter du tilintetgjørelse? Du er min herlighet og min herlighet svinner ikke; du er min kledning og min kledning skal aldri slites ut. Lev derfor i kjærlighet til meg, så du kan finne meg i herlighetens rike.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 14

“O tilværelsens sønn! Du er min lampe og mitt lys er i deg. Lån din stråleglans fra dette og søk ingen annen enn meg. For jeg har skapt deg rik og gavmildt utøst min gunst over deg.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 11

“O tilværelsens sønn! Min kjærlighet er min faste borg. Den som trer inn der er trygg og sikker, og den som vender seg bort skal sannelig fare vill og gå til grunne.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 9

“O ytringens sønn! Du er min festning; gå inn der, så du kan leve i trygghet. Min kjærlighet er nedlagt i deg; erkjenn det, og du vil finne meg nær.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 10

Forslag til meditasjon hver morgen og kveld (ca 15 minutter)

Velg ett av sitatene ovenfor for én øvelse. Lær det utenat, og anvend anvisningene nedenfor på det under meditasjon i noen dager. Velg så et annet, og gå igjennom samme anvisning. På denne måten vil du bruke fra én til tre uker på denne øvelsen.

1. Start meditasjonen med å gjenta sitatet som du har valgt. Be om Guds hjelp til å forstå det og til å erfare dets realitet i ditt liv.
2. Formulér så ditt tilsvarende til sitatet i form av en kort, positiv affirmasjon av typen:
“Jeg tror at dette er min sanne identitet.”
“Jeg vil tro det Gud sier at jeg er, heller enn hva andre personer tenker at jeg er.”
“Jeg er villig til å forandre min forestilling om hva jeg er, for å samstemme meg selv med den Bahá'u'lláh sier jeg er, for han vet bedre.”
“I mitt hjerte finner jeg _____”(velg en egenskap fra sitatet, slik som edelhet, kjærlighet, lys, styrke, herlighet, å være evig).
“Mine mangler er uviktige og varer ikke, men mine gode

egenskaper er evigvarende.”

“Jeg vil søke tryggheten i Guds kjærlighet i dypet av mitt eget hjerte.”

“Ikke noe som hender meg i denne verden, kan noensinne frata meg den evige egenskapen _____”
(velg en egenskap).

“Når jeg forblir i Guds kjærlighet, er jeg helt og fullt og for alltid trygg.”

“Hvis dette er sant, kan ingen i denne verden noensinne virkelig skade meg.”

Du kan finne din egen formulering, din egen måte å besvare Guds uttalelse om deg på.

3. Etter å ha formulert en affirmasjon om din sanne identitet, be om at Den hellige ånd vil lære deg om ditt sanne selv. Lukk øynene dine, påkall den ved å bruke Det største navn (Yá Bahá'u'l-Abhá!), glem enhver tanke og forestilling for et øyeblikk, og nyt stillheten en kort stund.
4. Gjenta affirmasjonen din; spør så hvordan dette kan bli sant for ditt eget liv. Lytt så til tankene som kommer i sinnet ditt. For å kunne begynne denne nye formen for tenkning, som er tenkningen til ditt høyere selv, kan det være en hjelp å forestille seg hva 'Abdu'l-Bahá sier til deg om emnet. Det er Guds visdom nedlagt i din egen sjel som du nå skal lytte til. Tankene som blir skjenket deg av Den hellige ånd er alltid kjærlighetsfulle, de er fulle av forsikring, og de gir fred til hjertet ditt. Lytt til stillheten i hva ditt høyere selv kan fortelle deg om din sanne og evige identitet.
5. Hvis forstyrrende tanker kommer inn, så bli ikke irritert eller forstyrret, men gjenta rolig din affirmasjon og spør om mer ledelse om din sanne identitet.

6. Synk inn i ro og fred i ditt eget hjerte en stund. Hvis du ønsker, gjør meditasjonen på Det største navn; gjenta det 95 ganger.
7. Åpne øynene; vær bestemt på å huske affirmasjonen gjennom dagen.
8. Gjennom dagen påminner du deg selv ofte om din sanne identitet ved å gjenta affirmasjonen.
9. Etter å ha fremsagt middagsbønnen, bruk et par minutter på ettertanke. Tenk over hvordan Guds styrke kan bli en kilde til din styrke, og hvordan styrken som er et produkt av ditt eget ego, faktisk er din egen svakhet.
Tenk over hva sann ydmykhet er: Er det å akseptere hva Gud forteller deg, eller er det å insistere på dine egne forestillinger?

ØVELSE V

JEG VIL LEVE MITT LIVS DAGER MED MITT SINN PLETTFRITT, MITT HJERTE UTILSMUSSET

“O jordens sønn! Om du ønsker meg, så søk ingen annen enn meg; og vil du skue min skjønnhet, da lukk dine øyne for verden og alt som er i den. For min vilje og en annens vilje kan like lite som ild og vann bo i samme hjerte.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P 31

“O medtjener ved min trone! Hør intet ondt, og se intet ondt, fornedre ikke deg selv, og sukk og gråt ei heller. Tal intet ondt, så du ikke skal høre ondt talt til deg, og fremhev ikke andres feil, så dine egne feil ikke skal virke store; og ønsk ikke fornedrelse for noen, så at din egen fornedrelse ikke må komme for dagen. Så lev ditt livs dager, som varer kortere enn et flyktig øyeblikk, med ditt sinn plettfritt, ditt hjerte utilsmuset, dine tanker rene og ditt vesen helliggjort, slik at du fri og tilfreds kan legge bort dette jordiske hylster, og søke hen til det mystiske paradiset og bo i det evige rike for all tid.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO P 44

“De som opplever at hjertet varmes av den energigivende innflytelsen fra Guds skapende kjærlighet, elsker hans skapninger for hans skyld og gjenkjenner i hvert menneskes ansikt et tegn på hans gjenspeilede herlighet.”

SHOGHI EFFENDI, UWC 197-198

Morgen og kveld, 15 minutter hver gang:

1. Les, lær utenat et av de Skjulte Ord ovenfor.
2. Les det første Skjulte Ord igjen. Formulér en kort affirma-

sjon, der du uttrykker din villighet til å gi slipp på “verden”, det vil si alt unntatt Guds vilje, for eksempel slik:

“Jeg søker ingen annen enn deg”

“La din vilje bli min vilje”

“Jeg gir slipp på alt som ikke er av deg”

3. Vask dine hender og ansikt, som et symbol på at du lar deg renses fra alt uten Gud.
4. Les så det andre Skjulte Ord, og tenk over at når du beskjeftiger deg med andres svakheter, deres feil, deres dårlige sider, lar du slør komme mellom deg og nådeskraften fra Guds rike. Kanskje er det dine ergrelser som mer enn mye annet binder deg på en negativ måte til den materielle verden. Du må gjøre et valg: Hvis du velger å holde fast ved din bitterhet, din irritasjon, din følelse av å være såret og gjort til offer av andre, vil du miste den hjertets renhet som bringer deg nærmere Gud. Gud ønsker kjærlighet og enhet for deg, og noe annet er uforenlig med hans vilje. Enten lar du dine fiender gå, eller du mister ham. Gjenta din affirmasjon for å holde fast ved hans vilje.
5. Tenk på forskjellige mennesker som har såret deg, mennesker som har gjort deg sint, ødelagt ditt liv, skuffet deg, folk du foretrekker ikke å møte, kort sagt dem hvis svakheter du virkelig har fått oppleve. I den grad du fortsetter å nære dårlige følelser for dem, vil du risikere å lukke deg selv ute fra himmelen. Den guddommelige kjærlighet fungerer slik at den omfatter alle, uten noe unntak. Utelukker du noen, utelukker du deg selv.
6. Idet du lukker øynene, bruk Det største navn som påkallelse, søk hans nåde og glem for en kort stund alt annet, bønnfall om hans hjelp til å få deg til å se disse personene på en annen

måte – nemlig på den måte som Gud som skapte dem, ser dem. Sikkert er det at han opprinnelig har skapt dem alle grunnleggende gode og med et rent hjerte.

7. Visualisér så dem som du nærer en eller annen form for uvilje mot. Fortell han eller henne i ditt sinn hvordan Gud betrakter vedkommende, hvor mye han elsker vedkommende, hvilke guddommelige kvaliteter han har skjenket denne sjelen. Hvis dette er vanskelig, forestill deg at 'Abdu'l-Bahá står ved siden av deg og lytt til hvordan han ville formulere det. Husk at ansiktet til ditt medmenneske, som du ikke likte noe særlig, er Guds ansikt. Prøv å se alle omgitt av lyset fra Guds kjærlighet. Når du gjør dette, blir ditt eget hjerte løst fra egoets fengsel, og du nærmer deg det mystiske paradiset, det urgamle herredømme som er skjenket til det rene hjerte.
8. Til sist, be for alle, og mens du ber, omslutter du alle i lyset fra Guds kjærlighet og blir takknemlig for at ved hjelp av disse menneskene, som du tidligere betraktet som dine fiender, har du nå blitt i stand til å komme nærmere til Gud.
9. Etter å ha fremsagt den korte middagsbønnen, grunner du over den sanne meningen i ordene: "Der er ingen annen Gud enn deg." Gud, slik han er åpenbart gjennom hans manifestasjon for denne dag, ønsker at ditt hjerte skal være helt og fullt forbeholdt ham. Kan du gi slipp på alle andre 'guder', som rett og slett er illusjoner skapt av ditt eget sinn, og som skiller deg fra ham?
10. I løpet av dagen gjentar du affirmasjonen ofte (den du gjorde under pkt. 2). Alle du møter og ser i løpet av dagen forteller du i ditt stille sinn: "Gud skapte deg ut fra Sin kjærlighet. Jeg ser på renheten og uskylden i din sjel slik Gud skapte den.

Jeg vil elske deg med den kjærlighet som Gud sender inn i mitt hjerte.”

11. Etter å ha praktisert disse ti punktene i noen dager, vil du kanskje ønske å utvide din erkjennelse av menneskehetens enhet slik det er gjenspeilet i disse ordene:

“Elsk skapningene for Guds skyld og ikke for deres egen skyld. Dere vil aldri bli sinte eller utålmodige hvis dere elsker dem for Guds skyld. Menneskeheten er ikke fullkommen. Det er ufullkommenheter i ethvert menneske, og dere vil alltid bli ulykkelige hvis dere retter deres blick mot menneskene selv. Men dersom dere retter deres blick mot Gud, vil dere elske dem og være vennlig mot dem, for Guds verden er fullkommenhetens verden og den fullbyrdede barmhjertighets verden. Se derfor ikke på manglene hos noe menneske; se med tilgivelsens blick. Det øye som skjuler feil, ser henimot sjelens Skaper. Han skapte dem, trener dem og forsørger dem, gir dem evner og liv, syn og hørsel; derfor er de tegnene på hans storsinn.”

‘ABDU’L-BAHÁ, PUP 92

“Man bør i hvert menneske kun se det som er rosverdig. Når dette gjøres, kan man bli venn med hele menneskeslekten. Men om vi derimot betrakter folk med utgangspunkt i deres feil, da blir det å være venn med dem en fryktelig oppgave.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 169

“O dere elskere av denne forurettede! Rens deres øyne, så dere ikke betrakter noe menneske som annerledes enn dere selv. Se ingen fiender, nei se heller alle mennesker som venner,

for kjærlighet og enhet har vanskelig for å komme når dere fester blikket deres på alt som er annerledes. Og i denne nye og vidunderlige tidsalder sier de hellige Skrifter at vi må være ett med ethvert folkeslag; at vi verken må se grusomhet eller urettferdighet, verken ondskap eller fiendtlighet eller hat, men at vi snarere må vende våre øyne mot den urgamle herlighets himmel. For hver av skapningene er et Guds tegn, og det var ved Herrens nåde og hans kraft at hver av dem kom inn i verden; derfor er de ikke fremmede, men en del av familien; ikke uvedkommende, men venner; og som sådan bør de også behandles. “

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 24

“Den kjærlighet som består mellom de troendes hjerter, har sitt utspring i idealet om åndelig enhet. Denne kjærlighet oppnås gjennom kunnskapen om Gud, slik at mennesker ser den guddommelige kjærlighet gjenspeilet i sine hjerter. Hver ser i den annen Guds skjønnhet reflektert i sjelen, og idet de erkjenner dette likhetspunkt, trekkes de mot hverandre i kjærlighet. Denne kjærligheten vil gjøre alle mennesker til bølger på ett hav, denne kjærligheten vil gjøre dem alle til stjerner på én himmel og til frukter på ett tre. Denne kjærligheten vil bringe med seg virkeliggjørelsen av sann enighet og grunnlaget for virkelig enhet.”

‘ABDU’L-BAHÁ, AV 121

ØVELSE VI

JEG VIL BETRAKTE ULYKKER SOM GUDS NÅDE

“O menneskebarn! Den ulykke jeg sender er mitt forsyn; i det ytre er den ild og gjengjeldelse, men i det indre er den lys og barmhjertighet. Skynd deg hen til den, så du kan bli et evig lys og en udødelig ånd. Dette er min befaling til deg. Så rett deg etter den!

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 51

“O menneskebarn! Alle ting har sitt tegn. Tegnet på kjærlighet er styrke under mine forordninger og tålmodighet i mine prøvelser.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 48

“O menneskebarn! Den sanne elsker brenner av lengsel etter prøvelser likesom opprørerer tørster etter tilgivelse og den syndige etter barmhjertighet.”

BAHÁ'U'LLÁH, SO A 49

“... all sorg og smerte som eksisterer, kommer fra den fysiske verden – den åndelige verden skjenker bare glede! Hvis vi lider, er det resultatet av materielle ting, og alle prøvelser og bekymringer kommer fra denne illusjonenes verden.”

'ABDU'L-BAHÁ, AV 69

“Den høyeste plikt som påhviler enhver av dere, er å utvelge for seg selv det, som ingen kan frata ham eller kreve av ham. En slik ting – og hertil er Den allmektige mitt vitne – er Guds kjærlighet, kunne dere bare begripe det.

Bygg for dere slike hus som verken regn eller flom noensinne kan ødelegge, som kan beskytte dere mot dette livs vilkårligheter og omveltninger. Dette er den befaling som han gir, som verden har miskjent og sveket.”

BAHÁ'U'LLÁH, GWB CXXIII

1. Studer sitatene foran.
2. Tenk over den lidelse som kommer fra den materielle verden. Det er knyttet til din kropp. Tilknytning til materiens verden skaper nødvendigvis smerte, da alt i verden er forgjengelig og du vil uunngåelig tape enhver gjenstand som du klynger deg til. Bare Guds kjærlighet kan sikre deg evig lykke, fordi den er evig og fordi kjærlighet i seg selv er lykke.
3. Noen av de mest brennende spørsmål i menneskelivet omhandler lidelse og prøvelse. Overvei sitatene ovenfor, og be så Den hellige ånd, ditt høyere selv, å forklare for deg det som synes uklart for deg når det gjelder dette. Lukk øynene dine, påkall Det største navn og lytt til kloke tanker om disse emnene fra ditt høyere selv, – kloke tanker som er uforstyrret av den materielle verdens prøvelser.
4. Erkjenn at, siden Den hellige ånd veileder deg i denne saken, vil den veilede og beskytte deg alltid og til evig tid. Du er ikke essensielt en kropp, men en evig sjel som er berettiget til evig lykke og kjærlighet.
5. Mennesket er kropp og sjel, og mellom disse indre og ytre virkelighetene er det en formidlende evne. Denne øvelsen tar i bruk denne evnen ved hjelp av pusting. Med forvissning om at du ikke *bare* er en kropp, setter du deg ned, lukker øynene, og vender oppmerksomheten mot pusten. Mens du puster, observerer du pusting. Hvis du tar en lang pust, vitner du for deg selv: Jeg tar en lang pust. Hvis du tar en kort pust, vitner du for deg selv: Jeg tar en kort pust, osv. Hvis du blir uoppmerksom, korrigerer deg selv varsomt.

6. Vend så oppmerksomheten mot de forskjellige delene av kroppen din og vitne overfor Gud om de følelsene du finner. Ikke gå inn i følelsene og smelt sammen med dem, men gi dem oppmerksomhet en kort stund, og si til deg selv foran Gud, eller foran 'Abdu'l-Bahá slike ting som: "Jeg føler tristhet." "Jeg føler smerte." "Jeg føler maktesløshet." "Jeg føler sinne." "Jeg føler lyst." "Jeg føler stolthet." "Jeg føler ingen ting i det hele tatt."

7. En tilleggsøvelse: Kjærlighet er også aksept. Derfor betyr det å akseptere dine følelser å utvikle din kjærlighet. Følelser av smerte og sorg kan være vanskelige å akseptere, og hvis du føler at du trenger å gi spesiell oppmerksomhet til dette, kan du prøve følgende fremgangsmåte: Pust dypt inn og ut med magen. Gjør utpustene lange, nesten som et sukk, og idet du puster ut, led oppmerksomheten til din egen kropp, føl smerten, og si til deg selv: Jeg aksepterer dette. Pust så inn igjen, føl hvordan pusten fyller hele kroppen din med liv og lys. Idet du gjør dette, vender du ditt indre blikk utover mot Guds lys, mot hans hjelp og nåde, fyll deg selv med det idet du inhalerer; be en kort bønn: "Hjelp meg, fyll meg med din styrke." Pust slik i flere minutter. På denne måten bruker du pusten din til å erklære din egen maktesløshet og fattigdom og Guds styrke og rikdom.

8. Idet du har bevitnet din svakhet i noen minutter, vend deg så til Gud, påkall hans Navn, og be ham om å omfavne deg og nedsenke deg i hans kjærlighet, hans styrke, hans omsorg. Husk at kjærlighet er lykke. Prøv å finne den i deg selv. På dette tidspunkt kan du velge å gjøre meditasjonen på Det største navn, og styrke det gjennom å puste synkront med ordene.⁶

6 Se Lasse Thoresen: *Nøkler til forvandling* s. 336

9. I dag, når som helst du ikke er for travel, husk å puste bevisst og påkall Guds ånd ofte (Yá Bahá-u'l-Abhá) i taushet. Når du går, vær oppmerksom på at du går, når du spiser, vær oppmerksom på at du spiser, således øver du sinnsro i alle situasjoner.

10. Når du gjør middagsbønnen, reflekter over det faktum at din svakhet og fattigdom er den tilstand som kroppen din er i, mens Guds styrke er tilgjengelig for deg for å hjelpe deg å utholde livet og takle dine utfordringer. Han er sannelig “hjelperen i fare, den selvbestående”, som betyr, blant mange ting: Han hviler i seg selv, uanfektet av forandringer og vilkårene i denne verden, og sender på samme tid ut sin hjelp og assistanse til deg. Søk denne hjelpen i dag!

ØVELSE VII

JEG VENDER MEG MOT GUD I ALLE SITUASJONER

“Han [‘Abdu’l-Bahá] ble spurt “Hvordan kan jeg klare å overkomme det å se feil hos andre – å merke meg det som er galt hos de andre?”, og han svarte: ‘Det skal jeg si deg. Hver gang du ser feilen til en annen, tenk på deg selv! Hva er mine egne ufullkommenheter? – og forsøk å forbedre dem. Gjør det samme når du settes på prøve av andres ord og handlinger. Således vil du vokse, bli mer fullkommen. Du vil mestre selv, du vil ikke engang ha tid til å tenke på andres feil ...”

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS 13/8-80, LG n. 309

“Hvis noen uenigheter oppstår mellom dere, betrakt da meg som stående foran deres ansikter, og overse hverandres feil for mitt Navns skyld, som et tegn på deres kjærlighet til min klare og strålende Sak.”

BAHÁ’U’LLÁH, GWB CXLVI

“Stol på Gud, og la deg ikke bevege verken av ros eller falske anklager ... sett hele din lit til Gud.”

‘ABDU’L-BAHÁ, DAL 9

“Gladelig vil vi håpe at Bahás folk kan bli veiledet ved de velsignede ord: “Si: alle ting er av Gud.” Dette opphøyde ord er å ligne med vann til å slukke den ild av hat og fiendskap som ulmer i menneskenes hjerter og bryst. Gjennom dette ene utsagn vil stridende folk og slekter nå frem til den sanne enhets lys. Sannelig, han taler sannheten og viser vei. Han er den allmektige, den opphøyede, den nådige.”

BAHÁ’U’LLÁH, TB 222

“Rustet med kraften i din kjærlighet, vil jeg aldri opprøres av hatet som beveger dem som står deg imot, og med din

lovprisning på mine lepper, kan iverksettelsen av din forordning ingenlunde fylle meg med sorg.”

BAHÁ'U'LLÁH, PM CXXVII

Disse sitatene viser oss ulike måter å forholde oss til andre mennesker på i vanskelige situasjoner.

1. Studér sitatene ovenfor morgen og kveld.
2. I akutte konfliktsituasjoner med andre, prøv det følgende:
 - ✧ Vær bevisst på dine egne emosjoner og følelser. Godta at din første plikt er å hankses med dem på en god måte (sammenlign det første sitatet).
 - ✧ I konfliktsituasjoner har vårt lavere, dyriske selv tre strategier som alle har som formål å beskytte vårt fysiske selv: *Angrep, flukt, eller ettergivenhet (dvs. å være overflatisk vennlig og late som man underordner seg)*. Disse reaksjonene forekommer i forskjellige utgaver i blant tankene i ditt egos tankesystem. Tro på disse tankene vil begrense deg når det gjelder å praktisere sann kjærlighet, som kommer fra ditt høyere selv. Slike tankemønstre kan være:
 - * (de følgende tankene har relevans for angrepssiden ved ditt ego) “Jeg kan få det som jeg vil hvis jeg kan klare å kontrollere andre gjennom mitt temperament, mitt sinne, mine anklager, eller få dem til å føle seg skyldige ved å sutre og gråte.” “Jeg har makt til å forandre andre persons oppførsel.”
 - * (de følgende tankene har relevans for fluktsiden ved ditt ego) “Jeg kan unngå problemer ved å bli likegyldig.” “Det

er bedre å stenge av og trekke seg tilbake enn å rekke ut en hånd og risikere avvisning.” “Jeg er aldri god nok, så derfor må jeg bare ...”

- * (de følgende tankene har relevans for den ettergivende siden ved ditt ego:) “Hvis jeg gjør ting som gjør meg selv glad, er jeg egoistisk. For å være uselvvisk, må jeg ofre meg selv og gjøre andre glad, *ellers vil ikke andre elske meg.*” “Hva jeg føler og ønsker er ikke viktig.” “Jeg bør aldri gjøre noe som gjør andre opprørt”.
3. Bruk litt tid til å finne ut hvilken av de tre strategiene egoet ditt foretrekker å bruke i ulike situasjoner og med forskjellige mennesker. Å lære å kjenne strategiene til ditt ego vil hjelpe deg med å oppfylle ordene til ‘Abdu’l-Bahá når du er i en kritisk situasjon. Han antyder at når du har som hensikt å lære og å forbedre deg, vil du overkomme selvet og ikke ha tid og oppmerksomhet til å dvele ved andres feil.
 4. Hvis en konfliktsituasjon oppstår, må du straks vende din oppmerksomhet mot deg selv. Spør deg selv: “Hvilken strategi er jeg nå i ferd med å benytte (angrep, flukt eller ettergivenhet)?” Sett navn på den, og ved å gjøre det, bevitne din egen maktesløshet i å håndtere situasjonene på en fornuftig måte, da alle disse mulighetene for oppførsel kommer fra ditt lavere selv.
 5. Idet du er klar over at du er maktesløs, påkall Guds makt og hjelp: Ganske visst er Den hellige ånd til stede overalt og vil hjelpe deg. Husk på Bahá’u’lláhs ord: *“Betrakt da Meg som stående foran deres ansikter.”* Påkall Det største navn, og pass på at du vender deg mot nærværet av hans Ånd, forvisset om at hans visdom og kjærlighet er der, tilgjengelig for deg.

6. Spør så etter hans veiledning for hva du skal gjøre og si; be om hans hjelp. Betrakt nå det foreliggende problem og tenk på Bahá'u'lláhs ord: *“alle ting er av Gud.”* Mot er nødvendig for å praktisere kjærlighet, og mot innebærer å ta risikoen for smerte, som en motvekt mot selvbeskyttelse. Lytt til tankene som kommer til deg fra ditt høyere selv.

“Kjærlighet er et lys som aldri dveler i et hjerte besatt av frykt.”

BAHÁ'U'LLÁH, SVFV 58

“En elsker frykter intet og ingen skade skal vederfares ham: Du ser ham kulse i ilden og være tørr i havet.”

“Gangeren som fører gjennom denne dalen [kjærlighetens dal] er smerte ...”

“... for hvert skritt nedkaster han tusen hoder for den elskedes føtter.”

BAHÁ'U'LLÁH, BS 48 - 49

7. Deretter, når du er ute av situasjonen, evaluerer du hvordan du klarte å handle. Vær tålmodig med deg selv, vær viss på at Gud er tilgivende og kjærlig når det gjelder alt du kommer til kort med. Bestem hva du vil gi oppmerksomhet til neste gang du er i en vanskelig situasjon. Avslutt evalueringen din ved å øve denne rekken av mentale øvelser som du skal utføre i en kritisk situasjon:
- ✧ Bli klar over dine egne reaksjoner. Observer dem lenge nok til å bli klar over hva din foretrukne strategi ville være, og beskriv den (sett navn på den).
 - ✧ Erkjenn så din maktesløshet overfor Gud, påkall Guds nærvær, lytt til hans visdom, idet du minner deg selv om at alle ting er av Gud.

- ✧ Vær modig, dvs. ta sjansen på en forbigående smerte heller enn å beskytte deg selv.
8. I din middagsbønn bevitner du maktesløsheten til ditt egos strategier, og bekrefter din tro på at Gud vil veilede deg gjennom sin styrke.
 9. Denne bønningen og meditasjonen kan bestyrke deg i din evne til å håndtere vanskelige situasjoner på en god måte:

“Forherliget er du, o min Gud! Jeg takker deg for at du har gjort kjent for meg ham som er din barmhjertighets daggry og din nådes demringssted og din Saks gjemme. Jeg bønnfaller deg, ved ditt navn, hvorved ansiktene til dem som er deg nær er blitt hvite, og hjertene til slike som er deg hengivne har styrt sin flukt henimot deg, om å gi at jeg, til alle tider og under alle forhold, kan gripe fatt i ditt bånd og bli frigjort fra all tilknytning til noen utenom deg, og kan holde øynene rettet mot din åpenbarings horisont, og kan utføre det du har foreskrevet meg i dine tavler.

Kle, o min Herre, både mitt indre og ytre vesen med dine gunstbevisningers og din miskunnhets drakt. Beskytt meg så mot hva som enn måtte være avskyelig for deg, og hjelp nådigst meg og min slekt til å adlyde deg og sky hva som enn kan vekke noen ond eller fordervet lyst i meg. Du, i sannhet, er hele menneskehetens Herre og besitteren av denne verden og av den neste. Ingen Gud er der uten deg, den allvitende, den all vise.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 107

ØVELSE VIII

JEG ER SKAPT TIL Å GI LIV OG LYS TIL ANDRE

“O venner! ... Dere er stjernene på forståelsens himmel, brisen som rører seg ved daggry, det sildrende vann som selve livet for alle mennesker må avhenge av ...” Gjennom dere har vi prydet tilværelsens verden med et smykke av kunnskapen om den aller barmhjertigste. Gjennom dere er verdens ansikt blitt kranset av smil og hans klare lys har strålt frem ... Il frem fra maktens horisont i deres Herres navn, han den uhemmede, og bekjentgjør med visdom og veltalenhet for hans tjenere budskapet om hans Sak hvis glans er blitt utøst over tilværelsens verden.”

BAHÁ'U'LLÁH, i ADJ 75-6

“Den elskede skjønnhets Tro kaller menneskeslekten til trygghet og kjærlighet, til vennskap og fred; den har reist sitt tabernakel på jordens høydedrag og retter sin kallen til alle nasjoner. Kjenn derfor, o dere som er Guds elskere, verdien av denne dyrebare Tro, adlyd dens lære, vandre den vei som strakt er trukket opp og vis denne veien til menneskene. Hev deres røst og istem Rikets sang. Utbre den kjærlige Herres råd og veiledning vidt og bredt, så at denne verden kan forandre seg til en annen verden, og denne mørke jord bades i lys, og menneskeslektens døde legeme reise seg opp og leve; og slik at hver sjel vil be om udødelighet gjennom Guds hellige ånde.”

“Snart vil deres forbigående dager være omme, og berømmelse og rikdom, velvære og gledene som denne avfallsdyng, jorden, kan gi, vil sporløst ha forsvunnet. Kall derfor menneskene til Gud og innby menneskeheten til å følge eksemplet til hærskarerne i det høye. Vær dere kjærlige fedre for den faderløse og et tilfluktssted for den hjelpeløse, og en skatt for den fattige og et botemiddel for den som lider. Vær dere

hjelpere for undertrykkelsens ofre, beskyttere for de dårlig stilte. Tenk alltid på å yte en tjeneste for hvert et medlem av menneskeslekten. Bry dere ikke om uvilje og avvisning, om ringeakt, fiendtlighet og urettferdighet; forhold dere på motsatt vis. Vær oppriktig snille, ikke bare overflatisk. La ham gjøre noe godt for alle mennesker som krysser hans vei, og være ham til gagn på en eller annen måte. La ham forbedre karakteren til hver og én, og vende om på menneskenes sinn. På dette vis vil den guddommelige ledelses lys skinne frem, og Guds velsignelser omsvøpe hele menneskeslekten; for kjærlighet er lys uansett hvor den har sin bolig; og hat er mørke, uansett hvor det har sitt bol. O Guds venner! For at det skjulte mysterium skal kunne stå åpenbart, og alle tings hemmelige vesen bli brakt for dagen, bestreb dere på å fordrive mørket for evig og alltid.”

‘ABDU’L-BAHÁ, SWAB 1-3

Morgen og kveld 10 – 15 minutter

1. Les nøye gjennom alle sitatene ovenfor, hver morgen og kveld i løpet av den perioden du jobber med denne øvelsen. Velg hver gang en eller to setninger som meditasjon og lær dem utenat. Fortsett i flere dager inntil du har gitt oppmerksomhet til alle eller de fleste av uttalelsene som forekommer i de sitatene.
2. Gjenta setningene som du har lært utenat, formulér så svaret ditt i form av en positiv affirmasjon, for eksempel:
 “Gud har skjenket lyset fra sin hellighet på meg.”
 “Jeg er i stand til å skinne med lyset fra Guds kjærlighet og dele dette med andre.”
 “Ja, jeg aksepterer at Gud har gitt meg oppgaven med å gi nytt liv til verden.”

“Gud har inspirert meg til å spre glede og visdom”

“Jeg er Guds tjener og tjener for alle mine medmennesker.”

“Jeg ønsker å gi til andre den største av alle gaver: Bahá'u'lláhs kjærlighet som kommer gjennom troen på ham.”

Du kan gjøre affirmasjoner basert på spesielle setninger du velger ut.

3. Om morgenen, lukk øynene dine, påkall Det største navn, gjenta din korte affirmasjon og be Gud vise deg hvordan du i dag kan gjøre oppgaven Gud gav deg, og hvilke tjenester Gud ønsker at du skal utføre. Vær ikke urealistisk når du setter dine mål: husk at hvis du kun utretter en liten ting med oppriktighet og hengivenhet, er Den hellige ånd i stand til å forstørre effekten i det.
4. Om kvelden, minn deg selv om hvilke tjenester du bestemte deg for å gjennomføre om morgenen, og hvordan du lyktes i å gjennomføre dem. Hvis du føler at du feilet, ikke døm deg selv for strengt, men lov deg selv å gjøre det bedre neste dag. Ikke la følelser av skyld få bygge seg opp og bli den drivende kraften til å handle (eller bli et påskudd for ikke å handle.) Dine følelser av skyld vil gi skyld til andre, og i stedet for å dele gledesfølelse vil du dele tristhet. La heller gleden, lyset og kjærligheten som du finner i sitatene ovenfor fylle deg, slik at disse energiene kan motivere deg til å handle og påvirke alle som du møter.
5. I løpet av dagen, gjenta stille affirmasjonen din så ofte du kan, hvis mulig flere ganger i timen. Hver gang du har mulighet for det, sett deg ned et par minutter, lukk øynene, gjenta affirmasjonen, og la ditt høyere selv tenke over din funksjon i denne verden. Når du åpner øynene dine, se deg omkring

uten å velge eller unngå spesielle gjenstander og si: “Dette er den verden som jeg skal skjenke Guds kjærlighet og lys til. Dette er hensikten med mitt liv.”

- Etter å ha sagt den obligatoriske middagsbønnen, sett deg ned, tenk over ordene i den første setningen som forteller hvorfor du ble skapt, og la ditt høyere selv opplyse deg om dette emnet. Reflekter over hvordan det å bygge en ny Verdensorden, inspirert av Guds manifestasjon for denne tidsalder, er en naturlig del av din hensikt med livet.

* * * * *

For å styrke deg i din beslutning og påkalle hjelp fra Den hellige ånd, bruk disse bønnene ofte og lær dem til sist utenat:

“Lovet være du, o Herre min Gud! Jeg bønnfaller deg, ved ditt navn som ingen på behørig vis har anerkjent og hvis betydning ingen sjel har utgrunnet; jeg trygler deg, ved ham som er din åpenbarings kilde og dine tegns daggry, om å gjøre mitt hjerte til bolig for din kjærlighet og din ihukommelse. Forbind det da med ditt største osean, så at din visdoms levende vann og de krystallklare strømmer av din forherligelse og lovprisning kan strømme ut derfra.

Lemmene på mitt legeme bevitner din enhet, og håret på mitt hode tilkjennegir styrken i ditt overherredømme og din makt. Jeg har stått ved din nådes dør i total selvutslettelse og fullstendig forsakelse, og har klynget meg til din gavmildhets kjortelsøm og festet mine øyne på dine gavers horisont.

Bestem du for meg, o min Gud, det som anstår seg din veldes storhet, og hjelp meg, ved din styrkende nåde, til å undervise således i din Sak at de døde kan haste ut av sine graver og ile frem mot deg, i full tillit til deg, og feste sitt blikk

på din Saks soloppgang og din åpenbarings demringssted.

Du er i sannhet den sterkeste, den høyeste, den allvitende, den all vise.”

BAHÁ'U'LLÁH, BB 164

“O Gud! O Gud! Dette er en vingestekket fugl, og dens flukt er meget langsam. Hjelp den, så den kan fly mot lykkens og frelsens tinde, vinge sin vei med den største glede og fryd gjennom det uendelige himmelrom, istemme sin melodi i ditt høyeste Navn i alle egner, fryde ørene med denne kallen og gjøre øynene strålende ved synet av ledelsens tegn!

O Herre! Jeg er enslig, alene og ubetydelig. For meg er der ingen annen støtte enn deg, ingen hjelper unntatt deg og ingen forsørger uten deg. Styrk meg i din tjeneste, bistå meg med dine engleskarer, gjør meg seierrik i utbredelsen av ditt Ord og la meg få forkynne din visdom blant dine skapninger. Sannelig, du er de svakes hjelper og forsvareren for de små, og sannelig, du er den sterke, den mektige og den uhemmede!”

'ABDU'L-BAHÁ, BB 184

BOKHENVISNINGER OG FORKORTELSER

Henvisninger i teksten er til sidetall når ikke annet er angitt. Forfatternavn i forkortelse er satt inn etter sitatene, og er ikke tatt med i henvisningen nedenfor.

- ADJ = *The Advent of Divine Justice*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1990
- AV = *'Abdu'l-Bahás visdom*. Oslo: Bahá'í Forlag, 1969
- BB = *Bahá'í Bønner*. Oslo: Bahá'í Forlag, 2011.
- BS = *Bahá'í-Troens Skrifter*. Bokklubben, 2007.
- BWF = *The Bahá'í World Faith*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1987
- CC = *Compilation of Compilations*. Prepared by the Universal House of Justice 1963-1990. 2 vols. [Sydney]: Bahá'í Publications Australia, 1991
- DAL = *The Divine Art of Living: Selections from the Writings of Bahá'u'lláh and 'Abdu'l-Bahá*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1986
- SVFV = *The Seven Valleys and the Four Valleys*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1991
- GWB = *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1983. Henvisningene er til kapittelnummer
- KA = *Kitáb-i-Aqdas*. Oslo: Bahá'í Forlag, 2008. Henvisningene er til paragrafnummer
- LG = *Lights of Guidance. A Bahá'í Reference File*. Compiled by Helen Hornby. New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, 5th edn. 1997. Henvisningene er til paragrafnummer
- LL = *Living the Life*. London: Bahá'í Publishing Trust, 1991
- MUHJ = *Messages from the Universal House of Justice 1963-1986: The Third Epoch of the Formative Age*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1996
- PM = *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1987. Henvisningene er til kapittelnummer

- PMDA = *The Importance of Prayer, Meditation and the Devotional Attitude. In Compilation of Compilations.* Prepared by the Universal House of Justice 1963-1990. 2 vols. [Sydney]: Bahá'í Publications Australia, 1991
- PUP = *The Promulgation of Universal Peace.* Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1977
- SO A = *De Skjulte Ord.* Oslo: 2. Opplag Gyldendal, 1988. A= fra Arabisk,
SO P = P= fra Persisk. Henvisninger er til nummerering
- SWAB = *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá.* Haifa: Bahá'í World Centre, 1978
- TB = *Tablets of Bahá'u'lláh revealed after the Kitáb-i-Aqdas.* Haifa: Bahá'í World Centre, 1978
- TDP = *Tablets of the Divine Plan.* Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1991
- UWC = *The Unfoldment of World Civilization, i World Order of Bahá'u'lláh.* Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1991
- WOB = *The World Order of Bahá'u'lláh.* Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1991
- WT = *The Will and Testament of 'Abdu'l-Bahá.* Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1993. Henvisninger er til paragrafnummer
- pva. = Skrevet på vegne av

Øvelsene i dette heftet er skrevet som tillegg til *Den Guddommelige Kjærlighetens Vei* (Norsk Bahá'í Forlag 1995), og ble først publisert i *Path of Love* (George Ronald 2004). I øvelsene henvises også til Lasse Thoresen: *Nøkler til Forvandling* (Norsk Bahá'í Forlag 1993, 2. opplag 2000), utgitt på engelsk under tittelen *Unlocking the Gate of the Heart. Keys to Personal Transformation* (George Ronald 1998)